Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 4. oktobra 2024*

Kazalo

I. Pravni okvir . . . 6

A. Direktiva 2014/59/EU . . . 6

B. Uredba o EMR . . . 7

C. Osnutek regulativnih tehničnih standardov . . . 20

II. Dejansko stanje . . . 20

A. Ekonomski položaj banke Banco Popular v letih 2016 in 2017 . . . 21

B. Potek postopka reševanja . . . 22

C. Sporna shema za reševanje . . . 24

D. Dejansko stanje po sprejetju sporne sheme za reševanje . . . 26

III. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba . . . 27

A. Postopek pred Splošnim sodiščem . . . 27

B. Izpodbijana sodba . . . 28

IV. Predlogi strank v pritožbenem postopku . . . 28

V. Pritožba . . . 29

A. Uvodne ugotovitve . . . 29

B. Peti del drugega pritožbenega razloga v zvezi s kršitvijo člena 90 Uredbe o EMR ter členov 17, 41 in 52 Listine v povezavi s členom 1 Dodatnega protokola št. 1 k EKČP in šesti del tega pritožbenega razloga v zvezi s kršitvijo obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU . . . 30

* Jezik postopka: španščina.

1. Peti del drugega pritožbenega razloga 30

a) Trditve strank 30

b) Presoja Sodišča 31

2. Šesti del drugega pritožbenega razloga 33

a) Trditve strank 34

b) Presoja Sodišča 35

1) Dopustnost 35

2) Vsebinska presoja 36

i) Obrazložitev sporne sheme za reševanje 37

ii) Obrazložitev Sklepa 2017/1246 38

C. Prvi del prvega pritožbenega razloga: kršitev točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR 40

1. Trditve strank 40

2. Presoja Sodišča 41

a) Dopustnost 41

b) Vsebinska presoja 41

D. Drugi del prvega pritožbenega razloga: kršitev točke (b) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR 42

1. Trditve strank 43

2. Presoja Sodišča 44

E. Tretji del prvega pritožbenega razloga: kršitev točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR 46

1. Trditve strank 46

2. Presoja Sodišča 46

F. Prvi, drugi, tretji in četrti del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20 Uredbe o EMR 49

1. Prvi del drugega pritožbenega razloga 50

a) Trditve strank 50

b) Presoja Sodišča 51

1) Prvi očitek . . . 51

2) Drugi očitek . . . 52

3) Tretji očitek . . . 53

4) Četrti očitek . . . 53

5) Peti očitek . . . 54

2. Drugi del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20(5) Uredbe o EMR . . . 55

a) Trditve strank . . . 55

b) Presoja Sodišča . . . 55

1) Dopustnost . . . 55

2) Vsebinska presoja . . . 55

3. Tretji del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20(7) in (9) Uredbe o EMR . . . 56

a) Trditve strank . . . 56

b) Presoja Sodišča . . . 57

4. Četrti del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20(10) in (11) Uredbe o EMR . . . 58

a) Trditve strank . . . 58

b) Presoja Sodišča . . . 58

G. Tretji pritožbeni razlog: zahtevek za nadomestilo, vezan na razglasitev ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246 . . . 59

H. Prvi del četrtega pritožbenega razloga: kršitev obveznosti zaupnosti . . . 59

1. Trditve strank . . . 60

2. Presoja Sodišča . . . 61

a) Prvi, drugi in tretji očitek o kršitvi obveznosti zaupnosti . . . 62

b) Četrti očitek o domnevnem uhajanju notranjih informacij . . . 64

c) Peti, šesti, sedmi in osmi očitek iz prvega dela četrtega pritožbenega razloga . . . 65

I. Drugi del četrtega pritožbenega razloga v zvezi z obstojem vzročne zveze . . . 66

J. Tretji del četrtega pritožbenega razloga v zvezi z zahtevkom za nadomestilo . . . 66

Stroški . . . 67

„Pritožba – Ekonomska in monetarna politika – Bančna unija – Uredba (EU) št. 806/2014 – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij – Postopek reševanja, ki se uporablja, ko subjekt propada ali bo verjetno propadel – Sprejetje sheme za reševanje za banko Banco Popular Español SA – Člen 14 – Cilji reševanja – Člen 18(1) – Pogoji, ki veljajo za sprejetje sheme za reševanje – Obveznosti Enotnega odbora za reševanje (EOR) in Evropske komisije – Člen 20 – Vrednotenja za namene reševanja – Zahteve – Členi od 88 do 91 –Obveznost glede zaupnosti – Pravica do vpogleda v spis – Izjave za javnost“

V zadevi C-541/22 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 11. avgusta 2022,

Araceli García Fernández, stanujoča v Villanuevi de la Cañada (Španija),

Faustino González Parra, stanujoč v Palmi de Mallorca (Španija),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, stanujoč v Sevilji (Španija),

Juan Antonio Galán Alcázar, stanujoč v Consuegri (Španija),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, stanujoča v Madridu (Španija),

Macon SA s sedežem v Barceloni (Španija),

Marta Espejel García, stanujoča v Villanuevi de la Cañada,

Memphis Investments Ltd s sedežem v Road Townu (Britanski deviški otoki),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, stanujoč v Madridu,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, stanujoč v Madridu,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, stanujoč v Salasu de los Infantes (Španija),

María Rosario Mari Juan Domingo, stanujoča v Salasu de los Infantes,

ki jih zastopajo S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. M. López Useros in P. Marrodán Lázaro, abogados,

pritožniki,

druge stranke v postopku so

Eleveté Invest Group SL s sedežem v Madridu,

Antonio Bail Cajal, stanujoč v Sant Cugatu del Vallésu (Španija),

Carlos Sobrini Marín, stanujoč v Madridu,

Edificios 1326 de l'Hospitalet SL s sedežem v Hospitaletu de Llobregat (Španija),

Juan José Homs Tapias, stanujoč v Manresi (Španija),

Anna María Torras Giro, stanujoča v Manresi,

Marbore 2000 SL s sedežem v Hospitaletu de Llobregat,

Tristán González del Valle, stanujoč v Madridu,

tožeče stranke v postopku na prvi stopnji,

Evropska komisija, ki jo zastopajo L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė in D. Triantafyllou, agenti, skupaj z A. Manzaneque Valverde in J. Rivas Andrésom, abogados,

Enotni odbor za reševanje (EOR), ki ga zastopajo H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz in J. Rius Riu, agenti, skupaj s F. B. Fernándezom de Trocóniz Roblesom, abogado, B. Meyringom in S, Schelom, Rechtsanwälte,

toženi stranki v postopku na prvi stopnji,

Kraljevina Španija, ki jo zastopata L. Aguilera Ruiz in M. J. Ruiz Sánchez, agenta,

Banco Santander SA s sedežem v Santanderju (Španija), ki jo zastopajo J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde in D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

intervenientki v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Arabadjiev, predsednik senata, T. von Danwitz (poročevalec), P. G. Xuereb, A. Kumin, sodniki, in I. Ziemele, sodnica,

generalna pravobranilka: T. Ćapeta,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 14. marca 2024

izreka naslednjo

Sodbo

1 Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez in María Rosario Mari Juan Domingo s pritožbo predlagajo razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 1. junija 2022,

Eleveté Invest Group in drugi/Komisija in EOR (T-523/17, EU:T:2022:313; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je navedeno sodišče zavrnilo njihovo tožbo, s katero so predlagali, prvič, razglasitev ničnosti Sklepa SRB/EES/2017/08 izvršne seje Enotnega odbora za reševanje (v nadaljevanju: EOR ali odbor) z dne 7. junija 2017 o sprejetju sheme za reševanje za Banco Popular Español SA (v nadaljevanju: sporna shema za reševanje) in Sklepa Komisije (EU) 2017/1246 z dne 7. junija 2017 o odobritvi sheme za reševanje za Banco Popular Español SA (UL 2017, L 178, str. 15, in popravek UL 2017, L 320, str. 31), drugič, dodelitev odškodnine za škodo, ki naj bi jo utrpeli zaradi teh sklepov, in tretjič, ugotovitev ničnosti začasnega vrednotenja in pridobitev nadomestila.

I. Pravni okvir

A. Direktiva 2014/59/EU

2 Člen 36Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190), naslovljen „Vrednotenje za namene reševanja“, v odstavkih od 14 do 16 določa, da Evropski bančni organ (EBA) pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se določijo merila in pogoji, pod katerimi se opravi vrednotenje institucije ali subjekta, zoper katerega se lahko izda ukrep za reševanje. V tej določbi je natančneje določeno, da mora EBA te osnutke tehničnih standardov predložiti Evropski komisiji, ki je pristojna za njihovo sprejetje v skladu s členi od 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL 2010, L 331, str. 12).

3 Člena 38 in 39 te direktive urejata uporabo instrumenta prodaje poslovanja s strani nacionalnih organov za reševanje. Člen 39 navedene direktive, naslovljen „Instrument prodaje poslovanja: postopkovne zahteve“, določa:

„1. Ob upoštevanju odstavka 3 tega člena organ za reševanje pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja v zvezi z institucijo ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) trži sredstva, pravice, obveznosti, delnice ali druge lastniške instrumente te institucije, ki jih organ namerava prenesti, ali se dogovori o njihovem trženju. Paketi pravic, sredstev in obveznosti se lahko tržijo ločeno.

2. Brez poseganja v okvir [Evropske u]nije za državne pomoči se, če je ustrezno, trženje iz odstavka 1 izvaja v skladu z naslednjimi merili:

(a) je kar se da pregledno in ne prikazuje napačno sredstev, pravic, obveznosti, delnic ali drugih lastniških instrumentov te institucije, ki jih organ namerava prenesti, ob upoštevanju okoliščin in predvsem potrebe po ohranjanju finančne stabilnosti;

(b) morebitni kupci niso neupravičeno favorizirani ali diskriminirani;

(c) ni v nobenem nasprotju interesov;

(d) ne dodeljuje nobenih nepravičnih prednosti morebitnemu kupcu;

(e) upošteva potrebo po hitri izvedbi ukrepov za reševanje;

(f) njegov cilj je iztržiti kar najvišjo prodajno ceno zadevnih delnic ali drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti.

Ob upoštevanju točke (b) prvega pododstavka načela iz tega odstavka organom za reševanje ne preprečujejo privabljanja natančno določenih morebitnih kupcev. […]

3. Organ za reševanje lahko uporabi instrument prodaje poslovanja brez izpolnjevanja zahteve po trženju iz odstavka 1, če ugotovi, da bi izpolnjevanje te zahteve verjetno ogrozilo izpolnitev enega ali več ciljev reševanja, in zlasti če sta izpolnjena naslednja pogoja:

(a) organ za reševanje meni, da obstaja resna grožnja za finančno stabilnost, ki je posledica propada ali verjetnega propada institucije v postopku reševanja ali se zaradi njega še stopnjuje, in

(b) organ za reševanje meni, da bi izpolnjevanje teh zahtev verjetno ogrozilo učinkovitost instrumenta prodaje poslovanja pri odpravljanju te grožnje ali doseganju cilja reševanja iz točke (b) člena 31(2).

[…]“

B. Uredba o EMR

4 V uvodnih izjavah 7, od 13 do 15, 24, 26, 52, 53, 58, 89 in 116 Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1; v nadaljevanju: Uredba o EMR) je navedeno:

„(7) Kot prvi korak k bančni uniji mora enotni mehanizem nadzora (EMN), vzpostavljen z [Uredbo Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL 2013, L 287, str. 63)], zagotavljati, da se politika Unije, ki se nanaša na bonitetni nadzor kreditnih institucij, izvaja usklajeno in učinkovito, da se enotni pravilnik za finančne storitve uporablja enako za kreditne institucije v državah članicah euroobmočja in državah članicah, ki niso v euroobmočju, a se odločijo, da bodo sodelovale v EMN […], ter da se nad temi kreditnimi institucijami izvaja nadzor najvišje kakovosti.

[…]

(13) Za ponovno vzpostavitev zaupanja v bančni sektor in njegove verodostojnosti Evropska centralna banka (ECB) trenutno opravlja celovito oceno bilance stanja vseh bank, ki so pod neposrednim nadzorom. Ta ocena bi morala vsem zainteresiranim stranem zagotavljati, da so banke, ki vstopajo v EMN, s čimer spadajo v področje uporabe [enotnega mehanizma za reševanje (EMR)], v osnovi stabilne in zaupanja vredne.

(14) Po vzpostavitvi EMN z [Uredbo št. 1024/2013], v skladu s katero so banke v sodelujočih državah članicah pod centralnim nadzorom ECB ali pod nadzorom pristojnih nacionalnih organov v okviru EMN, obstaja neskladje med nadzorom Unije nad takšnimi bankami in nacionalno obravnavo teh bank v postopkih reševanja v skladu z [Direktivo 2014/59], ki bo obravnavano z vzpostavitvijo EMR.

(15) Ta uredba se uporablja le za banke, katerih matični nadzornik je ECB ali pristojni nacionalni organ v državah članicah, katerih valuta je euro, ali v državah članicah, katerih valuta ni euro, so vzpostavile tesno sodelovanje v skladu s členom 7 [Uredbe št. 1024/2013]. Področje uporabe te uredbe je povezano s področjem uporabe [Uredbe št. 1024/2013]. Če upoštevamo znatno raven prepletanja nadzornih nalog, dodeljenih EMN, in ukrepov za reševanje, je vzpostavitev centraliziranega sistema nadzora, ki deluje v skladu s členom 127(6) [PDEU], izredno pomembna za proces harmonizacije reševanja v sodelujočih državah članicah. Dejstvo, da so subjekti pod nadzorom EMN, je torej mogoče šteti za posebno značilnost, za katere so za namene reševanja subjekti, ki spadajo v področje uporabe [Uredbe št. 1024/2013], v objektivno in značilno drugačnem položaju. Treba je sprejeti ukrepe za vzpostavitev EMN za vse države članice, ki sodelujejo v EMN, da se olajša pravilno in stabilno delovanje notranjega trga.

[…]

(24) Ker lahko politiko Unije za reševanje oblikujejo le institucije Unije in ker pri sprejetju posamezne sheme za reševanje obstaja določena raven diskrecije, je treba zagotoviti ustrezno vključenost [Evropskega s]veta in Komisije kot institucij, ki lahko v skladu s členom 291 PDEU izvajata izvedbena pooblastila. Oceno diskrecijskih vidikov odločitev o reševanju, ki jih sprejme odbor, bi morala opraviti Komisija. Glede na znaten vpliv odločitev o reševanju na finančno stabilnost držav članic in Unije kot take ter fiskalno suverenost držav članic je pomembno, da se izvedbeno pooblastilo za sprejemanje nekaterih odločitev v zvezi z reševanjem prenese na Svet. Zato bi moral Svet na predlog Komisije izvajati dejanski nadzor nad oceno odbora o tem, ali obstaja javni interes, in oceniti vse bistvene spremembe zneska iz [enotnega sklada za reševanje (v nadaljevanju: sklad)], ki se uporabi pri posameznem ukrepu za reševanje. Komisija bi morala biti tudi pooblaščena za sprejemanje delegiranih aktov, s katerimi podrobneje opredeli merila ali pogoje, ki jih mora upoštevati odbor pri izvajanju svojih različnih pristojnosti. Tak prenos nalog reševanja ne bi smel nikakor vplivati na delovanje notranjega trga finančnih storitev. Zato bi moral EBA ohraniti svojo vlogo in obdržati svoje pristojnosti in naloge: moral bi razvijati zakonodajo Unije, ki velja za vse države članice, in prispevati k njeni dosledni uporabi ter krepiti zbliževanje praks reševanja v vsej Uniji.

[…]

(26) ECB, kot nadzornik znotraj EMN, in odbor bi morala biti zmožna oceniti, ali kreditna institucija propada ali bo verjetno propadla ter ali ni nobene razumne možnosti, da bi v razumnem času kakršen koli alternativen ukrep zasebnega sektorja ali nadzorni ukrep preprečil njen propad. Če odbor meni, da so izpolnjena vsa merila za sprožitev reševanja, bi moral sprejeti shemo za reševanje. Postopek v zvezi s sprejetjem sheme za reševanje, ki vključuje Svet in Komisijo, krepi potrebno operativno neodvisnost odbora, hkrati pa upošteva načelo prenosa pooblastil agencijam v skladu z razlago Sodišča Evropske unije […]

[…]

(52) EMR bi moral temeljiti na okvirih [Uredbe št. 1024/2013] in [Direktive 2014/59]. Zato bi moral biti odbor pooblaščen, da zgodaj posreduje, kadar se finančni položaj ali kapitalska ustreznost subjekta poslabša. Informacije, ki jih odbor na tej stopnji prejme od nacionalnih organov za reševanje ali ECB, so bistvene za odločitev o ukrepih, ki jih lahko izvede za pripravo na reševanje zadevnega subjekta institucije.

(53) Za zagotovitev hitrih ukrepov za reševanje, ko so ti potrebni, bi moral odbor v sodelovanju z ECB ali zadevnim pristojnim nacionalnim organom tesno spremljati položaj zadevnih subjektov in njihovo upoštevanje ukrepov zgodnjega posredovanja, ki so bili zanje sprejeti. Ustrezni organ bi moral pri ugotavljanju, ali bi lahko ukrep zasebnega sektorja v razumnem času preprečil propad subjekta, upoštevati učinkovitost ukrepov zgodnjega posredovanja, ki se izvajajo v časovnem okviru, ki ga določi pristojni organ.

[…]

(58) Likvidacija propadajočega subjekta po običajnem insolvenčnem postopku bi lahko ogrozila finančno stabilnost, povzročila motnje pri zagotavljanju bistvenih storitev in vplivala na zaščito vlagateljev. V takem primeru je uporaba instrumentov za reševanje v javnem interesu. Zato bi morali biti cilji reševanja zagotovitev neprekinjenega opravljanja bistvenih finančnih storitev, ohranitev stabilnosti finančnega sistema, zmanjšanje moralnega tveganja s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti propadajočih subjektov od javne finančne podpore in zaščita vlagateljev.

[…]

(89) Za izboljšanje učinkovitosti EMR bi moral odbor v vseh okoliščinah tesno sodelovati z EBA. […] Poleg tega bi moral odbor tesno sodelovati z ECB in drugimi organi, ki so pooblaščeni za nadzor subjektov v okviru EMN, zlasti v zvezi s skupinami, ki so pod konsolidiranim nadzorom ECB. Za učinkovito upravljanje postopka reševanja propadajočih bank bi moral odbor sodelovati z nacionalnimi organi za reševanje na vseh stopnjah postopka reševanja. Zato je to sodelovanje potrebno ne le za izvajanje odločitev o reševanju, ki jih sprejme odbor, ampak tudi pred sprejetjem vsakršne odločitve o reševanju, na stopnji načrtovanja reševanja ali v fazi zgodnjega posredovanja. Odbor bi moral imeti možnost, da sodeluje z zadevnimi organi za reševanje in mehanizmi za neposredno ali posredno javno finančno pomoč.

[…]

(116) O ukrepih za reševanje bi bilo treba ustrezno obveščati, ob upoštevanju omejenih izjem iz te uredbe pa bi jih bilo treba tudi objaviti. Ker pa so informacije, ki jih odbor, nacionalni organi za reševanje in njihovi strokovni svetovalci pridobijo med postopkom reševanja, verjetno občutljive, bi morale za te informacije pred javno objavo odločitve o reševanju veljati zahteve o varovanju poslovne skrivnosti. Upoštevati je treba, da imajo lahko informacije o vsebini in podrobnostih načrtov reševanja ter rezultati morebitnih ocen teh načrtov daljnosežne vplive, zlasti na zadevna podjetja. Za vse informacije o odločitvah, preden so te sprejete, in sicer glede izpolnjevanja pogojev za reševanje, uporabe posameznega instrumenta ali drugih ukrepov v okviru postopka, je treba domnevati, da bodo vplivale na javne in zasebne interese, na katere se ukrep nanaša. Že informacija o tem, da odbor in nacionalni organi za reševanje preučujejo določen subjekt, pa bi lahko

imela negativne vplive za ta subjekt. Zato je treba zagotoviti ustrezne mehanizme za ohranjanje zaupnosti takih informacij, kot so vsebina in podrobnosti načrtov reševanja ter rezultati morebitnih ocen, ki se opravijo v zvezi s tem.“

5 V skladu s členom 5(2), drugi pododstavek, Uredbe o EMR za EOR – tako kot za Svet in Komisijo – veljajo zavezujoči regulativni in izvedbeni tehnični standardi, ki jih je pripravil EBA in sprejela Komisija v skladu z Uredbo št. 1093/2010, ter smernice in priporočila, ki jih je EBA izdal na podlagi navedene uredbe.

6 Člen 14 te uredbe, naslovljen „Cilji reševanja“, določa:

„1. Odbor, Svet, Komisija in kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje, pri ukrepanju v okviru postopka za reševanje iz člena 18 v skladu s svojimi odgovornostmi upoštevajo cilje reševanja ter izberejo instrumente za reševanje in pooblastila za reševanje, ki so po njihovem mnenju najustreznejši za doseganje ciljev reševanja glede na okoliščine primera.

2. Cilji reševanja iz odstavka 1 so:

(a) zagotoviti kontinuiteto kritičnih funkcij;

(b) izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost zlasti s preprečevanjem širjenja negativnega vpliva, tudi na tržne infrastrukture, in ohranjanjem tržne discipline;

(c) zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javne finančne podpore;

(d) zaščititi vlagatelje v smislu [Direktive 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL 2014, L 173, str. 149)] in investitorje, zajete z [Direktivo 97/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. marca 1997 o odškodninskih shemah za vlagatelje (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 2, str. 311)];

(e) zaščititi kapital in sredstva strank.

Pri prizadevanju za dosego ciljev iz prvega pododstavka odbor, Svet, Komisija in, kadar je to ustrezno, nacionalni organi za reševanje poskušajo čim bolj zmanjšati stroške reševanja in preprečiti zniževanje vrednosti, razen če je to potrebno za uresničitev ciljev reševanja.

3. Ob upoštevanju različnih določb te uredbe so cilji reševanja enako pomembni in se ustrezno uravnotežijo glede na naravo in okoliščine posameznega primera.“

7 Člen 15 navedene uredbe, naslovljen „Splošna načela, ki urejajo reševanje“, v odstavku 1 določa:

„Pri ukrepanju v okviru postopka reševanja iz člena 18 odbor, Svet, Komisija in, kadar je to ustrezno, nacionalni odbori [organi] za reševanje, sprejmejo vse primerne ukrepe za zagotavljanje, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z naslednjimi načeli:

(a) delničarji institucije v postopku reševanja prevzamejo prve izgube;

[…].“

8 Člen 18 iste uredbe, naslovljen „Postopki reševanja“, določa:

„1. Odbor sprejme shemo za reševanje v skladu z odstavkom 6 v zvezi s subjekti in skupinami iz člena 7(2) ter subjekti in skupinami iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo teh odstavkov, samo kadar na izvršni seji po prejemu sporočila v skladu s četrtim pododstavkom ali na lastno pobudo oceni, da so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) subjekt propada ali bo verjetno propadel;

(b) ob upoštevanju časovnega razporeda in drugih relevantnih okoliščin ne obstaja razumna verjetnost, da bi lahko kakršni koli alternativni ukrepi zasebnega sektorja, vključno z ukrepi v okviru institucionalne sheme za zaščito vlog, ali nadzorna dejavnost, vključno z ukrepi zgodnjega posredovanja, odpisom ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s členom 21, sprejeta v zvezi s subjektom, preprečila propad tega subjekta v razumnem času;

(c) ukrep za reševanje je potreben zaradi javnega interesa v skladu z odstavkom 5.

Oceno pogojev [pogoja] iz točke (a) prvega pododstavka sprejme ECB po posvetovanju z odborom. Odbor lahko na izvršni seji to oceno sprejme šele po tem, ko je obvestil ECB o svoji nameri, in le, če ECB v treh dneh po prejemu te informacije ne sprejme te ocene. ECB odboru brez odlašanja predloži vse zadevne informacije, ki jih odbor zahteva za utemeljitev svoje ocene.

Kadar ECB oceni, da je v zvezi s subjektom ali skupino iz […] prvega pododstavka izpolnjen pogoj iz [točke (a)] prvega pododstavka, to oceno brez odlašanja sporoči Komisiji in odboru.

Odbor oceni pogoj iz točke (b) prvega pododstavka na izvršni seji ali, kadar je potrebno, to opravijo nacionalni organi za reševanje, v tesnem sodelovanju z ECB. ECB lahko odboru ali zadevnim nacionalnim organom za reševanje tudi sporoči, da je po njegovem pogoj iz navedene točke izpolnjen.

2. Brez poseganja v primere, ko se je ECB odločila, da bo neposredno opravljala nadzorne naloge v zvezi s kreditnimi institucijami v skladu s členom 6(5)(b) [Uredbe št. 1024/2013], v primeru prejetja sporočila v skladu z odstavkom 1 ali kadar namerava odbor na lastno pobudo sprejeti oceno na podlagi odstavka 1 v zvezi s subjektom ali skupino iz člena 7(3), odbor svojo oceno brez odlašanja sporoči ECB.

[…]

4. Za namene točke (a) odstavka 1 se šteje, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, v eni ali več od naslednjih okoliščin:

(a) subjekt krši zahteve za ohranitev dovoljenja ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti te zahteve kršila institucija, in to na način, ki bi upravičil preklic takega dovoljenja s strani ECB, med drugim zato, ker je institucija ustvarila ali bo verjetno ustvarila izgube, zaradi katerih bo pošel ves njen kapital ali njegov precejšen del;

(b) sredstva subjekta so manjša od njegovih obveznosti ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bodo manjša v bližnji prihodnosti;

(c) subjekt ni zmožen plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo;

(d) potrebna je izredna javna finančna podpora, razen če se za odpravo resne motnje v gospodarstvu države članice in za ohranitev finančne stabilnosti takšna izredna javna podpora zagotovi kot […].

[…]

5. Za namene točke (c) odstavka 1 tega člena se šteje, da je ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 14 in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem subjekta v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri.

6. Če so pogoji iz odstavka 1 izpolnjeni, odbor sprejme shemo za reševanje. S shemo za reševanje se:

(a) subjekt vključi v postopek reševanja;

(b) določi uporaba instrumentov za reševanje za institucijo v postopku reševanja iz člena 22(2), zlasti morebitna izvzetja iz uporabe reševanja s sredstvi upnikov v skladu s členom 27(5) in (14);

(c) določi uporaba sklada, da se podpre ukrep za reševanje v skladu s členom 76 in v skladu z odločitvijo Komisije, sprejeto v skladu s členom 19.

7. Odbor shemo za reševanje takoj po njenem sprejetju pošlje Komisiji.

Komisija v 24 urah po tem, ko ji odbor pošlje shemo za reševanje, to shemo podpre ali ji nasprotuje glede diskrecijskih vidikov sheme za reševanje v primerih, ki niso zajeti v tretjem pododstavku tega odstavka.

Komisija lahko v 12 urah po tem, ko ji odbor pošlje shemo za reševanje, Svetu priporoči:

(a) naj shemi za reševanje nasprotuje zato, ker shema za reševanje, ki jo je sprejel odbor, ne izpolnjuje merila javnega interesa iz odstavka 1(c);

(b) naj odobri bistveno spremembo zneska sklada, ki je določen v shemi za reševanje odbora, ali tej spremembi nasprotuje.

[…]

8. Kadar Svet nasprotuje začetku postopka reševanja institucije iz razloga, da merilo javnega interesa iz odstavka 1(c) ni izpolnjeno, zadevni subjekt preneha na način, ki je v skladu z veljavnim nacionalnim pravom.

9. Odbor zagotovi, da se sprejmejo potrebni ukrepi za reševanje, da lahko zadevni nacionalni organi za reševanje izvajajo shemo za reševanje. Shema za reševanje se naslovi na zadevne nacionalne organe za reševanje ter daje navodila tem organom, ki sprejmejo vse potrebne ukrepe

za njeno izvedbo v skladu s členom 29, tako da izvajajo pooblastila za reševanje. Kadar je prisotna državna pomoč ali pomoč iz sklada, odbor ravna v skladu z odločitvijo o tej pomoči, ki jo je sprejela Komisija.

10. Komisija je pooblaščena, da od odbora pridobi vse informacije, ki se ji zdijo relevantne za opravljanje svojih nalog iz te uredbe. Odbor je pooblaščen, da od katere koli osebe v skladu s poglavjem 5 tega naslova pridobi vse informacije, ki jih potrebuje, da pripravi ukrep za reševanje in sprejme odločitev glede tega ukrepa, vključno s posodobitvami in dopolnitvami informacij, navedenih v načrtih za reševanje.“

9 Člen 19 Uredbe o EMR, naslovljen „Državna pomoč in pomoč iz sklada“, določa:

„1. Kadar ukrep za reševanje vključuje odobritev državne pomoči v skladu s členom 107(1) PDEU ali pomoči iz sklada v skladu z odstavkom 3 tega člena, shema za reševanje na podlagi člena 18(6) te uredbe ni sprejeta, dokler Komisija ne sprejme pozitivne ali pogojne odločitve glede skladnosti uporabe takšne pomoči z notranjim trgom.

[…]

3. V kolikor ukrep za reševanje, ki ga predlaga odbor, vključuje uporabo sklada, odbor obvesti Komisijo o predlagani uporabi sklada. Obvestilo odbora vključuje vse informacije, ki jih Komisija potrebuje, da v skladu s tem odstavkom pripravi svoje ocene.

[…]“

10 Člen 20 te uredbe, naslovljen „Vrednotenje za namene reševanja“, določa:

„1. Preden se odbor odloči za ukrep za reševanje ali za izvajanje pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, zagotovi, da oseba, neodvisna od vseh javnih organov, vključno z odborom in nacionalnim organom za reševanje, in od subjekta iz člena 2, opravi pošteno, preudarno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti zadevnega subjekta.

2. Ob upoštevanju odstavka 15 se vrednotenje šteje za dokončno, kadar so izpolnjene vse zahteve iz odstavkov 1 ter 4 do 9.

3. Kadar ni mogoče opraviti neodvisnega vrednotenja v skladu z odstavkom 1, lahko odbor izvede začasno vrednotenje sredstev in obveznosti subjekta iz člena 2 v skladu z odstavkom 10 tega člena.

4. Cilj vrednotenja je oceniti vrednost sredstev in obveznosti subjekta iz člena 2, ki izpolnjuje pogoje za reševanje iz členov 16 in 18.

5. Namen vrednotenja je:

(a) prispevati k ugotovitvi, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje oziroma za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov;

(b) če so izpolnjeni pogoji za reševanje, prispevati k odločitvi o ustreznem ukrepu za reševanje v zvezi s subjektom iz člena 2;

(c) kadar se uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, prispevati k odločitvi o obsegu razveljavitve ali zmanjšanja vrednosti delnic in drugih lastniških instrumentov in o obsegu odpisa ali konverzije zadevnih kapitalskih instrumentov;

(d) kadar se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov, prispevati k odločitvi o obsegu odpisa ali konverzije upravičenih obveznosti;

(e) kadar se uporabi instrument premostitvene institucije ali instrument izločitve sredstev, prispevati k odločitvi o sredstvih, pravicah, obveznostih ali drugih lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k odločitvi o znesku morebitnega nadomestila, ki se plača instituciji v postopku reševanja oziroma imetnikom lastniških instrumentov;

(f) kadar se uporabi instrument prodaje poslovanja, prispevati k odločitvi o sredstvih, pravicah, obveznostih ali lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k temu, kako odbor razume tržne pogoje za namene člena 24(2)(b);

(g) v vseh primerih zagotoviti, da so vse izgube v zvezi s sredstvi subjekta iz člena 2 v celoti priznane v trenutku uporabe instrumentov za reševanje ali izvajanja pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov.

6. Kadar je potrebno, vrednotenje brez poseganja v okvir Unije za državne pomoči temelji na preudarnih predpostavkah, tudi glede stopnje neplačil in resnosti izgub. Vrednotenje […] ne predvideva nobene morebitne prihodnje zagotovitve izredne javne finančne podpore, nobene nujne likvidnostne pomoči centralne banke oziroma nobene likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi [nestandardnih pogojev] […].

7. Vrednotenje se dopolni z naslednjimi informacijami iz računovodskih obračunov in evidenc subjekta iz člena 2:

(a) posodobljeno bilanco stanja in poročilom o finančnem položaju subjekta iz člena 2;

(b) analizo in oceno računovodske vrednosti sredstev;

(c) seznamom neporavnanih bilančnih in zunajbilančnih obveznosti, prikazanih v obračunih in evidencah subjekta iz člena 2, z označenimi posameznimi krediti in prednostno razvrstitvijo terjatev iz člena 17.

[…]

9. Vrednotenje prikazuje nadaljnjo delitev upnikov na razrede glede na prednostno razvrstitev terjatev iz člena 17 in oceno obravnave, ki bi je bil po pričakovanjih deležen posamezen razred delničarjev in upnikov, če bi do prenehanja subjekta iz člena 2 prišlo v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom. Ta ocena ne vpliva na uporabo načela iz člena 15(1)(g), da noben upnik ne utrpi večjih izgub.

10. Kadar so okoliščine primera tako nujne, da ni mogoče izpolniti zahtev iz odstavkov 7 in 9 ali se uporabi odstavek 3, se izvede začasno vrednotenje. Pri začasnem vrednotenju se upoštevajo zahteve iz odstavka 4 ter, kolikor je to glede na okoliščine razumno izvedljivo, zahteve iz odstavkov 1, 7 in 9.

Začasno vrednotenje iz prvega pododstavka vključuje blažilnik za dodatne izgube z ustrezno utemeljitvijo.

11. Vrednotenje, ki ne izpolnjuje vseh zahtev iz odstavkov 1 ter 4 do 9, velja za začasno, dokler neodvisna oseba iz odstavka 1 ne izvede vrednotenja, ki je v celoti skladno z vsemi zahtevami iz navedenih odstavkov. To naknadno dokončno vrednotenje se opravi takoj, ko je to mogoče. Izvede se lahko ločeno od vrednotenja iz odstavkov 16, 17 in 18 ali hkrati z njim, izvede pa ga ista neodvisna oseba, pri čemer gre za različni vrednotenji.

Namen naknadnega dokončnega vrednotenja je:

(a) zagotoviti, da so vse izgube v zvezi s sredstvi subjekta iz člena 2 v celoti priznane v računovodskih obračunih tega subjekta;

(b) prispevati k odločitvi, da se ponovno vknjižijo terjatve upnikov ali poveča vrednost nadomestil, plačanih v skladu z odstavkom 12 tega člena.

12. V primeru, da je ocena neto vrednosti sredstev subjekta iz člena 2 pri naknadnem dokončnem vrednotenju višja kot pri začasnem vrednotenju neto vrednosti sredstev navedenega subjekta, lahko odbor od nacionalnega organa za reševanje zahteva, da:

(a) uporabi pooblastilo za zvišanje vrednosti terjatev upnikov ali imetnikov zadevnih kapitalskih instrumentov, ki so bile odpisane pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov;

(b) premostitveni instituciji ali nosilcu upravljanja sredstev naroči, naj instituciji v postopku reševanja plača dodatno nadomestilo v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi oziroma naj imetnikom lastniških instrumentov plača dodatno nadomestilo v zvezi s temi lastniškimi instrumenti.

13. Ne glede na odstavek 1 je začasno vrednotenje, opravljeno v skladu z odstavkoma 10 in 11, veljavna podlaga, na kateri se odbor odloči o ukrepih za reševanje, vključno z navodilom nacionalnim organom za reševanje, naj prevzamejo nadzor nad propadajočo institucijo, ali o izvajanju pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov.

[…]

15. Vrednotenje je sestavni del odločitve o uporabi instrumenta za reševanje ali izvajanju pooblastila za reševanje ali odločitve o pooblastilu za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov. Na vrednotenje sámo ločena pravica do pritožbe ni možna, temveč se pritožbo lahko poda le skupaj s pritožbo na odločitev odbora.

16. Za namene ocenjevanja, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za institucijo v postopku reševanja uveden običajen insolvenčni postopek, odbor zagotovi, da neodvisna oseba iz odstavka 1 izvede vrednotenje kar se da hitro po izvedenem ukrepu ali ukrepih za reševanje. To vrednotenje je ločeno od vrednotenja, izvedenega v skladu z odstavki 1 do 15.

[…]“

11 Člen 21 navedene uredbe, naslovljen „Odpis in konverzija kapitalskih instrumentov“, določa:

„1. Odbor uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s postopkom iz člena 18 v zvezi s subjekti in skupinami iz člena 7(2) ter subjekti in skupinami iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo teh odstavkov, samo kadar na izvršni seji po prejemu sporočila v skladu z drugim pododstavkom ali na lastno pobudo oceni, da je izpolnjen eden ali več od naslednjih pogojev:

(a) pred sprejemom kakršnega koli ukrepa za reševanje je bilo ugotovljeno, da so izpolnjeni pogoji za reševanje, določeni v členih 16 in 18;

(b) subjekt ne bo več dolgo uspešno posloval, če se zadevni kapitalski instrumenti ne odpišejo ali konvertirajo v lastniški kapital;

(c) v primeru zadevnih kapitalskih instrumentov, ki jih je izdala podrejena družba, in kadar so ti zadevni kapitalski instrumenti priznani za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev na individualni in konsolidirani osnovi, skupina – če se v zvezi s temi instrumenti ne uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo – ne bo več poslovala uspešno;

(d) v primeru zadevnih kapitalskih instrumentov, izdanih na ravni nadrejene družbe, in kadar so ti zadevni kapitalski instrumenti priznani za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev na individualni osnovi na ravni nadrejene družbe ali na konsolidirani osnovi, skupina – razen če se v zvezi s temi instrumenti izvaja pooblastilo za odpis ali konverzijo – ne bo več poslovala uspešno;

(e) subjekt ali skupina potrebuje izredno javno finančno podporo, razen v okoliščinah iz točke (d)(iii) člena 18(4).

ECB po posvetovanju z odborom opravi oceno pogojev iz točk (a), (c) in (d) prvega pododstavka. Tudi odbor lahko na svoji izvršni seji opravi to oceno.

2. V zvezi z oceno, ali subjekt ali skupina posluje uspešno, lahko odbor na svoji izvršni seji opravi tako oceno šele po tem, ko je obvestil ECB o svoji nameri, in le, če ECB v treh koledarskih dneh po prejemu te informacije ne opravi take ocene. ECB brez odlašanja odboru predloži vse relevantne informacije, ki jih odbor zahteva za utemeljitev svoje ocene.

3. Za namene odstavka 1 tega člena se šteje, da subjekt iz člena 2 ali skupina ne posluje več uspešno, če sta izpolnjena oba naslednja pogoja:

(a) ta subjekt ali skupina propada ali bo verjetno propadla;

(b) ob upoštevanju časovnega okvira in drugih ustreznih okoliščin ni upravičeno pričakovati, da bi kakršen koli ukrep, vključno z alternativni ukrepi zasebnega sektorja ali nadzornimi ukrepi (tudi ukrepi za zgodnje posredovanje), razen odpisa ali konverzije zadevnih kapitalskih instrumentov, posamezno ali v kombinaciji z ukrepom za reševanje, preprečil propad subjekta ali skupine v razumnem obdobju.

4. Za namene točke (a) odstavka 3 tega člena se šteje, da navedeni subjekt propada ali bo verjetno propadel, kadar nastopi vsaj ena od okoliščin iz člena 18(4).

5. Za namene točke (a) odstavka 3 skupina propada ali bo verjetno propadla, kadar krši konsolidirane bonitetne zahteve ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da jih bo v bližnji prihodnosti kršila, in to na način, ki bi upravičil ukrep ECB ali pristojnega nacionalnega organa, med drugim zato, ker je skupina ustvarila izgube ali obstaja verjetnost, da bo ustvarila izgube, zaradi katerih bo pošel ves njen kapital ali njegov precejšen del.

[…]

9. Kadar je izpolnjen eden ali več pogojev iz odstavka 1 in so izpolnjeni tudi pogoji iz člena 18(1), se uporabi postopek iz člena 18(6), (7) in (8).

[…]“

12 Člen 22 iste uredbe, naslovljen „Splošna načela instrumentov za reševanje“, določa:

„1. Kadar se odbor odloči, da za subjekt ali skupino iz člena 7(2) ali za subjekt ali skupino iz člena 7(4)(b) in (5) – če so izpolnjeni pogoji za uporabo navedenih odstavkov – uporabi instrument za reševanje, in bi ta ukrep za reševanje povzročil, da bi izgube krili upniki ali da bi se njihove terjatve konvertirale, odbor naroči nacionalnim organom za reševanje, naj pooblastila za odpis in konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s členom 21 izvajajo neposredno pred uporabo instrumenta za reševanje ali skupaj z njegovo uporabo.

2. Instrumenti za reševanje iz točke (b) člena 18(6) so:

(a) instrument prodaje poslovanja;

(b) instrument premostitvene institucije;

(c) instrument izločitve sredstev;

(d) instrument za reševanje s sredstvi upnikov.

3. Ko odbor sprejema shemo za reševanje iz člena 18(6), upošteva naslednje dejavnike:

(a) sredstva in obveznosti institucije v postopku reševanja na podlagi vrednotenja v skladu s členom 20;

(b) likvidnostni položaj institucije v postopku reševanja;

(c) tržljivost vrednosti franšize institucije v postopku reševanja glede na konkurenčne in gospodarske razmere na trgu;

(d) razpoložljivi čas.

4. Instrumenti za reševanje se uporabijo za doseganje ciljev reševanja iz člena 14 in v skladu z načeli reševanja iz člena 15. Uporabljajo se lahko posamezno ali v kateri koli kombinaciji, razen instrumenta izločitve sredstev, ki se lahko uporablja le skupaj z drugim instrumentom za reševanje.

[…]“

13 Člen 24 Uredbe o EMR, naslovljen „Instrument prodaje poslovanja“, določa:

„1. V shemi za reševanje instrument prodaje poslovanja pomeni, da se na kupca, ki ni premostitvena institucija, prenesejo:

(a) lastniški instrumenti, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali

(b) vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti institucije v postopku reševanja.

2. Glede instrumenta prodaje poslovanja je v shemi za reševanje določeno naslednje:

(a) instrumenti, sredstva, pravice in obveznosti, ki jih nacionalni organ za reševanje prenese v skladu s členom 38(1) in (7) do (11) [Direktive 2014/59];

(b) tržni pogoji, ob upoštevanju okoliščin ter stroškov in izdatkov, ki nastanejo v postopku reševanja, na podlagi katerih nacionalni organ za reševanje izvede prenos v skladu s členom 38(2), (3) in (4) [Direktive 2014/59];

(c) ali lahko nacionalni organ za reševanje v skladu s členom 38(5) in (6) [Direktive 2014/59] pooblastila za prenos izvaja več kot enkrat;

(d) ureditev nacionalnega organa za reševanje glede trženja navedenega subjekta ali navedenih instrumentov, sredstev, pravic in obveznosti v skladu s členom 39(1) in (2) [Direktive 2014/59];

(e) ali bi nacionalni organ za reševanje s tem, ko bi upošteval zahteve glede trženja, lahko ogrozil cilje reševanja v skladu z odstavkom 3 tega člena.

3. Organ za reševanje [Odbor] lahko uporabi instrument prodaje poslovanja brez izpolnjevanja zahteve po trženju iz odstavka 2, če ugotovi, da bi izpolnjevanje te zahteve verjetno ogrozilo izpolnitev enega ali več ciljev reševanja, in zlasti če sta izpolnjena naslednja pogoja:

(a) organ za reševanje [odbor] meni, da obstaja resna grožnja za finančno stabilnost, ki je posledica propada ali verjetnega propada institucije v postopku reševanja ali se zaradi njega še stopnjuje, in

(b) organ za reševanje [odbor] meni, da bi izpolnjevanje teh zahtev verjetno ogrozilo učinkovitost instrumenta prodaje poslovanja pri odpravljanju te grožnje ali doseganju cilja reševanja iz točke (b) člena 14(2).“

14 Člen 29 te uredbe ureja izvajanje odločitev iz navedene uredbe s strani nacionalnih organov za reševanje in EOR ter v odstavku 5, prvi stavek, določa, da odbor na svojem uradnem spletnem mestu objavi kopijo sheme za reševanje ali obvestilo, v katerem so povzeti učinki ukrepa za reševanje, predvsem učinki na neprofesionalne stranke.

15 Člen 30(2) iste uredbe, naslovljen „Obveznost sodelovanja in izmenjave informacij v okviru EMR“, določa:

„Odbor, Svet, Komisija, ECB ter nacionalni organi za reševanje in pristojni nacionalni organi pri izvrševanju svojih odgovornosti iz te uredbe tesno sodelujejo, zlasti pri načrtovanju reševanja,

zgodnjem posredovanju in fazah reševanja v skladu s členi 8 do 29. Drug drugemu zagotavljajo vse informacije, potrebne za opravljanje njihovih nalog.“

16 Člen 76(1)(b) Uredbe o EMR določa, da lahko odbor v okviru sheme za reševanje uporablja sklad zgolj v tolikšni meri, kot je potrebno za zagotavljanje učinkovite uporabe instrumentov za reševanje za dajanje posojil instituciji v postopku reševanja, njenim podrejenim družbam, premostitveni instituciji ali nosilcu upravljanja sredstev.

17 Člen 88 te uredbe, naslovljen „Poslovna skrivnost in izmenjava informacij“, določa:

„1. Za člane odbora, podpredsednika, člane odbora iz člena 43(1)(b), uslužbence odbora in uslužbence, izmenjane s sodelujočimi državami članicami ali napotene z njihove strani, ki izvajajo naloge reševanja, veljajo zahteve varovanja poslovne skrivnosti v skladu s členom 339 PDEU in ustreznimi določbami v zakonodaji Unije, tudi po prenehanju njihovih nalog. Zlasti se jim prepove razkrivanje zaupnih informacij, ki so jih prejeli med opravljanjem svojih poklicnih dejavnosti ali od pristojnega organa ali organa za reševanje v zvezi z nalogami iz te uredbe, kateri koli osebi ali organu, razen kadar gre za izvajanje nalog v skladu s to uredbo ali za tako obliko povzetka ali zbirno obliko, da posameznih subjektov iz člena 2 ni mogoče identificirati, oziroma so pridobili izrecno in predhodno soglasje organa ali subjekta, ki je predložil informacije.

Informacije, ki so predmet zahtev varovanja poklicne skrivnosti, se ne razkrijejo drugemu javnemu ali zasebnemu subjektu, razen kadar je razkritje potrebno za namene sodnega postopka. Te zahteve veljajo tudi za morebitne kupce, s katerimi se naveže stik za pripravo reševanja subjekta v skladu s členom 13(3).

2. Odbor zagotovi, da za posameznike, ki opravljajo kakršno koli storitev, neposredno ali posredno, redno ali občasno, povezano z opravljanjem njegovih nalog, vključno z uradniki in drugimi osebami, ki jih je pooblastil odbor ali so jih imenovali nacionalni organi za reševanje, da izvajajo inšpekcijske preglede na mestu samem, veljajo enake zahteve varovanja poslovne skrivnosti kot tiste, navedene v odstavku 1.

[…]

5. Odbor pred razkritjem kakršnih koli informacij zagotovi, da te ne vsebujejo zaupne vsebine, tako da zlasti oceni učinek, ki bi ga razkritje teh informacij utegnilo imeti na javni interes v zvezi s finančno, monetarno ali ekonomsko politiko, na poslovni interes fizičnih in pravnih oseb, na namen inšpekcij, na preiskave ter na revizije. Postopek preverjanja učinkov razkritja informacij zajema posebno oceno učinkov morebitnega razkritja vsebine in podrobnosti načrtov reševanja iz členov 8 in 9, rezultatov morebitnega ocenjevanja, izvedenega v skladu s členom 10, ali sheme za reševanje iz člena 18.

[…]“

18 Člen 90 Uredbe o EMR, naslovljen „Dostop do dokumentov“, določa:

„1. Za dokumente, ki jih hrani odbor, se uporablja [Uredba (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331)].

[…]

4. Osebam, za katere velja odločitev odbora, je zagotovljena pravica do vpogleda v spis odbora, pri čemer se upošteva legitimni interes drugih oseb glede varstva njihovih poslovnih skrivnosti. Pravica dostopa do spisa ne velja za zaupne informacije ali notranje pripravljalne dokumente odbora."

19 Člen 91 te uredbe določa, da odbor v zvezi z zaupnimi in občutljivimi nezaupnimi podatki uporablja načela varnosti, opredeljena v varnostnih pravilih Komisije za varstvo takih podatkov.

C. Osnutek regulativnih tehničnih standardov

20 EBA je 23. maja 2017 na podlagi člena 36(14) in (15) Direktive 2014/59 sprejel osnutek regulativnih tehničnih standardov EBA/RTS/2017/05 o vrednotenju za namene reševanja (v nadaljevanju: osnutek regulativnih tehničnih standardov), da bi določil merila, na osnovi katerih je treba opraviti vrednotenja, ki se izvedejo v postopku reševanja.

21 Člen 2(3) tega osnutka regulativnih tehničnih standardov določa:

„Cenilec zagotovi najboljšo oceno vrednosti danega sredstva, obveznosti ali njune kombinacije. Po potrebi rezultate vrednotenj zagotovi tudi v obliki razponov vrednosti."

22 Člen 8 navedenega osnutka regulativnih tehničnih standardov, naslovljen „Področja, ki jim je treba pri vrednotenju nameniti posebno pozornost", določa:

„Cenilec se osredotoči zlasti na področja, na katerih je vrednotenje zelo negotovo in ki pomembno vplivajo na splošno vrednotenje. Cenilec rezultate vrednotenja za ta področja predloži v obliki najboljših ocen vrednosti in po potrebi razponov vrednosti, kot je določeno v členu 2(3). Ta področja vključujejo:

(a) posojila ali portfelji posojil, katerih pričakovani denarni tokovi so odvisni od sposobnosti, pripravljenosti ali spodbude nasprotne stranke za izpolnjevanje njene obveznosti, če ta pričakovanja temeljijo na predpostavkah v zvezi s stopnjami kršitev, verjetnostjo neplačila, izgubo ob neplačilu ali značilnostmi instrumenta, zlasti če to dokazujejo vzorci izgube za portfelj posojil;

[…]."

II. Dejansko stanje

23 Banka Banco Popular Español SA (v nadaljevanju: Banco Popular) je bila kreditna institucija pod neposrednim bonitetnim nadzorom ECB.

24 Pritožniki so bili delničarji ali imetniki instrumentov dodatnega temeljnega kapitala ali instrumentov dodatnega kapitala banke Banco Popular, preden je bila v zvezi z njo sprejeta shema za reševanje.

A. Ekonomski položaj banke Banco Popular v letih 2016 in 2017

25 Dejansko stanje v zvezi z razvojem ekonomskega položaja banke Banco Popular v letih 2016 in 2017, ki je opisano v točkah od 25 do 46 izpodbijane sodbe, je mogoče povzeti tako.

26 Leta 2016 je banka Banco Popular povečala kapital za 2,5 milijarde EUR.

27 Izvršna seja EOR je 5. decembra 2016 sprejela načrt reševanja za skupino Banco Popular (v nadaljevanju: načrt reševanja iz leta 2016). V načrtu reševanja iz leta 2016 je bil prednostni instrument za reševanje instrument za reševanje s sredstvi upnikov iz člena 27 Uredbe o EMR.

28 Banka Banco Popular je 3. februarja 2017 objavila svoje letno poročilo za leto 2016, v katerem je napovedala potrebo po izrednih rezervacijah v znesku 5,7 milijarde EUR, katerih posledica bodo konsolidirane izgube v znesku 3,485 milijarde EUR, in imenovanje novega predsednika.

29 Družba DBRS Ratings Ltd (DBRS), zdaj DBRS Morningstar, je 10. februarja 2017 znižala oceno banke Banco Popular z negativnimi obeti glede na oslabljen položaj kapitala banke Banco Popular po znatno večjih neto izgubah, kot so bile predvidene v njenem letnem poročilu, navedenem v točki 28 te sodbe, ter prizadevanja banke Banco Popular za zmanjšanje še vedno velikega deleža nedonosnih sredstev.

30 Banka Banco Popular je 3. aprila 2017 objavila rezultate notranjih revizij, pri čemer je navedla, da bodo morda potrebni popravki letnega poročila za leto 2016. Te prilagoditve so bile opravljene v finančnem poročilu banke Banco Popular za prvo četrtletje leta 2017.

31 Po tej objavi je družba DBRS Morningstar 6. aprila znižala oceno banke Banco Popular, pri čemer je ohranila negativne obete. Družbi Standard & Poor's in Moody's Investors service (v nadaljevanju: Moody's) sta 7. aprila oziroma 21. aprila 2017 prav tako znižali oceno banke Banco Popular z negativnimi obeti.

32 Predsednik upravnega odbora je na letni skupščini delničarjev banke Banco Popular 10. aprila 2017 napovedal, da banka zaradi položaja skupine, kar zadeva kapital in raven nedonosnih sredstev, načrtuje bodisi povečanje kapitala bodisi korporacijsko dejanje. Glavni izvršni direktor banke Banco Popular je bil zamenjan manj kot eno leto po prevzemu položaja.

33 Banka Banco Popular je aprila 2017 sprožila postopek zasebne prodaje s ciljem odsvojitve močnemu konkurentu, s čimer bi se ponovno vzpostavil njen finančni položaj. Rok za predložitev ponudb morebitnih zainteresiranih kupcev za nakup banke Banco Popular je bil 10. junij 2017.

34 Banka Banco Popular je 5. maja 2017 predstavila svoje finančno poročilo za prvo četrtletje leta 2017, v katerem je objavila izgube v znesku 137 milijonov EUR.

35 Zahteva glede likvidnostnega kritja *(Liquidity Coverage Requirement)* za banko Banco Popular je 12. maja 2017 padla pod najnižji prag 80 %, ki je določen v členu 460(2)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1).

36 Banka Banco Santander SA je banko Banco Popular z dopisom z dne 16. maja 2017 obvestila, da ne more predložiti zavezujoče ponudbe v okviru postopka zasebne prodaje.

37 Banka Banco Popular je 16. maja 2017 v sporočilu Comisión nacional del mercado de valores (nacionalna komisija za trg vrednostnih papirjev, Španija) o upoštevnem dejstvu, navedla, da so potencialni kupci izrazili interes v postopku zasebne prodaje, vendar ni bila prejeta nobena zavezujoča ponudba.

38 Agencija Fitch Ratings Ltd je 19. maja 2017 znižala dolgoročno oceno banke Banco Popular.

39 Predsednica EOR, Elke König, je 23. maja 2017 s televizijo Bloomberg opravila intervju, med katerim so ji med drugim postavili vprašanje glede položaja banke Banco Popular.

40 Maja 2017 se je v številnih medijskih člankih poročalo o težavah banke Banco Popular.

41 Banka Banco Popular se je v prvih dneh junija 2017 morala soočiti z množičnim dvigovanjem likvidnih sredstev.

42 Banka Banco Popular je 5. junija 2017 zjutraj pri Banco de España (španska centralna banka) vložila prvo prošnjo za nujno likvidnostno pomoč, popoldne pa še drugo prošnjo, ki je vsebovala povišanje zahtevanega zneska zaradi znatnih denarnih tokov. Na podlagi prošnje španske centralne banke in po oceni ECB istega dne v zvezi s prošnjo banke Banco Popular za nujno likvidnostno pomoč Svet ECB ni nasprotoval temu, da se banki Banco Popular odobri nujna likvidnostna pomoč za obdobje do 8. junija 2017. Banka Banco Popular je prejela del te nujne likvidnostne pomoči, nato pa je španska centralna banka navedla, da ne more zagotoviti dodatne nujne likvidnostne pomoči banki Banco Popular.

B. Potek postopka reševanja

43 Splošno sodišče je v točkah od 47 do 67 izpodbijane sodbe navedlo dejansko stanje v zvezi s potekom postopka reševanja, ki ga je mogoče povzeti tako.

44 EOR je 23. maja 2017 revizijsko družbo Deloitte (v nadaljevanju: Deloitte) kot neodvisnega izvedenca pooblastil za izvedbo vrednotenja banke Banco Popular v skladu s členom 20 Uredbe o EMR.

45 EOR je 24. maja 2017 od banke Banco Popular na podlagi člena 34 Uredbe o EMR zahteval informacije, potrebne za izvedbo njenega vrednotenja. 2. junija 2017 je od banke Banco Popular tudi zahteval, naj predloži informacije o postopku zasebne prodaje in naj zagotovi dostop do varne virtualne podatkovne sobe, ki jo je zadnjenavedena vzpostavila v okviru tega postopka.

46 Izvršna seja EOR je 3. junija 2017 sprejela Sklep SRB/EES/2017/06, naslovljen na Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (sklad za urejeno prestrukturiranje bank, Španija), o trženju banke Banco Popular. EOR je odobril, da FROB takoj začne postopek prodaje banke Banco Popular, in mu sporočil zahteve v zvezi s prodajo v skladu s členom 39 Direktive 2014/59. EOR je med drugim navedel, da mora FROB stopiti v stik s petimi potencialnimi kupci, ki so bili v okviru postopka zasebne prodaje povabljeni k predložitvi ponudbe.

47 Od petih potencialnih kupcev sta se dva odločila, da ne bosta sodelovala v postopku prodaje, enega pa je ECB izključila iz bonitetnih razlogov.

48 Potencialna kupca, ki sta se odločila, da bosta sodelovala v postopku prodaje, to sta banki Banco Santander in Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, sta 4. junija 2017 podpisala sporazum o nerazkrivanju podatkov, 5. junija 2017 pa sta dobila dostop do virtualne podatkovne sobe.

49 EOR je 5. junija 2017 na podlagi člena 20(5)(a) Uredbe o EMR sprejel prvo vrednotenje (v nadaljevanju: vrednotenje 1), katerega namen je bil prispevati k ugotovitvi, ali so izpolnjeni pogoji za začetek postopka reševanja, kakor so opredeljeni v prvem pododstavku člena 18(1) te uredbe.

50 ECB je 6. junija 2017 po posvetovanju z EOR v skladu z drugim pododstavkom člena 18(1) navedene uredbe sprejela oceno o tem, ali banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla.

51 Iz točke 61 izpodbijane sodbe izhaja, da je ECB na podlagi te ocene in ob upoštevanju razvoja ekonomskega položaja banke Banco Popular v letih 2016 in 2017, kakor je povzet v točkah od 26 do 42 te sodbe, in zlasti čezmernega dviga vlog, hitrosti, s katero je ta banka izgubila likvidnost, in njene nezmožnosti ustvarjanja drugih likvidnosti, menila, da obstajajo objektivni elementi, ki dokazujejo, da banka Banco Popular verjetno ne bo zmožna v bližnji prihodnosti odplačati svojih dolgov ali drugih obveznosti ob njihovi zapadlosti. ECB je sklenila, da je mogoče šteti, da banka Banco Popular propada oziroma da bo verjetno propadla v bližnji prihodnosti v skladu s točko (a) prvega pododstavka člena18(1) in točko (c) prvega pododstavka člena 18(4) Uredbe o EMR.

52 Istega dne je banka Banco Popular obvestila ECB, da je njen upravni odbor ugotovil, da bo banka verjetno propadla.

53 Dejansko stanje v zvezi s postopkom prodaje, kot izhaja iz točk od 63 do 67 izpodbijane sodbe, je mogoče povzeti tako.

54 FROB je z dopisom z dne 6. junija 2017 sporočil informacije o postopku prodaje, v katerem je bil rok za predložitev ponudb določen na 6. junij 2017 ob polnoči.

55 Istega dne je banka Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, ena od dveh potencialnih kupcev banke Banco Popular, FROB obvestila, da ne bo predložila ponudbe.

56 Družba Deloitte je prav tako 6. junija 2017 EOR predložila drugo vrednotenje (v nadaljevanju: vrednotenje 2), ki ga je pripravila na podlagi člena 20(10) Uredbe o EMR. Namen vrednotenja 2 je bil oceniti vrednost sredstev in obveznosti banke Banco Popular, zagotoviti oceno o obravnavi, ki bi jo bili delničarji in upniki deležni, če bi bil za banko Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek, ter prispevati k odločitvi o sredstvih in lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k temu, kako EOR razume tržne pogoje v smislu instrumenta prodaje poslovanja. V tem vrednotenju je bila med drugim ekonomska vrednost banke Banco Popular ocenjena na 1,3 milijarde EUR v najboljšem primeru, na minus 8,2 milijarde EUR v najslabšem primeru in na minus 2 milijardi EUR pri najboljši oceni.

57 Banka Banco Santander je 7. junija 2017 predložila zavezujočo ponudbo.

58 FROB je z dopisom z dne 7. junija 2017 EOR obvestil, da je banka Banco Santander predložila ponudbo 7. junija ob 3:12 in da je bila cena, ki jo je ta banka ponudila za nakup delnic banke Banco Popular, en euro. FROB je navedel, da je njegov upravni odbor banko Banco Santander izbral kot uspešnega ponudnika v konkurenčnem postopku prodaje banke Banco Popular, in odločil, da EOR predlaga, naj banko Banco Santander opredeli kot kupca v sklepu EOR o sprejetju sheme za reševanje za banko Banco Popular.

C. Sporna shema za reševanje

59 EOR je 7. junija 2017 na podlagi Uredbe o EMR sprejel sporno shemo za reševanje za banko Banco Popular.

60 EOR je v uvodnih izjavah 19, od 21 do 25, 26(c), 36 in 46 te sheme ugotovil:

– da je EOR 5. decembra 2016 sprejel načrt za reševanje, v katerem je določena strategija reševanja in opredeljen instrument za reševanje, ki se šteje za najboljšo možnost (uvodne izjave 19, 21 in 22);

– da je iz ocene ECB o tem, ali banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, izhajalo, da se je likvidnostni položaj navedene banke od oktobra 2016 zaradi dvigov vlog v vseh segmentih strank znatno poslabšal; da zaradi tega ta banka ni imela dovolj možnosti za ponovno vzpostavitev svojega likvidnostnega položaja, da bi bila sposobna izpolnjevati obveznosti, ko zapadejo v plačilo (uvodna izjava 23);

– da je več okoliščin privedlo do hitrega poslabšanja likvidnostnega položaja banke Banco Popular, in sicer:

  – banka Banco Popular je februarja 2017 izrazila potrebo po izrednih rezervacijah za znesek 5,7 milijarde EUR, ki je privedla do konsolidirane izgube v višini 3,485 milijarde EUR, in imenovala novega predsednika;

  – družba DBRS Morningstar je 10. februarja 2017 znižala oceno banke Banco Popular;

  – banka Banco Popular je 3. aprila 2017 objavila ad hoc javno izjavo glede izidov notranjih revizij, ki bi lahko pomembno vplivali na njene računovodske izkaze, ter potrdila zamenjavo njenega glavnega izvršnega direktorja manj kot leto po prevzemu dolžnosti;

  – družbi Standard & Poor's in Moody's sta 7. aprila oziroma 21. aprila 2017 znižali oceno banke Banco Popular;

  – banka Banco Popular je 12. maja 2017 kršila zahtevo glede likvidnostnega kritja 80 % in pozneje ni mogla ponovno vzpostaviti skladnosti z zakonsko določenimi mejnimi vrednostmi;

  – zaradi nenehnega negativnega poročanja medijev o finančnih rezultatih banke Banco Popular in o domnevno neposredni nevarnosti stečaja ali nelikvidnosti so se povečali dvigi vlog, in

  – družbi DBRS in Moody's sta 6. junija 2017 znižali oceno banke Banco Popular (uvodna izjava 24);

– da so zgoraj navedene okoliščine povzročile znatne dvige vlog (uvodna izjava 25);

– da je banka Banco Popular prvo nujno likvidnostno pomoč prejela 5. junija 2017, potem ko jo je ECB odobrila, vendar ji španska centralna banka ni mogla zagotoviti dodatne nujne likvidnostne pomoči (uvodna izjava 26(c));

– da je banka Banco Popular 6. junija 2017 obvestila ECB, da je njen upravni odbor ugotovil, da bo banka verjetno propadla (uvodna izjava 36), in

– da instrument za reševanje, predviden v načrtu reševanja iz leta 2016, ni bil ustrezen glede na okoliščine, ki so obstajale na dan reševanja (uvodna izjava 46).

61 EOR je s členom 1 sporne sheme za reševanje odločil, da se banka Banco Popular z datumom sprejetja sheme vključi v postopek za reševanje, ker so izpolnjeni pogoji iz prvega pododstavka člena 18(1)Uredbe o EMR.

62 V zvezi s tem je iz členov od 2 do 4 sporne sheme za reševanje razvidno, da je EOR najprej menil, da banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, dalje, da ni drugih ukrepov, ki bi lahko preprečili propad banke Banco Popular v razumnem času, in nazadnje, da je ukrep za reševanje v obliki instrumenta prodaje poslovanja banke Banco Popular potreben zaradi zagotovitve kontinuitete kritičnih funkcij banke in izogiba resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost, predvsem v Španiji.

63 EOR je posledično v členu 5.1 sporne sheme za reševanje odločil:

„Instrument za reševanje, ki se uporabi za družbo Banco Popular, pomeni, da se s prenosom delnic na kupca poslovanje proda na podlagi člena 24 Uredbe [o EMR]. Odpis in konverzija kapitalskih instrumentov se izvedeta neposredno pred uporabo instrumenta prodaje poslovanja.“

64 Člen 6 sporne sheme za reševanje natančneje določa pogoje v zvezi s tem odpisom in prodajo poslovanja. Tako je EOR v členu 6.1 te sheme odločil:

– najprej, da se odpiše nominalni znesek osnovnega kapitala banke Banco Popular v višini 2.098.429.046 EUR, kar pomeni razveljavitev 100 % delnic banke Banco Popular;

– nato, da se celotna glavnica instrumentov dodatnega temeljnega kapitala, ki jih je izdala banka Banco Popular in so bili na dan sklepa o sporni shemi za reševanje v obtoku, konvertira v novo izdane delnice banke Banco Popular, „nove delnice I“;

– dalje, da se nominalna vrednost „novih delnic I“ odpiše na vrednost nič, kar pomeni razveljavitev 100 % teh „novih delnic I“;

– nazadnje, da se celotna glavnica instrumentov dodatnega temeljnega kapitala, ki jih je izdala banka Banco Popular in so bili na dan sklepa o reševanju v obtoku, konvertira v novo izdane delnice banke Banco Popular, „nove delnice II“.

65 Člen 6.3 sporne sheme za reševanje določa, da ta ukrepa za odpis in konverzijo temeljita na vrednotenju 2, ki ga potrjujejo rezultati preglednega in odprtega postopka prodaje, ki ga je izvedel FROB.

66 EOR je v členu 6.5 sporne sheme o reševanju navedel, da izvaja pooblastila, ki so mu podeljena s členom 24(1)(a) Uredbe o EMR v zvezi z instrumentom prodaje poslovanja, in odredil, da se „nove delnice II“ prenesejo na banko Banco Santander tako, da so prosto prenosljive in neobremenjene s pravicami tretjih, proti plačilu kupnine v višini 1 EUR. Pojasnil je, da je kupec s prenosom že soglašal.

67 EOR je v členu 6.6 te sheme navedel, da je hkrati nujno in ustrezno odrediti prenos, pri čemer je pojasnil, da je pri tej presoji ugotovil, prvič, da je bil postopek prodaje banke Banco Popular, ki ga je FROB začel pred sprejetjem navedene sheme, v skladu z zahtevami, ki izhajajo iz člena 24 Uredbe o EMR v povezavi s členom 39 Direktive 2014/59, drugič, da je FROB na koncu tega postopka k predložitvi ponudb povabil dva potencialna kupca, in tretjič, da je bila nazadnje prejeta le ena veljavna ponudba.

68 EOR je navedel tudi, da je treba prenos „novih delnic II“ izvesti na podlagi zavezujoče ponudbe kupca z dne 7. junija 2017 ter da mora to opraviti FROB.

69 Sporna shema za reševanje je bila predložena Komisiji v odobritev 7. junija 2017.

70 Ta institucija je istega dne sprejela Sklep 2017/1246, s katerim je odobrila sporno shemo za reševanje, in ga uradno vročila EOR. V uvodni izjavi 4 navedenega sklepaje navedeno:

„Komisija se strinja s shemo za reševanje. Zlasti se strinja z razlogi, ki jih je navedel [EOR], zakaj je reševanje potrebno zaradi javnega interesa v skladu s členom 18(5) Uredbe [o EMR].“

71 EOR je 7. junija 2017 sporno shemo za reševanje uradno vročil FROB tako, da je na svojem spletnem mestu objavil obvestilo o sprejetju te sheme, ki mu je priložil dokument s povzetkom učinkov reševanja.

72 FROB je istega dne sprejel ukrepe, potrebne za izvajanje sporne sheme za reševanje, v skladu s členom 29 Uredbe o EMR.

D. Dejansko stanje po sprejetju sporne sheme za reševanje

73 Družba Deloitte je 14. junija 2018 EOR predložila vrednotenje razlik pri obravnavi, ki je določeno v členu 20, od (16) do (18), Uredbe o EMR in ki je bilo izvedeno zaradi ugotovitve, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za banko Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek (v nadaljevanju: vrednotenje 3). Družba Deloitte je 31. julija 2018 EOR poslala dodatek k temu vrednotenju, s katerim je popravila nekatere formalne napake.

74 EOR je 11. julija 2017 na svojem spletnem mestu objavil nezaupno različico sporne sheme za reševanje. V tej različici je EOR med drugim prikril nekatere informacije iz uvodnih izjav od 23 do 26 te sheme v zvezi z likvidnostno krizo banke Banco Popular in posledične dele člena 6.3 in 6.4 sporne sheme za reševanje v zvezi z izvajanjem pooblastila za odpis in konverzijo.

75 ECB je julija 2017 na svojem spletnem mestu objavila nezaupno različico svoje ocene o tem, ali banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla.

76 EOR je 2. februarja in 31. oktobra 2018 objavil manj redigirani nezaupni različici sporne sheme za reševanje, v katerih so bile sedaj vidne nekatere prej prikrite informacije iz točke 74 te sodbe, razen nekaterih številčnih podatkov. V tem okviru je objavil tudi nezaupni različici vrednotenj 1 in 2.

III. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

77 Pritožniki so 7. avgusta 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo, s katero so predlagali, prvič, razglasitev ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246, drugič, povrnitev škode, ki naj bi jo utrpeli zaradi teh sklepov, in tretjič, ugotovitev ničnosti vrednotenja 2 in pridobitev nadomestila.

A. Postopek pred Splošnim sodiščem

78 EOR je z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu vložil 31. oktobra 2017, Splošnemu sodišču predlagal, naj v skladu s členom 92(3) Poslovnika Splošnega sodišča odredi pripravljalne ukrepe za predložitev nekaterih dokumentov, navedenih v prilogi k temu predlogu. Splošno sodišče je s sklepom z dne 28. novembra 2017 odločilo, da v tej fazi postopka temu predlogu za odreditev pripravljalnih ukrepov ne ugodi.

79 Splošno sodišče je 16. februarja 2018 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 svojega poslovnika EOR pozval, naj predloži zadnjo nezaupno različico sporne sheme za reševanje in nezaupno različico vrednotenja 2, ki ju je objavil na svojem spletnem mestu. EOR je ta dokumenta predložil v predpisanem roku.

80 Splošno sodišče je s sklepoma z dne 12. aprila 2019 dopustilo intervencijo Kraljevine Španije in banke Banco Santander v podporo predlogom Komisije in EOR ter ugodilo predlogom za zaupno obravnavanje, ki so jih pritožniki vložili v zvezi s tem.

81 Pritožniki so z dopisom, ki so ga v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 16. aprila 2019, predlagali spremembo predlogov za pripravljalne ukrepe, navedenih v njihovi tožbi in njihovi repliki na prvi stopnji. Komisija in EOR ter Kraljevina Španija in banka Banco Santander so vložili stališča glede tega predloga v predpisanem roku.

82 Pritožniki so z dopisom, ki so ga v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 6. maja 2019, vložili nov dokazni predlog na podlagi člena 85(3) Poslovnika Splošnega sodišča. Komisija in EOR sta vložila stališča glede tega novega dokaznega predloga v predpisanem roku.

83 Pritožniki so z dopisom, ki so ga v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 9. oktobra 2020, ponovno vložili nov dokazni predlog na podlagi iste določbe tega poslovnika. Komisija in EOR ter Kraljevina Španija in banka Banco Santander so vložili svoja stališča glede tega novega dokaznega predloga v predpisanem roku.

84 Splošno sodišče je 16. marca 2021 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika EOR pozvalo k predložitvi več dokumentov. EOR je z dopisom z dne 30. marca 2021 odgovoril, da so zahtevani dokumenti deloma zaupni in da jih lahko predloži, če Splošno sodišče za to sprejme pripravljalni ukrep.

85 Splošno sodišče je s sklepom z dne 12. maja 2021 na podlagi člena 24, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije na eni strani ter člena 91(b), člena 92(3) in člena 103 Poslovnika na drugi EOR odredilo, naj predloži popolne različice sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2, ocene ECB z dne 6. junija 2017 o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular in dopisa, ki ga je ECB 18. maja 2017 poslala banki Banco Popular. Splošno sodišče je EOR tudi odredilo, naj predloži nezaupno različico dopisa, ki ga je ECB 18. maja 2017 poslala banki Banco Popular.

86 Splošno sodišče je s sklepom z dne 9. junija 2021 iz spisa izločilo zaupne različice dokumentov, ki jih je EOR predložil v skladu s sklepom z dne 12. maja 2021.

B. Izpodbijana sodba

87 Pritožniki so v utemeljitev prvega tožbenega predloga za razglasitev ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246 uveljavljali štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 18 Uredbe o EMR. Drugi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 20 te uredbe. Tretji tožbeni razlog se je nanašal na kršitev pravice do izjave in pravice do vpogleda v spis, ki sta določeni v členu 41(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). Četrti tožbeni razlog se je nanašal na kršitev obveznosti obrazložitve. Pritožniki so v stališčih glede intervencijskih vlog tudi navedli nov tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 24 navedene uredbe.

88 Pritožniki so z drugim tožbenim predlogom predlagali, naj se EOR in Komisiji naloži, naj jim izplačata odškodnino na podlagi nepogodbene odgovornosti. Pritožniki so navedli dva ločena odškodninska zahtevka, od katerih je prvi temeljil na razglasitvi ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246, drugi pa je bil neodvisen od te razglasitve ničnosti.

89 S tretjim tožbenim predlogom so pritožniki predlagali razglasitev ničnosti vrednotenja 2 in uveljavljali pravico do nadomestila.

90 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbo v celoti zavrnilo.

91 V navedeni sodbi je zavrnilo tudi predloge pritožnikov za odreditev ukrepov procesnega vodstva in pripravljalnih ukrepov.

IV. Predlogi strank v pritožbenem postopku

92 Pritožniki Sodišču predlagajo, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi;

– ugodi njihovim predlogom pred Splošnim sodiščem, s katerimi so predlagali razglasitev ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246, ter zato Komisiji in EOR naloži, naj jim povrneta naložbe v banko Banco Popular, oziroma, jima naloži, naj jim plačata odškodnino iz naslova nepogodbene odgovornosti;

– Komisiji in EOR naloži, naj jim plačata odškodnino iz naslova njune nepogodbene odgovornosti, neodvisno od razglasitve ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246;

– ugotovi ničnost vrednotenja 2 ter Komisiji in EOR naloži, naj jim plačata nadomestilo;

– Komisiji in EOR naloži plačilo stroškov postopka na obeh stopnjah;

– odredi, da se dodeljeni zneski povečajo za kompenzacijske obresti od 23. maja 2017 ali, podredno, od 7. junija 2017 do datuma razglasitve te sodbe, skupaj z zamudnimi obrestmi od

dneva te sodbe, razen stroškov tega postopka, od katerih bodo zamudne obresti začele teči šele od dneva te sodbe, in

– jim odobri kakršno koli drugo dodatno odškodnino, za katero bi menilo, da je primerna.

93 Komisija, EOR, Kraljevina Španija in banka Banco Santander Sodišču posamezno predlagajo, naj pritožbo zavrne in pritožnikom naloži plačilo stroškov.

94 Če bo Sodišče pritožbi ugodilo in bo v skladu s členom 61 Statuta Sodišča Evropske unije samo odločilo o ničnostni tožbi, banka Banco Santander predlaga, naj v skladu s členom 264, drugi odstavek, PDEU obseg sodbe, ki jo bo izdalo, omeji tako, da ohrani učinke prodaje banke Banco Popular banki Banco Santander.

V. Pritožba

95 Pritožniki v utemeljitvi pritožbe navajajo štiri pritožbene razloge. Prvi in drugi pritožbeni razlog se nanašata na kršitev člena 18 in člena 20 Uredbe o EMR. Pritožniki s tretjim in četrtim pritožbenim razlogom izpodbijajo utemeljenost zavrnitve njihovih zahtevkov za nadomestilo s strani Splošnega sodišča.

A. Uvodne ugotovitve

96 Uvodoma je treba navesti, da so pritožniki s tožbo, ki je podlaga za to pritožbo, predlagali razglasitev ničnosti tako sporne sheme za reševanje kot Sklepa 2017/1246.

97 Čeprav je Sodišče v sodbi z dne 18. junija 2024, Komisija/EOR (C-551/22 P; EU:C:2024:520, točki 102 in 103), že presodilo, da sporna shema za reševanje ni izpodbojni akt v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, tako da tožba v delu, v katerem se nanaša na to shemo, ni dopustna, ima Sklep 2017/1246, s katerim je Komisija to shemo odobrila, po njenem mnenju značilnosti akta, zoper katerega se lahko vloži ničnostna tožba na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU.

98 Obenem je Sodišče natančneje določilo, da se v okviru ničnostne tožbe zoper odločbo Komisije, kot je Sklep 2017/1246, zadevne fizične ali pravne osebe lahko sklicujejo na nezakonitost sheme za reševanje, ki jo je ta institucija odobrila in ji s tem priznala zavezujoče pravne učinke, s čimer se jim zagotovi zadostno sodno varstvo. Poleg tega se šteje, da Komisija s tako odobritvijo prevzame odgovornost za elemente in obrazložitev iz te sheme, zato jih mora po potrebi zagovarjati pred sodiščema Unije (sodba z dne 18. junija 2024, Komisija/EOR, C-551/22 P, EU:C:2024:520, točka 96 in navedena sodna praksa).

99 V tem okviru je zato treba preučiti razloga, s katerima se izpodbija zakonitost sporne sheme za reševanje.

B. Peti del drugega pritožbenega razloga v zvezi s kršitvijo člena 90 Uredbe o EMR ter členov 17, 41 in 52 Listine v povezavi s členom 1 Dodatnega protokola št. 1 k EKČP in šesti del tega pritožbenega razloga v zvezi s kršitvijo obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU

100 Pritožniki s petim in šestim delom drugega pritožbenega razloga, ki ju je treba najprej preučiti, v bistvu navajajo, da je bil vpogled v popolno različico zlasti sporne sheme za reševanje ter vrednotenja 1 in 2 nujen zaradi uveljavljanja njihove pravice do učinkovitega sodnega varstva (peti del tega pritožbenega razloga) in da obrazložitev sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2 in Sklepa 2017/1246 ni bila zadostna zaradi prikritih informacij v teh dokumentih (šesti del navedenega pritožbenega razloga).

1. Peti del drugega pritožbenega razloga

101 Pritožniki s petim delom drugega pritožbenega razloga uveljavljajo kršitev njihove pravice do vpogleda v spis na podlagi člena 90 Uredbe o EMR ter členov 17, 41 in 52 Listine v povezavi s členom 1 Dodatnega protokola št. 1 k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki je bil podpisan v Parizu 20. marca 1952 (v nadaljevanju: prvi dodatni protokol k EKČP). Ta del je razdeljen na štiri očitke.

a) Trditve strank

102 Na prvem mestu, po navedbah pritožnikov se je Splošno sodišče v točkah 503 in 504 izpodbijane sodbe oprlo na napačno razlago člena 90 Uredbe o EMR s tem, da je menilo, da se pravica do vpogleda v spis, ki je zagotovljena v tem členu, nanaša le na subjekt, ki je predmet sklepa o reševanju. V različicah te določbe v španskem jeziku (*personas sujetas a las decisiones*), v angleškem jeziku (*persons who are the subject of*) in v portugalskem jeziku (*pessoas sujeitas às decisões*) naj namreč ne bi bilo navedeno sklicevanje na predmet sklepa o reševanju, ampak naj bi bile navedene osebe, za katere tak sklep velja. Poleg tega naj bi člen 41(2)(b) Listine zagotavljal tudi pravico do vpogleda v spis vsem osebam, na katere se ta spis nanaša.

103 Na drugem mestu, kršitve pravice do vpogleda v spis med upravnim postopkom, ki poteka pred sprejetjem sklepa, ni mogoče odpraviti med sodnim postopkom in lahko, kadar posega v pravico do obrambe, privede do razglasitve ničnosti tega sklepa. Vendar naj bi dejstvo, da so morali začeti sodni postopek, ne da bi bili seznanjeni s spisom, kršilo pravico pritožnikov do obrambe še toliko bolj, ker naj še vedno ne bi imeli vpogleda v celoten spis.

104 Na tretjem mestu, Splošno sodišče naj bi v točkah 505 in 515 izpodbijane sodbe na podlagi, med drugim, člena 41(2)(b) Listine in člena 90(4) Uredbe o EMR vpogled v nekatere informacije iz sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2 in drugih pripravljalnih dokumentov zavrnilo zaradi njihove zaupne narave. Vendar naj bi pravica do vpogleda v spis veljala tudi takrat, kadar se z ureditvijo, ki se uporablja, taka formalnost ne zahteva izrecno.

105 Na četrtem in zadnjem mestu, v skladu s sodno prakso, na katero je opozorjeno v točki 475 navedene sodbe, naj bi omejitev pravice do izjave zadevnih oseb pomenila nesorazmeren in nedovoljen poseg le, če je bila zadevnim osebam odvzeta možnost izpodbijanja navedenih ukrepov v poznejšem postopku in v okviru tega postopka niso mogle uspešno uveljaviti svoje stališče. Taka možnost pa naj bi, v nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče razsodilo v tej točki, predpostavljala popoln vpogled v spis. Poleg tega naj bi iz sodne prakse Evropskega sodišča za

človekove pravice izhajalo, da naj bi člen 1 prvega dodatnega protokola k EKČP zahteval možnost kontradiktorne razprave ob spoštovanju načela enakosti orožij v vsakem postopku, ki nalaga odpoved lastninski pravici.

106 Komisija zatrjuje nedopustnost petega dela drugega pritožbenega razloga, ker argumentacija, predstavljena v pritožbi, ni dovolj jasna in natančna. EOR meni, da trditev o razhajanjih med jezikovnimi različicami člena 90(4) Uredbe o EMR ni dopustna. Vsekakor naj peti del drugega pritožbenega razloga ne bi bil utemeljen.

107 EOR, Kraljevina Španija in banka Banco Santander trdijo, da ta del ni utemeljen.

b) Presoja Sodišča

108 Glede dopustnosti petega dela drugega pritožbenega razloga je treba navesti, da je na podlagi navedene argumentacije kljub določeni stopnji nenatančnosti mogoče razumeti, da se pritožniki na podlagi člena 90(4) Uredbe o EMR in členov 17, 41 in 52 Listine v povezavi s členom 1 prvega dodatnega protokola k EKČP sklicujejo na pravico do vpogleda v popolne različice sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2 in drugih pripravljalnih dokumentov.

109 Natančneje, grajajo preudarke iz, na eni strani, točk od 497 do 504 izpodbijane sodbe, s katerimi je Splošno sodišče zavrnilo njihovo trditev o tem, da naj ne bi imeli pravice do vpogleda v dokumentacijo o reševanju banke Banco Popular, in na drugi strani, točk 505 in 515 navedene sodbe, s katerima je Splošno sodišče presodilo, da je bil – v nasprotju s trditvami pritožnikov – zaradi obstoja zaupnih informacij v dokumentaciji preprečen popoln vpogled vanjo.

110 Trditev o razhajanju med jezikovnimi različicami člena 90(4) Uredbe o EMR se natančneje nanaša na točki 503 in 504 izpodbijane sodbe, zato je treba šteti, da se z njo graja presoja Splošnega sodišča v teh točkah. Vendar pritožnik sme vložiti pritožbo, v kateri se sklicuje na razloge, ki izhajajo iz same izpodbijane sodbe in s katerimi izpodbija njeno utemeljenost s pravnega vidika (sodba z dne 25. januarja 2022, Komisija/European Food in drugi, C-638/19 P, EU:C:2022:50, točka 77 in navedena sodna praksa).

111 Zato je treba zavrniti ugovor nedopustnosti petega dela drugega pritožbenega razloga, ki sta ga uveljavljala Komisija in EOR.

112 Kar zadeva vsebino, je iz preudarkov iz točk od 497 do 504 izpodbijane sodbe razvidno, da se je Splošno sodišče pri zavrnitvi trditve o kršitvi pravice do vpogleda v vse informacije iz spisa oprlo tako na neuporabo člena 90(4) Uredbe o EMR *ratione personae* kot na dejstvo, da so v spisu zaupne informacije. Ugotoviti pa je treba, da je z vsakim od teh preudarkov samim po sebi mogoče upravičiti odločitev Splošnega sodišča.

113 Na prvem mestu, glede vprašanja, ali je Splošno sodišče pravilno razsodilo, da je obveznost zaupnosti lahko preprečevala vpogled v popolne različice sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2 in drugih pripravljalnih dokumentov, je treba opozoriti, da člen 90(4) Uredbe o EMR določa, da je osebam, za katere velja odločitev EOR, zagotovljena pravica do vpogleda v njegov spis, pri čemer je še določeno, da imajo te osebe to pravico ob upoštevanju legitimnega interesa drugih oseb do varstva njihovih poslovnih skrivnosti in da njihova pravica ne velja za zaupne informacije ali notranje pripravljalne dokumente EOR. Med drugim je treba poudariti, da obveznost vsake zadevne institucije, da svoje pristojnosti izvaja v skladu s splošnimi načeli prava Unije, zlasti z načelom dobrega upravljanja, ki je zdaj izrecno določeno v členu 41 Listine, katerega

odstavek 2(b) zagotavlja vsaki osebi pravico do vpogleda v spis, ki se nanj nanaša, ob spoštovanju legitimnih interesov zaupnosti ter poklicne in poslovne tajnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2022, Klein/Komisija, C-430/20 P, EU:C:2022:377, točka 87).

114 Iz teh določb izhaja, da je pravica do vpogleda v spis omejena z nujnostjo varovanja zaupnih informacij. Omejitve, ki so tako določene za to pravico, odražajo obveznost zaupnosti, ki je določena v členu 339 PDEU. V zvezi s tem je Sodišče že presodilo, da so institucije, organi, uradi in agencije Unije na podlagi načela varovanja poslovne skrivnosti, ki je splošno načelo prava Unije in ki je konkretizirano zlasti v členu 339 PDEU, načeloma zavezani, da konkurentom zasebnega gospodarskega subjekta ne razkrijejo zaupnih informacij, ki jih je ta predložil (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 109 in navedena sodna praksa).

115 Vendar v okviru ureditve, vzpostavljene z Uredbo o EMR, spoštovanje zahtev glede varovanja poslovne skrivnosti iz člena 339 PDEU ni natančneje določeno le s pridržkom iz člena 90(4) Uredbe o EMR, ampak tudi s členom 88(1), drugi pododstavek, te uredbe, ki prepoveduje EOR, da informacije, zajete s temi zahtevami, razkrije drugemu javnemu ali zasebnemu subjektu, razen če je to razkritje potrebno v okviru sodnih postopkov. Kot je določeno v členu 88(5) navedene uredbe, EOR pred razkritjem informacij zagotovi, da te ne vsebujejo zaupne vsebine.

116 V obravnavanem primeru je Splošno sodišče v točki 525 izpodbijane sodbe, ki v okviru pritožbe ni grajana, ugotovilo, da predložitev dokumentov, ki jo je odredilo Splošno sodišče, pritožnikom ne zagotavlja dostopa do vseh teh dokumentov, če ti vsebujejo zaupne podatke.

117 V teh okoliščinah je treba šteti, da Splošno sodišče v točkah 505, 506, 515 in 527 izpodbijane sodbe ni napačno uporabilo prava s tem, da je presodilo, da se pritožniki niso mogli sklicevati na pravico do vpogleda v popolne različice sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2 in drugih pripravljalnih dokumentov, ker so te popolne različice vsebovale zaupne informacije.

118 V nasprotju s trditvami pritožnikov pravica do učinkovitega sodnega varstva v primeru obstoja zaupnih informacij ne zagotavlja vpogleda v popolno dokumentacijo.

119 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse sicer izhaja, da učinkovitost sodnega nadzora, ki je zagotovljen s členom 47 Listine, zahteva, da mora biti zainteresirani osebi omogočeno, da se z razlogi, na katerih temelji odločba, ki je bila v zvezi z njo sprejeta, seznani bodisi že na podlagi branja same odločbe bodisi na podlagi dopisa, s katerim so ji ti razlogi posredovani na njeno zahtevo, brez poseganja v pristojnost pristojnega sodišča, da od zadevnega organa zahteva, da jih posreduje, da bi lahko ta oseba branila svoje pravice v najboljših mogočih pogojih in se ob polnem poznavanju zadeve odločila, ali je zadevo koristno predložiti pristojnemu sodišču, in da se zadnjenavedenemu sodišču v celoti omogoči nadzor nad zakonitostjo zadevne odločbe (glej v tem smislu sodbi z dne 4. junija 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, točka 53 in navedena sodna praksa, in z dne 24. novembra 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 in C-226/19, EU:C:2020:951, točka 43).

120 Vendar je Sodišče na več področjih prava Unije tudi presodilo, da je obrazložitev akta, ki posega v položaj posameznika, ki temelji na presoji relativnega položaja zasebnih gospodarskih subjektov, v določeni meri lahko omejena, da se zaščitijo informacije o teh subjektih, za katere velja poslovna skrivnost. Ob tem pa obveznost spoštovanja poslovne skrivnosti ne sme odvzeti vsebine obveznosti obrazložitve. Zato mora obrazložitev, če je tak akt lahko glede na obveznost spoštovanja poslovne skrivnosti zadostno obrazložen, ne da bi vseboval vseh številčnih

elementov, na katere se opira razlogovanje, prav tako jasno in nedvoumno izražati to razlogovanje in uporabljeno metodologijo (glej v tem smislu sodbe z dne 1. julija 2008, Chronopost in La Poste/UFEX in drugi, C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točke od 108 do 111; z dne 21. decembra 2016, Club Hotel Loutraki in drugi/Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, točka 48, in z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točke 110, 111 in 120).

121 Člen 47 Listine, če obstajajo zaupne informacije, zato zadevni osebi ne zagotavlja pravice do vpogleda v popoln spis, če so pogoji, na katere je bilo opozorjeno v točkah 119 in 120 te sodbe, izpolnjeni.

122 Vendar je Splošno sodišče v točki 526 izpodbijane sodbe, ne da bi bilo temu oporekano v okviru pritožbe, navedlo, da informacije, ki so ostale prikrite v nezaupnih različicah sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2 in drugih pripravljalnih dokumentov, niso bile upoštevne za rešitev spora.

123 Nazadnje je treba v zvezi s členoma 17 in 52 Listine ter členom 1 prvega dodatnega protokola k EKČP opozoriti, da čeprav so – kot to potrjuje člen 6(3) PEU – temeljne pravice, ki jih priznava Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950, kot splošna načela del prava Unije in čeprav člen 52(3) Listine določa, da imajo pravice iz Listine, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim s to evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, enak pomen in obseg, kot sta zanje določena z navedeno konvencijo, ta, dokler Unija ne postane njena pogodbenica, ni pravni instrument, ki bi bil formalno vključen v pravni red Unije. Zato je treba nadzor zakonitosti aktov Unije preveriti izključno z vidika temeljnih pravic, ki jih zagotavlja Listina, zlasti njen člen 17 (glej v tem smislu sodbo z dne 15. februarja 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, točki 45 in 46 ter navedena sodna praksa).

124 Vendar pravice do lastnine iz člena 17 Listine v povezavi z njenim členom 51(1) ni mogoče razlagati tako, da zadevni osebi zagotavlja dostop do informacij iz spisa, ki bi presegal zahteve, ki izhajajo iz sodne prakse, na katero je opozorjeno v točkah 119 in 120 te sodbe.

125 Glede na navedene preudarke je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče pravilno presodilo, da pritožniki niso imeli pravice do vpogleda v popolne različice sporne sheme za reševanje, vrednotenja 2 in drugih pripravljalnih dokumentov.

126 Kot je razvidno iz točke 112 te sodbe, trditev pritožnikov, da so se kot delničarji subjekta, ki je vključen v postopek reševanja, lahko sklicevali na pravico, ki jo zagotavlja člen 90(4) Uredbe o EMR, tudi če bi bila utemeljena, ne more omajati zakonitosti odločitve Splošnega sodišča iz prejšnje točke, tako da je treba to trditev zavrniti kot neupoštevno.

127 Iz tega sledi, da peti del drugega pritožbenega razloga delno ni utemeljen, delno pa je brezpredmeten.

2. Šesti del drugega pritožbenega razloga

128 Pritožniki s šestim delom drugega pritožbenega razloga zatrjujejo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo v okviru preučitve, ali je bila obveznost obrazložitve, določena v členu 296 PDEU, spoštovana pri sporni shemi za reševanje, vrednotenju 2 in Sklepu 2017/1246.

a) Trditve strank

129 Na prvem mestu, pritožniki zatrjujejo nezadostnost obrazložitve sporne sheme za reševanje.

130 Najprej navajajo, da je Splošno sodišče v točkah 543 in 545 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da je bila obrazložitev te sheme zadostna glede ugotovitve obstoja morebitnega propada, medtem ko EOR ni preučil drugih rešitev preživetja. Med drugim naj bi EOR brez kakršnih koli pojasnil zgolj ugotovil, da z drugimi rešitvami ni mogoče odpraviti likvidnostnih težav banke Banco Popular. Poleg tega naj EOR ne bi podal nobene obrazložitve glede izbire instrumenta prodaje niti naj ne bi pojasnil, zakaj bi bil ta instrument najboljša rešitev. V tem okviru trdijo tudi, da bi moral EOR v nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče razsodilo v točkah 556 in 557 izpodbijane sodbe, obrazložiti razloge, zaradi katerih je menil, da preostanek nujne likvidnostne pomoči, navedene v teh točkah, ne bo več izplačan.

131 Splošno sodišče naj bi nato v točkah od 536 do 540 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da bi dejstva, navedena v členu 6.6 te sheme, lahko upravičila postopek javne prodaje banke Banco Popular. V zvezi s tem v bistvu grajajo neobstoj navedb o tem, zakaj nobena od zainteresiranih strank, razen banke Banco Santander, ni predložila ponudbe. Poleg tega bi moral EOR v sporni shemi za reševanje pojasniti, zakaj FROB eni od teh strank ni določil novega roka za predložitev ponudbe. Tudi določitev prodajne cene banke Banco Popular naj ne bi bila obrazložena.

132 V nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče presodilo v točki 553 izpodbijane sodbe, naj obrazložitev glede načrta reševanja iz leta 2016, ki je vsebovana v uvodnih izjavah od 44 do 46 sporne sheme za reševanje, prav tako ne bi bila zadostna. V teh uvodnih izjavah naj namreč ne bi bile navedene določbe v zvezi z načrtom za izredne razmere, ki bi omogočil hitro pridobitev likvidnostnih sredstev, in scenarijem, ki bi omogočil preživetje likvidnostne krize za štiri mesece, medtem ko bi po mnenju pritožnikov te določbe lahko odpravile likvidnostne težave.

133 Nazadnje, sporna shema za reševanje bi – v nasprotju s preudarki iz točke 551 izpodbijane sodbe – morala tudi pojasniti razloge, zakaj je družba Deloitte izpolnjevala zahteve glede neodvisnosti in nepristranskosti.

134 Na drugem mestu, po prepričanju pritožnikov vrednotenje 2 ne izpolnjuje zahtev, ki izhajajo iz člena 296 PDEU. V nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče ugotovilo v točki 558 izpodbijane sodbe, naj bi iz točke 82(iv) in (viii) njihove replike na prvi stopnji izhajalo, da so že izpodbijali konkretne izpuste v zvezi z vrednotenjem rezervacij za pravna tveganja in za sinergije.

135 V nezaupni različici vrednotenja 2 pa naj bi bili izpuščeni odlomki, ki so bistveni za razumevanje vrednotenja banke Banco Popular, in sicer v prvem delu nekateri izračuni in skupna vrednost postavk v zvezi z rezervacijami za pravna tveganja, sopodjetji in sinergijami, v drugem delu pa vmesni seštevki vsake ovrednotene postavke in skupni zneski izterjave za upnike v najboljšem in najslabšem scenariju v primeru insolventnosti ter ustrezni deli prilog. Po mnenju pritožnikov obseg teh izpustov močno presega meje obveznosti obrazložitve, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 565 izpodbijane sodbe, in ga ni mogoče upravičiti z obveznostjo zaupnosti, na katero je bilo opozorjeno v točki 566 navedene sodbe.

136 Na tretjem mestu, Komisija naj v Sklepu 2017/1246 tudi ne bi spoštovala obveznosti obrazložitve. Po eni strani naj bi Splošno sodišče v točkah 576 in 577 izpodbijane sodbe napačno menilo, da je sklep, s katerim je – kot v obravnavani zadevi – Komisija zgolj podala svoje strinjanje z vsebino odločitve EOR, glede na zelo kratek rok, ki ga je ta institucija imela na voljo, zadostno obrazložen.

137 Po drugi strani pritožniki grajajo točke od 580 do 583 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče menilo, da je njihova trditev o kršitvi načel o prenosu pristojnosti, oblikovanih v sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7), nov tožbeni razlog, ki ga je treba zavreči kot nedopustnega. V točki 153 njihove tožbe na prvi stopnji naj bi se sklicevali na to sodno prakso v zvezi z obveznostjo nadzora Komisije in neobstojem obrazložitve njenega implicitnega sklepa.

138 Komisija in banka Banco Santander zatrjujeta, da šesti del drugega pritožbenega razloga ni dopusten, ker pritožniki zgolj ponavljajo trditve, navedene na prvi stopnji, in ker ne opredeljujejo natančno grajane točke izpodbijane sodbe. Vsekakor naj ta šesti del ne bi bil utemeljen.

139 EOR in Kraljevina Španija trdita, da ta del ni utemeljen.

b) Presoja Sodišča

1) Dopustnost

140 Najprej, kar zadeva ugovor nedopustnosti, ki ga uveljavljata Komisija in banka Banco Santander, je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter člena 168(1)(d) in člena 169(2) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi natančno navesti izpodbijane točke sodbe, katere razveljavitev se predlaga, in pravne trditve, s katerimi se specifično utemeljuje ta predlog, sicer pritožba oziroma zadevni pritožbeni razlog nista dopustna. Zahtev glede obrazložitve, ki izhajajo iz teh določb, ne izpolnjuje pritožba, ki ne vsebuje argumentacije, s katero bi bila specifično opredeljena napačna uporaba prava, ki naj bi jo vsebovala izpodbijana sodba, temveč so v njej samo ponovljeni ali dobesedno prevzeti razlogi in trditve, ki so bili že navedeni pred Splošnim sodiščem, vključno s tistimi, ki so temeljili na dejstvih, ki jih je to sodišče izrecno zavrnilo. Taka pritožba namreč dejansko pomeni predlog za ponovno preučitev tožbe, ki je bila vložena pred Splošnim sodiščem, za kar pa Sodišče ni pristojno (sodba z dne 11. januarja 2024, Planistat Europe in Charlot/Komisija, C-363/22 P, EU:C:2024:20, točki 40 in 41 ter navedena sodna praksa).

141 Kadar pa pritožnik izpodbija razlago Splošnega sodišča ali to, kako je uporabilo pravo Unije, se pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, lahko ponovno obravnavajo v pritožbi. Če namreč pritožnik svoje pritožbe ni e bi mogel utemeljiti z razlogi in trditvami, ki jih je že navajal pred Splošnim sodiščem, bi postopek s pritožbo deloma izgubil smisel (sodbi z dne 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco in drugi/Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, točka 51, in z dne 9. julija 2020, Haswani/Svet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, točka 50 in navedena sodna praksa).

142 Vendar se v obravnavani zadevi s šestim delom drugega pritožbenega razloga v bistvu izpodbija odločitev Splošnega sodišča o pravnih vprašanjih, ki so mu bila predložena na prvi stopnji, zlasti o obveznosti obrazložitve, ki institucije zavezuje na podlagi člena 296 PDEU. Šestega dela tega pritožbenega razloga, ker so v njem natančno navedene grajane točke izpodbijane sodbe in trditev, na katere se opira, ni mogoče razglasiti za v celoti nedopustnega.

143 Prvi očitek tako delno ni dopusten v delu, v katerem pritožniki izpodbijajo zadostnost obrazložitve v zvezi z načrtom reševanja iz leta 2016. Če so namreč pritožniki, kot je razvidno iz točke 552 izpodbijane sodbe, navedli, da manjka obrazložitev glede, prvič, strategije za reševanje in instrumenta za reševanje, ki sta bila predvidena s tem načrtom, in drugič, razlogov, zaradi katerih

ta načrt ni bil uresničen, pa zdaj trdijo, da so bili v tem načrtu določeni mehanizmi, s katerimi bi bilo mogoče preprečiti propad banke Banco Popular. S tem pa navajajo novo trditev, ki jo je zato treba razglasiti za nedopustno v fazi pritožbenega postopka.

144 Kar zadeva drugi očitek, pomenijo trditve pritožnikov v zvezi z vrednotenjem 2 – kot je generalna pravobranilka T. Ćapeta navedla v točki 61 sklepnih predlogov v zadevi Aeris Invest/Komisija in EOR (C-535/22 P, EU:C:2024:233), ki jo je treba v skladu s točko 4 istih sklepnih predlogov brati v povezavi z njenimi sklepnimi predlogi v tej zadevi – nov razlog, uveljavljan v fazi pritožbe, ker je Splošno sodišče v točki 558 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pritožniki niso natančno opredelili delov vrednotenja 2, ki naj jih ne bi mogli razumeti.

145 Čeprav pritožniki to ugotovitev izpodbijajo, ker so v točki 82(iv) in (viii) replike na prvi stopnji omenili izpuste v zvezi z vrednotenjem rezervacij za pravna tveganja in sinergije, je treba vseeno navesti, da so pritožniki s trditvami, navedenimi v navedeni točki 82 te replike, zatrjevali kršitev člena 20 Uredbe o EMR in ne kršitve obveznosti obrazložitve. To je potrjeno z dejstvom, da je iz te argumentacije razvidno, da so lahko razumeli in izpodbijali vrednotenje 2. Vendar je Splošno sodišče v točki 558 izpodbijane sodbe preučilo argumentacijo pritožnikov glede kršitve obveznosti obrazložitve.

146 Zato drugi očitek iz šestega dela drugega pritožbenega razloga pomeni nov razlog v delu, v katerem se z njim izpodbija obrazložitev vrednotenja 2, in ga je zato treba zavreči kot nedopustnega.

2) Vsebinska presoja

147 Pritožniki s prvim in tretjim očitkom iz šestega dela drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očitajo, da ni spoštovalo zahtev, ki izhajajo iz člena 296 PDEU glede preučitve obrazložitve iz sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246.

148 V zvezi s tem je treba spomniti, da je obveznost obrazložitve bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ker se utemeljenost nanaša na materialno zakonitost spornega akta (sodba z dne 18. januarja 2024, Jenkinson/Svet in drugi, C-46/22 P, EU:C:2024:50, točka 130 in navedena sodna praksa).

149 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, sicer jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zainteresirana oseba seznani z utemeljitvijo sprejetih ukrepov in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor, vendar mora biti taka obrazložitev prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil ta akt sprejet. S tega vidika se ne zahteva, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje, ter zlasti glede na interes za pojasnila, ki bi ga lahko imeli naslovniki akta (glej v tem smislu sodbi z dne 8. maja 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, točki 85 in 87, in z dne 29. septembra 2022, ABLV Bank/EOR, C-202/21 P, EU:C:2022:734, točka 193 in navedena sodna praksa).

150 Dalje, Sodišče je že presodilo, da mora biti stopnja natančnosti obrazložitve odločbe sorazmerna z dejanskimi možnostmi in s tehničnimi pogoji ali z rokom, v katerem mora biti sprejeta. Zato institucijam Unije ob pripravi akta ni treba sprejeti stališča o podatkih, ki so očitno drugotnega pomena, oziroma predvidevati morebitne ugovore (glej v tem smislu sodbi z dne 10. julija 2008,

Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 167 in navedena sodna praksa, in z dne 6. novembra 2012, Éditions Odile Jacob/Komisija, C-551/10 P, EU:C:2012:681, točka 48).

151 Kot je bilo navedeno v točkah 114 in 115 te sodbe, institucije, organi, uradi in agencije Unije na podlagi načela varovanja poslovne skrivnosti, ki je konkretizirano zlasti v členu 339 PDEU ter v členu 88(1), drugi pododstavek, in členu 90(4) Uredbe o EMR v povezavi z uvodno izjavo 116 te uredbe, načeloma ne smejo razkriti zaupnih informacij, za katere veljajo zahteve glede varovanja poslovne skrivnosti.

152 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso, na katero je opozorjeno v točki 120 te sodbe, velja, da je obrazložitev akta, ki posega v položaj posameznika, ki temelji na presoji relativnega položaja zasebnih gospodarskih subjektov, v določeni meri lahko omejena, da bi se zaščitile informacije o teh subjektih, za katere velja poslovna skrivnost. Vendar obveznost spoštovanja poslovne skrivnosti ne sme odvzeti vsebine obveznosti obrazložitve. Čeprav je tak akt lahko glede na obveznost spoštovanja poslovne skrivnosti zadostno obrazložen, ne da bi vseboval vse številčne podatke, na katere se opira razlogovanje, mora obrazložitev prav tako jasno in nedvoumno izražati to razlogovanje in uporabljeno metodologijo.

i) Obrazložitev sporne sheme za reševanje

153 Na prvem mestu, pritožniki navajajo, da obrazložitev glede pogojev za reševanje, ki so določeni v točkah (a) in (b) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR, ni zadostna.

154 Glede pogoja iz točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) te uredbe graja, oblikovana proti točki 543 izpodbijane sodbe, temelji na premisi, da bi EOR moral preučiti, ali so obstajale druge rešitve za preživetje subjekta, preden je sklenil, da banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla.

155 Vendar taka zahteva ne izhaja iz točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) in člena 18(4)(c) Uredbe o EMR, v skladu s katerima se šteje, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, če ni zmožen plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, ali če obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo. V teh okoliščinah je Splošno sodišče v točkah od 542 do 544 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da navedbe v zvezi z dejstvom, da se je likvidnostni položaj banke Banco Popular poslabšal, iz uvodnih izjav 23 in 24 sporne sheme za reševanje, pomenijo pravno zadostno obrazložitev obstoja položaja, da ta banka propada ali bo verjetno propadla.

156 Glede pogoja iz točke (b) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR pritožniki zatrjujejo, da se je EOR zadovoljil s tem, da je brez drugih pojasnil ugotovil, da z drugimi rešitvami ne bi bilo mogoče odpraviti likvidnostnih težav banke Banco Popular.

157 Vendar je treba ugotoviti, da ta trditev izhaja iz očitno napačnega razumevanja izpodbijane sodbe in sporne sheme za reševanje. Splošno sodišče se je namreč v točki 545 izpodbijane sodbe oprlo na ugotovitve iz točk od 188 do 192 navedene sodbe, iz katerih izhaja, da so v členu 3 sporne sheme za reševanje podrobno navedeni razlogi, zaradi katerih je EOR ugotovil, da ni alternativnih ukrepov, s katerimi bi se lahko odpravile likvidnostne težave banke Banco Popular.

158 V tem okviru je glede nujne likvidnostne pomoči iz točke 153 izpodbijane sodbe razvidno, da je EOR v uvodni izjavi 26(c) sporne sheme za reševanje ugotovil, da taka pomoč v času reševanja ni bila na voljo. Na podlagi te ugotovitve pa je Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo, v točkah 556 in 557 izpodbijane sodbe presodilo, da EOR ni bil dolžan navesti razlogov v zvezi z nerazpoložljivostjo nujne likvidnostne pomoči.

159 Na drugem mestu, pritožniki izpodbijajo obrazložitev v zvezi z določitvijo in izvajanjem instrumenta prodaje poslovanja kot instrumenta za reševanje.

160 V zvezi s točko 545 izpodbijane sodbe je treba v delu, v katerem pritožniki navajajo, da EOR ni pojasnil razlogov, zaradi katerih je bil instrument prodaje poslovanja sprejet kot instrument za reševanje, ugotoviti, da pa je Splošno sodišče presodilo, da člen 5 sporne sheme za reševanje vsebuje pojasnila v zvezi z izbiro tega instrumenta in razloge, zaradi katerih je EOR menil, da z drugimi instrumenti, ki so našteti v členu 22(2) Uredbe o EMR, ne bi bilo mogoče v enaki meri doseči ciljev reševanja. Ob upoštevanju teh ugotovitev Splošnega sodišča trditev o neobstoju obrazložitve ne more uspeti.

161 V zvezi s postopkom javne prodaje banke Banco Popular je Splošno sodišče v točkah 536 in 537 izpodbijane sodbe menilo, da je na podlagi navedb iz člena 6.6 sporne sheme za reševanje mogoče razumeti potek tega postopka in da je bila na koncu tega postopka predložena samo ena veljavna ponudba, za katero je EOR menil, da jo je preudarno sprejeti, da se prepreči nenadzorovana insolventnost banke Banco Popular.

162 Ob upoštevanju teh navedb je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da EOR ni bil dolžan navesti razlogov, zakaj nobena od zainteresiranih strank, razen banke Banco Santander, ni predložila ponudbe. Enako iz točke 540 izpodbijane sodbe izhaja, da prodajne cene ni določil EOR, ampak je bila rezultat postopka konkurenčne prodaje, ki ga je vodil FROB, in cene, ki jo je ponudila banka Banco Santander.

163 Pritožniki dalje napačno zatrjujejo, da bi moral EOR v sporno shemo za reševanje vključiti poseben razlog, ki bi pojasnil, zakaj FROB eni od zainteresiranih strank ni odobril novega roka. Kot je namreč Splošno sodišče navedlo v točki 540 navedene sodbe, tako pojasnilo ni bilo potrebno, ker je ta zainteresirana stranka 6. junija 2017 obvestila FROB o svoji odločitvi, da ne bo predložila ponudbe.

164 Na tretjem in zadnjem mestu, v zvezi s trditvijo pritožnikov, da bi bilo treba v sporni shemi za reševanje pojasniti tudi to, da neodvisni ocenjevalec, zadolžen za vrednotenje 2, izpolnjuje zahtevi po neodvisnosti in nepristranskosti, je Splošno sodišče v točki 551 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da tako pojasnilo ni potrebno za razumevanje sporne sheme za reševanje.

165 Iz tega sledi, da je treba prvi očitek o kršitvi člena 296 PDEU v delu, v katerem se nanaša na sporno shemo za reševanje, zavrniti.

ii) Obrazložitev Sklepa 2017/1246

166 Na prvem mestu, po navedbah pritožnikov je Splošno sodišče v točkah 576 in 577 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da Sklep 2017/1246, s katerim je Komisija zgolj podala svoje strinjanje z vsebino sporne sheme za reševanje, zaradi zelo kratkega roka, ki ga je Komisija imela na voljo, izpolnjuje zahteve, ki izhajajo iz člena 296 PDEU.

167 V zvezi s tem je treba navesti, da so v uvodnih izjavah od 2 do 5 Sklepa 2017/1246 navedeni razlogi, ki so Komisijo privedli do tega sklepa. Potem ko je Komisija v uvodnih izjavah 2 in 3 navedenega sklepa v bistvu ugotovila, da so bili v skladu z navedbami iz sporne sheme za reševanje v zvezi z banko Banco Popular izpolnjeni vsi pogoji za začetek postopka reševanja iz člena 18(1), prvi pododstavek, Uredbe o EMR in da je ta shema za to banko predvidevala postopek reševanja ter določala uporabo instrumenta prodaje njenega poslovanja, je v uvodni izjavi 4 istega sklepa navedla, da „se strinja s shemo za reševanje“ in „[…] zlasti z razlogi, ki jih je navedel EOR, zakaj je reševanje potrebno zaradi javnega interesa v skladu s členom 18(5) Uredbe [o EMR]“. Komisija je na podlagi tega v uvodni izjavi 5 Sklepa 2017/1246 sklenila, da bi bilo treba sporno shemo za reševanje potrditi, kar je storila s členom 1 tega sklepa.

168 Vendar je Sodišče že presodilo da se šteje, da Komisija s tako potrditvijo prevzame odgovornost za elemente in obrazložitev iz sporne sheme za reševanje, tako da jih mora po potrebi zagovarjati pred sodiščema Unije (sodba z dne 18. junija 2024, Komisija/EOR, C-551/22 P, EU:C:2024:520, točka 96 in navedena sodna praksa). V teh okoliščinah je treba šteti, da so razlogi, zaradi katerih je EOR sprejel to shemo, sestavni del sklepa o potrditvi in zato lahko utemeljijo tudi to potrditev.

169 Splošno sodišče je zato v točki 576 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da od Komisije ni mogoče zahtevati, da predloži dodatno utemeljitev za svojo potrditev, saj je ta utemeljitev lahko le povzetek elementov, ki so že vsebovani v sporni shemi za reševanje. Poleg tega Komisija na podlagi člena 18(7) Uredbe o EMR ni zavezana izvesti druge analize v razmerju do analize EOR, ampak mora njegovo odločitev le potrditi ali ne.

170 Splošno sodišče je brez napačne uporabe prava v točki 577 izpodbijane sodbe upoštevalo zelo kratko obdobje, v katerem je Komisija morala potrditi sporno shemo za reševanje. Kot je bilo opozorjeno v točki 150 te sodbe, mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso stopnja natančnosti obrazložitve sklepa sorazmerna z dejanskimi možnostmi in s tehničnimi pogoji ali z rokom, v katerem mora biti sprejet. Za okoliščine, v katerih je bila sporna shema za reševanje sprejeta in potrjena, pa je bila značilna določena stopnja nujnosti.

171 Iz tega sledi, da je Splošno sodišče v točki 578 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da je obrazložitev Sklepa 2017/1246 v skladu z zahtevami, ki izhajajo iz člena 296 PDEU.

172 Na drugem mestu, po trditvah pritožnikov je Splošno sodišče v točkah od 580 do 583 izpodbijane sodbe napačno zavrnilo kot novo njihovo trditev o kršitvi načel v zvezi s prenosom pooblastil, ki so bila oblikovana s sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7). V zvezi s tem navajajo, da so to trditev že navedli v točki 153 tožbe na prvi stopnji.

173 Vendar iz te točke tožbe na prvi stopnji izhaja, da se pritožniki niso sklicevali na kršitev teh načel v zvezi s prenosom pooblastil, ampak so zgolj trdili, da Komisija ni obrazložila nadzora, ki ga je izvedla nad diskrecijskimi vidiki sporne sheme za reševanje.

174 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Splošno sodišče z ugotovitvijo, da je ta trditev nova, ni napačno uporabilo prava. Zato je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

175 Glede na te elemente je treba šesti del drugega pritožbenega razloga v celoti zavrniti.

C. Prvi del prvega pritožbenega razloga: kršitev točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR

176 S prvim delom prvega pritožbenega razloga pritožniki navajajo kršitev točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR. Ta del je razdeljen na tri očitke.

1. Trditve strank

177 Na prvem mestu, po zatrjevanju pritožnikov je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točkah 133 in 145 izpodbijane sodbe presodilo, da je likvidnostna kriza, s katero je bila soočena banka Banco Popular, zadostna okoliščina za utemeljitev ukrepa za reševanje te banke, ne da bi predhodno preverilo, ali bi bilo mogoče njen propad preprečiti z nujno likvidnostno pomočjo.

178 V nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče razsodilo v točkah 152, 158 in 165 navedene sodbe, naj bi iz točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) in člena 18(4)(c) Uredbe o EMR v povezavi s točko 20 Smernic EBA z dne 6. avgusta 2015 o razlagi različnih situacij, v katerih se šteje, da institucija propada ali bo verjetno propadla v skladu s členom 32(6) Direktive 2014/59 (EBA/GL/2015/07) in s členom 41 Listine izhajalo, da bi bilo treba nujno likvidnostno pomoč prednostno dodeliti, kadar se ugotovi obstoj položaja propada ali verjetnega propada. EOR bi torej od aprila 2017 moral spodbujati dodelitev nujne likvidnostne pomoči s strani španske centralne banke ali ECB.

179 Na drugem mestu, pritožniki navajajo, da je Splošno sodišče v točkah od 163 do 169 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da domnevna kršitev obveznosti zaupnosti EOR pred sprejetjem sporne sheme za reševanje ni bila upoštevna za uporabo točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR. Najprej, Splošno sodišče bi moralo preveriti, kako bi se položaj spremenil, če te nepravilnosti ne bi bilo. Dalje, izpodbijana sodba naj bi vsebovala protislovno obrazložitev, saj je v njej navedeno, prvič, da je treba izpodbijani akt razglasiti za ničen, če se ugotovi, da je imela nepravilnost zadosten vpliv, in drugič, da razlogi, ki so pripeljali do reševanja, v zvezi s tem niso upoštevni. Poleg tega naj bi Splošno sodišče v točkah 168 in 169 navedene sodbe napačno ugotovilo, da se načelo *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* ne uporablja, ker naj EOR in Komisija ne bi imela koristi od nezakonitega ravnanja. Po njihovem mnenju je korist EOR v obravnavani zadevi v tem, da so bile izjave njegove predsednice in uhajanja informacij prezrti in zamolčani. Nazadnje, v uvodni izjavi 116 Uredbe o EMR naj bi bila vzpostavljena izpodbojna domneva, da je kršitev obveznosti zaupnosti razlog za propad.

180 Na tretjem mestu, v nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče razsodilo v točkah od 173 do 176 izpodbijane sodbe, naj bi bila EOR in Komisija zaradi domnevne kršitve obveznosti zaupnosti zavezana na podlagi člena 41 Listine ukrepati, da bi preprečila škodo, povzročeno s to kršitvijo dolžnosti zaupnosti, in torej preveriti možnost, da se dovolj zgodaj dodeli nujna likvidnostna pomoč ali predlagajo druge, manj invazivne rešitve.

181 EOR in banka Banco Santander navajata, da prvi del prvega pritožbenega razloga ni dopusten, ker pritožniki zgolj ponavljajo ali dobesedno prevzemajo tožbene razloge in trditve, ki so jih navedli pred Splošnim sodiščem. EOR dodaja, da pritožniki v zvezi s koristjo, ki se zahteva za uporabo načela *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, navajajo novo trditev. Ta prvi del naj vsekakor ne bi bil utemeljen.

182 Komisija in Kraljevina Španija trdita, da prvi del prvega pritožbenega razloga ni utemeljen.

2. Presoja Sodišča

a) Dopustnost

183 Glede ugovora nedopustnosti, ki je vezan na ponovitev trditev, predstavljenih pred Splošnim sodiščem, je treba navesti, da pritožniki s prvim delom prvega pritožbenega razloga izpodbijajo razlago točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR, pri čemer natančno opredeljujejo točke izpodbijane sodbe, ki jih grajajo, in argumente, na katerih njihova graja temelji. Zato prvega dela tega pritožbenega razloga ni mogoče v celoti razglasiti za nedopustnega.

184 V delu, v katerem EOR trdi, da pritožniki navajajo novo trditev v zvezi z uporabo načela *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, ker pojasnjujejo, kaj po njihovem mnenju pomeni korist, ki naj bi jo imela EOR in Komisija, zadostuje navesti, da so pritožniki v pritožbi v bistvu navedli enake trditve kot v tožbi in repliki na prvi stopnji.

185 Zato je prvi del prvega pritožbenega razloga dopusten.

b) Vsebinska presoja

186 Pritožniki s prvim delom prvega pritožbenega razloga v bistvu navajajo, da so razlogi za likvidnostno krizo banke Banco Popular upoštevni za presojo zakonitosti sporne sheme za reševanje z vidika točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR. Trdijo, da iz točk 133, 145, 152, 158, od 163 do 169 in od 173 do 176 izpodbijane sodbe izhaja, da je EOR kršil tako svojo obveznost zaupnosti kot svojo obveznost, da poskuša preprečiti propad, zlasti s spodbujanjem zagotovitve nujne likvidnostne pomoči banki Banco Popular.

187 V zvezi s tem je treba opozoriti, da točke od (a) do (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR za sprejetje sheme za reševanje določajo tri kumulativne pogoje, in sicer, prvič, da zadevni subjekt propada ali bo verjetno propadel, drugič, da ob upoštevanju časovnega razporeda in drugih relevantnih okoliščin ne obstaja razumna verjetnost, da bi lahko kakršni koli alternativni ukrepi zasebnega sektorja, sprejeti v zvezi s subjektom, preprečili njegov propad v razumnem času, in tretjič, da je ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa.

188 Prvi del prvega pritožbenega razloga se nanaša le na prvega od teh pogojev, in sicer, da zadevni subjekt propada ali bo verjetno propadel. V zvezi s tem pogojem točka (c) prvega pododstavka člena 18(4) Uredbe o EMR določa, da se šteje, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, če subjekt ni zmožen plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, ali če obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo.

189 Prvič, na podlagi tega, da v točki (a) prvega pododstavka člena 18(1) in točki (c) prvega pododstavka člena 18(4) Uredbe o EMR ni nobenega sklicevanja na okoliščine, ki bi lahko bile vzrok za propad, je mogoče izpeljati, da je na podlagi teh določb mogoče ugotoviti, da zadevni subjekt propada, ne glede na take morebitne okoliščine.

190 Upoštevanje teh okoliščin naj prav tako ne bi bilo združljivo s cilji Uredbe o EMR, katere namen je, kot je razvidno zlasti iz njene uvodne izjave 58, ohraniti finančno stabilnost, zagotoviti neprekinjeno opravljanje bistvenih finančnih storitev in zaščititi vlagatelje. Morebitne okoliščine, ki naj bi povzročile propad zadevne banke, namreč ne morejo preprečiti, da EOR sprejme ukrep za

reševanje, čeprav so izpolnjeni vsi pogoji iz prvega pododstavka člena 18(1) te uredbe, ker naj bi ta banka propadala, ker naj ne bi obstajala alternativna rešitev in zlasti ker naj bi bilo reševanje potrebno zaradi javnega interesa.

191 V teh okoliščinah je Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo, v točkah od 163 do 166 izpodbijane sodbe presodilo, da je shema za reševanje veljavno sprejeta, kadar so izpolnjeni pogoji iz člena 18 Uredbe o EMR, ne glede na razloge, zaradi katerih je zadevni subjekt prišel v stanje propada ali bo verjetno propadel.

192 Iz tega izhaja tudi, da je lahko Splošno sodišče, ne da bi si nasprotovalo, štelo, da bi bila sporna shema za reševanje sprejeta, tudi če bi bilo dokazano, da je do propada ali verjetnega propada prišlo zaradi domnevne kršitve obveznosti glede zaupnosti. Na podlagi tega je treba trditve pritožnikov, da naj bi Splošno sodišče kršilo načelo *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, tudi če bi se lahko štelo, da je EOR s sprejetjem sporne sheme za reševanje pridobil ali je skušal pridobiti „korist“ v smislu tega načela, zavrniti kot brezpredmetne.

193 Drugič, tudi točka (a) prvega pododstavka člena 18(1) in točka (a) prvega pododstavka člena 18(4) Uredbe o EMR ne napotujeta na obstoj ali neobstoj rešitev, ki bi bile alternativa reševanju.

194 Kot je Splošno sodišče v bistvu navedlo v točkah 133, 145 in 147 izpodbijane sodbe, za ugotovitev obstoja propada ali verjetnega propada v smislu točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) te uredbe zadostuje, da EOR in Komisija ugotovita obstoj likvidnostne krize, kot je določeno v točki (c) prvega pododstavka člena 18(4) navedene uredbe. Nasprotno pa glede na preudarke iz točk od 189 do 191 te sodbe zgolj dejstvo, da bi se v preteklosti bilo mogoče izogniti morebitnemu propadu, ne more biti razlog, ki bi preprečeval, da EOR in Komisija lahko ugotovita obstoj takega položaja.

195 Poleg tega, kar zadeva njuno domnevno obveznost, da v trenutku, ko načrtujeta sprejetje sheme za reševanje v zvezi z zadevnim subjektom, preverita, ali poleg rešitve, da se za preprečitev njegovega propada sprejme tak ukrep, ne obstajajo druge rešitve, iz točke (b) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR izhaja, da taka presoja spada v drugi pogoj, ki je določen za sprejetje sheme za reševanje. Tako se z morebitno razpoložljivostjo drugih rešitev ne more podvomiti o zakonitosti take sheme glede na prvi pogoj iz točke (a) prvega pododstavka tega člena 18(1).

196 V teh okoliščinah trditev, da morata Komisija in EOR na podlagi točke (a) prvega pododstavka člena 18(1) in točke (c) prvega pododstavka člena 18(4) Uredbe o EMR preučiti, ali niso obstajale rešitve, ki bi bile alternativa sprejetju sporne sheme za reševanje, in v smislu nadaljevanja take obveznosti spodbujati odobritev nujne likvidnostne pomoči v korist banke Banco Popular, ni utemeljena.

197 Iz tega izhaja, da prvi del prvega pritožbenega razloga ni utemeljen.

D. Drugi del prvega pritožbenega razloga: kršitev točke (b) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR

198 Pritožniki z drugim delom prvega pritožbenega razloga grajajo presojo Splošnega sodišča v točkah od 180 do 229 izpodbijane sodbe, ki se nanaša na drugi pogoj, ki je določen za sprejetje sheme za reševanje v točki (b) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR.

1. Trditve strank

199 Na prvem mestu, po zatrjevanju pritožnikov je Splošno sodišče kršilo svojo obveznost obrazložitve s tem, da je v točkah od 182 do 184 izpodbijane sodbe potrdilo, da njihove trditve o dodelitvi dodatne nujne likvidnostne pomoči banki Banco Popular temeljijo na golih domnevah ali so zgolj predpostavke. Pritožniki menijo, da bi banka Banco Popular, če bi ji bila izplačana dodatna nujna likvidnostna pomoč v znesku 6 milijard EUR, lahko še naprej poslovala vsaj do 21. junija 2017.

200 Na drugem mestu, izpodbijana sodba naj ne bi bila zadostno obrazložena, ker naj bi Splošno sodišče v točki 194 navedene sodbe štelo za nesporno, da ni bilo dovolj časa za odpravo nelikvidnosti s povečanjem kapitala. V skladu z notranjimi izračuni banke Banco Popular je bilo namreč povečanje kapitala mogoče izvesti v enem mesecu in naj bi bilo načrtovano pred junijem 2017.

201 Poleg tega naj bi pritožniki v nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče navedlo v točkah od 200 do 203 izpodbijane sodbe, dokazali, da je bilo povečanje kapitala banke Banco Popular izvedljivo in da bi lahko rešilo njene likvidnostne težave. V zvezi s tem pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče očitno napačno presodilo in izkrivilo vsebino dopisa Barclays Bank z dne 3. junija 2017 in dopisa Deutsche Bank z dne 5. junija 2017. Po njihovem mnenju naj bi ta dopisa dokazovala, da sta ti dve banki izkazali resnično zavezo za izvedbo povečanja kapitala. Ocenjujejo, da bi povečanje kapitala obnovilo zaupanje delničarjev v banko Banco Popular in s tem zmanjšalo ali praktično odpravilo dvige vlog.

202 Na tretjem mestu, Splošno sodišče naj bi izkrivilo dokaze s tem, da je v točki 208 izpodbijane sodbe navedlo, da trditve pritožnikov o izločitvi sredstev temeljijo zgolj na predpostavkah. Pritožniki naj bi namreč dokazali, da je banka Banco Popular že dolgo pripravljala prodajo nedonosnih nepremičnin v vrednosti 6 milijard EUR v okviru projekta „Sunrise“. Poleg tega naj bi po reševanju več skladov predložilo ponudbe za nedonosna sredstva v okviru projekta „Nouveau Sunrise“, kar naj bi potrjevalo obstoj resničnega interesa za ta sredstva.

203 Ta interes naj bi potrjevale zavezujoče ponudbe, ki naj bi jih banka Banco Popular prejela za nestrateška sredstva. Splošno sodišče naj bi v točki 211 izpodbijane sodbe zavrnilo njihove trditve v zvezi s tem, ker naj bi se te opirale le na medijske članke. Vendar naj ne bi bilo nobene pravne podlage za zavrnitev dokaza iz razloga, da izhaja iz medijskih člankov.

204 Na četrtem mestu, po navedbah pritožnikov izpodbijana sodba ni zadostno obrazložena in temelji na bistveno napačni presoji dejanskega stanja, ker je Splošno sodišče v točkah 223 in 224 navedene sodbe menilo, da zasebna prodaja tretji osebi ni bila alternativa sprejetju sporne sheme za reševanje. Ponudbe, omenjene v tožbi na prvi stopnji, naj bi namreč v nasprotju s tem, kar naj bi menilo Splošno sodišče, lahko dokazovale, da je morebiten nakup banke Banco Popular vzbudil resničen interes. Poleg tega naj zasebna prodaja ne bi uspela 29. maja 2017, ampak 6. junija 2017, ker naj bi EOR od zainteresiranih subjektov zahteval predložitev ponudbe v šestih urah.

205 Na petem mestu, Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 229 izpodbijane sodbe ugotovilo, da so državne pomoči in uporaba sklada v nasprotju s cilji reševanja in da EOR državi članici ne more naložiti, naj dodeli pomoč subjektu. Te pomoči naj bi bile namreč izrecno določene v točki (d)(iii) prvega pododstavka člena 18(4) in v točki (c) člena 18(6) ter členu 19(1) in (3) Uredbe o EMR. Poleg tega naj bi, čeprav EOR državam članicam ne sme

naložiti, naj dodelijo pomoč subjektu, iz uvodne izjave 52 te uredbe izhajalo, da naj bi vseeno imel možnost, da predlaga dodelitev pomoči ali spodbuja uporabo sklada, kar bi bilo mogoče storiti v kombinaciji z vsemi drugimi rešitvami.

206 Komisija, EOR, Kraljevina Španija in banka Banco Santander trdijo, da te trditve niso dopustne, ker pritožniki zgolj ponavljajo ali dobesedno prevzemajo tožbene razloge in trditve, navedene na prvi stopnji, ne da bi pojasnili, kako naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo.

207 Z vsebinskega vidika v bistvu menijo, da s trditvami, navedenimi v utemeljitev drugega dela prvega pritožbenega razloga, ni mogoče dokazati, da je Splošno sodišče v točkah od 182 do 229 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo v okviru preučitve petih alternativnih ukrepov, na katere so se sklicevali pritožniki.

2. Presoja Sodišča

208 Z drugim delom prvega pritožbenega razloga pritožniki v bistvu navajajo, da je Splošno sodišče kršilo svojo obveznost obrazložitve in/ali izkrivilo dokaze s tem, da je v točkah od 179 do 229 izpodbijane sodbe zavrnilo njihove trditve, da je EOR kršil točko (b) prvi pododstavek člena 18(1) Uredbe o EMR.

209 V zvezi s tem je treba navesti, da so pritožniki pred Splošnim sodiščem trdili, da je v nasprotju s tem, kar je EOR ugotovil v sporni shemi za reševanje, obstajalo vsaj šest izvedljivih ukrepov, ki so tako pomenili alternative ukrepu za reševanje. S petimi očitki, navedenimi v utemeljitev drugega dela prvega pritožbenega razloga, izpodbijajo presoje Splošnega sodišča glede petih od teh ukrepov, in sicer, prvič, dodatne nujne likvidnostne pomoči, drugič, povečanja kapitala, tretjič, izločitve sredstev, četrtič, zasebne prodaje tretji osebi, in petič, financiranja s skladom ali dodelitev državne pomoči.

210 V zvezi s prvimi štirimi očitki, navedenimi v utemeljitev drugega dela prvega pritožbenega razloga, pa je treba poudariti, da pritožniki z argumentacijo, povzeto v točkah 199, 200 in 204 te sodbe, ne pojasnjujejo, zakaj naj na podlagi obrazložitve iz točk od 182 do 184, 194, 223 in 224 izpodbijane sodbe ne bi bilo mogoče razumeti razlogovanja Splošnega sodišča, ampak dejansko izpodbijajo utemeljenost tega razlogovanja in zato pozivajo Sodišče, naj ponovno preuči dejstva, ki so jih že navedli pred Splošnim sodiščem.

211 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 256(1) PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da je pritožba omejena na pravna vprašanja in da je torej Splošno sodišče izključno pristojno za ugotavljanje in presojo upoštevnih dejstev in dokazov. Presoja dejstev in dokazov, razen v primeru njihovega izkrivljanja, ni pravno vprašanje, ki je predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe (sodba z dne 25. januarja 2022, Komisija/European Food in drugi, C-638/19 P, EU:C:2022:50, točka 71 in navedena sodna praksa).

212 V delu, v katerem pritožniki uveljavljajo izkrivljanje, je treba navesti, da s trditvami, povzetimi v točkah 201 in 202 te sodbe, tak očitek navajajo le glede ugotovitev iz točk od 200 do 203 in 208 izpodbijane sodbe. Vendar iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora pritožnik, kadar trdi, da je prišlo do izkrivljanja, v skladu s členom 256 PDEU, členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in členom 168(1)(d) Poslovnika natančno navesti dokaze, ki naj bi jih Splošno sodišče izkrivilo, in dokazati napake pri analizi, ki so po njegovem mnenju povzročile, da je navedeno sodišče izkrivilo dokaze. Poleg tega mora biti izkrivljanje očitno razvidno iz listin

v spisu, ne da bi bilo treba na novo presojati dejstva in dokaze (glej v tem smislu sodbo z dne 10. novembra 2022, Komisija/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, točka 55 in navedena sodna praksa).

213 Ugotoviti pa je treba, da se pritožniki v zvezi s točkami od 200 do 203 in 208 izpodbijane sodbe omejujejo na zatrjevanje izkrivljanja, pri čemer se sklicujejo na številne dokumente, priložene pritožbi, ne da bi kakor koli natančneje opredelili napake Splošnega sodišča pri analizi v okviru njegove presoje. Dalje je treba glede izvlečkov dokumentov, navedenih v točkah od 200 do 203 te sodbe, ugotoviti, da iz njih še zdaleč ni razvidno očitno izkrivljanje, ampak nasprotno potrjujejo presojo Splošnega sodišča glede neobstoja trdne zaveze zadevnih bank. Tako se zdi, da želijo pritožniki v bistvu doseči, da Sodišče ponovno presodi dejstva in dokaze. Te trditve je zato treba zavreči kot nedopustne.

214 Poleg tega, kar zadeva argumentacijo, povzeto v točki 203 te sodbe, graja v zvezi s točko 211 izpodbijane sodbe izhaja iz očitno napačnega razumevanja te točke. Iz te točke namreč izhaja, da je Splošno sodišče v njej pojasnilo razloge, zakaj po njegovem mnenju prodaja sredstev, ki je bila omenjena v teh medijskih člankih, ne bi mogla preprečiti propada banke Banco Popular, ni pa presodilo, da medijskih člankov načeloma ni mogoče upoštevati kot dokaze.

215 S petim očitkom, usmerjenim proti točki 229 izpodbijane sodbe, pritožniki trdijo, da naj bi bilo financiranje s skladom alternativni ukrep v smislu točke (b) prvi pododstavek člena 18(1) Uredbe o EMR. Vendar je Splošno sodišče tako argumentacijo zavrnilo v točki 227 in ne v točki 229 izpodbijane sodbe iz razloga, ki ga pritožniki v okviru svoje pritožbe niso izpodbijali, da lahko EOR v skladu s členom 76(1)(b) te uredbe financiranje s skladom uporabi le v okviru ukrepa za reševanje. To razlago potrjujeta člen 18(6)(c) in člen 19(3) navedene uredbe, ki natančneje določata pogoje, ki urejajo uporabo sklada v shemi za reševanje, in zato predpostavljata, da je pogoj iz točke (b) prvega pododstavka člena 18(1) izpolnjen. Zato financiranja s skladom ni mogoče šteti za alternativo reševanju v smislu zadnjenavedene določbe. Pri teh preudarkih pravo ni bilo napačno uporabljeno.

216 Po drugi strani pritožniki navajajo, da bi EOR lahko „predlagal“ Kraljevini Španiji, da banki Banco Popular dodeli državno pomoč. Vendar se s takimi trditvami ne izpodbija presoja Splošnega sodišča iz točke 228 izpodbijane sodbe, v skladu s katero niti EOR niti Komisija državi članici ne moreta naložiti, naj subjektu dodeli pomoč.

217 Poleg tega, kot je Splošno sodišče v bistvu pravilno presodilo v točki 229 izpodbijane sodbe, bi bila ugotovitev, kot to zatrjujejo pritožniki, da bi dodelitev državne pomoči lahko bila „alternativna rešitev“ v smislu točke (b) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR, v nasprotju s ciljem reševanja iz člena 14(2)(c) te uredbe, ki določa, da je treba zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javne finančne podpore. Taka „rešitev“ naj tudi ne bi bila združljiva z okoliščino, da se v skladu s točko (d) prvega pododstavka člena 18(4) navedene uredbe zaradi dodelitve izredne javne finančne podpore načeloma šteje, da zadevni subjekt propada ali bo verjetno propadel.

218 Zato je treba peti očitek iz drugega dela prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

219 Iz tega sledi, da drugi del prvega pritožbenega razloga delno ni dopusten in delno ni utemeljen.

E. Tretji del prvega pritožbenega razloga: kršitev točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR

220 S tretjim delom prvega pritožbenega razloga pritožniki navajajo kršitev točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR. Ta del je razdeljen na tri očitke.

1. Trditve strank

221 Na prvem mestu, pritožniki trdijo, da je treba – v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče razsodilo v točkah od 243 do 245 in 247 izpodbijane sodbe – pretehtati interese delničarjev in upnikov ter javni interes, da bi se čim bolj zmanjšali stroški reševanja in preprečilo „zniževanje vrednosti“ v smislu člena 14(2), drugi pododstavek, Uredbe o EMR, ki bi se izkazalo za nepotrebno. Po njihovem prepričanju ta zahteva po sorazmernosti izhaja tako iz določb Uredbe o EMR, to je točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) te uredbe v povezavi s členom 18(5), člena 6(3)(b), člena 14 in člena 15(2) navedene uredbe v povezavi z njenima uvodnima izjavama 45 in 46, kot iz členov 17 in 52 Listine ter člena 1 prvega dodatnega protokola k EKČP.

222 Po mnenju pritožnikov je treba tako zahtevano tehtanje opraviti ne le v zvezi s scenarijem likvidacije, ampak tudi v zvezi z drugimi rešitvami. Splošno sodišče pa naj teh zahtev ne bi upoštevalo, saj je presodilo, da je prodaja banke Banco Popular najboljša rešitev, ne da bi analiziralo drugih rešitev.

223 Na drugem mestu, po njihovem prepričanju je Splošno sodišče v točkah 253 in 254 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da banka Banco Popular ni bila diskriminirana v primerjavi z italijanskimi kreditnimi institucijami, za katere je Komisija na eni strani odobrila dodelitev državne pomoči, EOR pa je na drugi strani zavrnil sprejetje sheme za reševanje. V nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče presodilo v točkah 253 in 254 izpodbijane sodbe, naj bi bila dodelitev take pomoči upoštevna za uporabo točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR. Poleg tega različnega obravnavanja ni mogoče upravičiti z razlogom, da navedene institucije – drugače kot banka Banco Popular – niso opravljale kritičnih funkcij.

224 Na tretjem mestu, Splošno sodišče naj bi v točki 261 izpodbijane sodbe njihovo trditev v zvezi z nesorazmernostjo postopka prodaje nepravilno zavrglo kot prepozno in nedopustno. V repliki na prvi stopnji naj bi namreč navedbo te trditve upravičevali s tem, da je bila nova dokumentacija o navedenem postopku objavljena po vložitvi tožbe na prvi stopnji.

225 Komisija, EOR in banka Banco Santander trdijo, da tretji del prvega pritožbenega razloga ni dopusten, ker pritožniki zgolj ponavljajo ali dobesedno prevzemajo tožbene razloge in trditve, ki so jih že predstavili pred Splošnim sodiščem. Ta tretji del naj vsekakor ne bil utemeljen.

226 Kraljevina Španija trdi, da ta del ni utemeljen.

2. Presoja Sodišča

227 Komisija, EOR in banka Banco Santander v zvezi z dopustnostjo tretjega dela prvega pritožbenega razloga napačno trdijo, da pritožniki zgolj ponavljajo trditve, ki so jih že navedli pred Splošnim sodiščem. Pritožniki namreč s tremi očitki iz tega dela izpodbijajo zlasti utemeljenost razlage in

uporabe točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR in načela sorazmernosti s strani Splošnega sodišča, pri čemer natančno opredeljujejo točke izpodbijane sodbe, ki jih grajajo, in trditve, na katere se opirajo.

228 Z vsebinskega vidika pritožniki grajajo, na prvem mestu, točke od 243 do 245 in 247 izpodbijane sodbe. V bistvu trdijo, da mora EOR v okviru uporabe točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR tehtati med interesi delničarjev in upnikov ter javnim interesom, da bi zmanjšal stroške reševanja in preprečil nepotrebno zniževanje vrednosti. Po njihovem mnenju je treba tako zahtevano tehtanje opraviti ne le v zvezi s scenarijem likvidacije, ampak tudi v zvezi z drugimi rešitvami.

229 S temi trditvami ne morejo uspeti.

230 Člen 18(1), prvi pododstavek, Uredbe o EMR v točki (c) določa, da mora biti ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa, kar je v skladu z odstavkom 5 tega člena primer, v katerem je ta ukrep potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 14 te uredbe s sorazmernimi sredstvi. Iz te točke (c) prvega pododstavka tega člena 18(1) jasno izhaja, da ni treba upoštevati rešitev, ki so alternative reševanju in likvidaciji zadevnega subjekta, kar potrjuje kontekst, v katerega je umeščena zadnjenavedena določba.

231 Kot je bilo namreč opozorjeno v točki 187 te sodbe, so v točkah od (a) do (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR za sprejetje sheme za reševanje določeni trije kumulativni pogoji, od katerih se zadnji nanaša na to, da mora biti ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa, medtem ko se drugi pogoj nanaša prav na neobstoj alternativnih rešitev reševanju in likvidaciji. Tako je treba v okviru preverjanja drugega od teh pogojev, ki je določen v točki (b) prvega pododstavka člena 18(1) te uredbe, preizkusiti, ali obstajajo rešitve, ki so alternativa reševanju in likvidaciji.

232 V zvezi z upoštevanjem interesov delničarjev in upnikov je treba poudariti, da čeprav je treba pri preučitvi tretjega pogoja v zvezi z javnim interesom na podlagi točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) in člena 18(5) navedene uredbe upoštevati cilje reševanja iz člena 14(2), prvi pododstavek, te uredbe, je treba vendarle ugotoviti, da varstvo interesov delničarjev in upnikov ni med temi cilji, tako kot ni omejitev stroškov reševanja ali preprečevanje zniževanja vrednosti. Če morajo namreč v skladu z drugim pododstavkom te določbe EOR, Svet, Komisija in, kadar je to ustrezno, nacionalni organi za reševanje pri uresničevanju ciljev reševanja iz prvega pododstavka člena 14(1) iste uredbe poskušati upoštevati ta dva vidika, teh subjektov ne zavezuje taka obveznost prizadevanja, kar zadeva varstvo interesov delničarjev in potrošnikov.

233 Poleg tega je Splošno sodišče v točki 246 izpodbijane sodbe pravilno poudarilo, da se „zniževanje vrednosti“ v smislu člena 14(2), drugi pododstavek, Uredbe o EMR ne nanaša le na premoženjske interese delničarjev in imetnikov kapitalskih instrumentov subjekta, temveč tudi na interese njegovih vlagateljev, zaposlenih in drugih upnikov. Natančneje, iz tega drugega pododstavka je razvidno, da si morata EOR in Komisija zgolj prizadevati za to, da čim bolj zmanjšata stroške reševanja in preprečita zniževanje vrednosti, razen če je to potrebno za uresničitev navedenih ciljev.

234 V teh okoliščinah je Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo, v točki 243 izpodbijane sodbe presodilo, da uporaba pogoja za reševanje iz točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) te uredbe ne zahteva, da se posebej tehta med javnim interesom za reševanje zadevnega subjekta in pravicami delničarjev in upnikov.

235 V nasprotju s trditvami pritožnikov se nujnost upoštevanja zgolj zasebnih interesov delničarjev in upnikov ne zahteva niti glede na načelo sorazmernosti, kot je določeno v določbah Uredbe o EMR, navedenih v točki 221 te sodbe, niti glede na člen 17 in člen 52(1) Listine.

236 Kar zadeva spoštovanje načela sorazmernosti, je iz ustaljene sodne prakse Sodišča razvidno, da cilja v javnem interesu ni mogoče uresničevati brez upoštevanja dejstva, da ga je treba uskladiti s temeljnimi pravicami, na katere se nanaša ukrep, in sicer z uravnoteženjem cilja v javnem interesu na eni strani ter zadevnih pravic na drugi strani (glej v tem smislu sodbi z dne 8. decembra 2022, Orde van Vlaamse Balies in drugi, C-694/20, EU:C:2022:963, točka 41 in navedena sodna praksa, in z dne 23. marca 2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Izjema od načela *ne bis in idem*), C-365/21, EU:C:2023:236, točka 59). Kot pa je bilo navedeno v točki 233 te sodbe, pravice delničarjev in upnikov niso edine pravice, ki jih je treba upoštevati v okviru reševanja.

237 Zato je treba prvi očitek, naveden v podporo tretjemu delu prvega pritožbenega razloga, zavrniti kot neutemeljen.

238 V zvezi z drugim očitkom o domnevni diskriminaciji banke Banco Popular v primerjavi z italijanskimi kreditnimi institucijami, ki naj bi bile prejemnice državnih pomoči, čeprav niso izvajale kritičnih funkcij, je na eni strani iz preudarkov iz točk 230 in 231 te sodbe razvidno, da obstoj morebitnih alternativnih rešitev ni upošteven za presojo pogoja iz točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) Uredbe o EMR, ampak spada v točko (b) prvega pododstavka tega člena 18(1). Splošno sodišče je tako v točki 253 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da trditve o alternativnih rešitvah nimajo nobene zveze s spoštovanjem merila javnega interesa.

239 Na drugi strani v delu, v katerem po navedbah pritožnikov diskriminacije banke Banco Popular v primerjavi z italijanskimi kreditnimi institucijami ni mogoče upravičiti s tem, da te kreditne institucije niso opravljale kritičnih funkcij, njihova argumentacija temelji na očitno napačnem razumevanju točke 254 izpodbijane sodbe. V skladu z navedbami v tej točki se EOR namreč ni oprl le na neobstoj kritičnih funkcij navedenih kreditnih institucij, ampak tudi na ugotovitev, da njihova likvidacija ne bi imela znatnih negativnih učinkov na finančno stabilnost. Tako je očitno, da se je EOR oprl prav na merilo iz točke (c) prvega pododstavka člena 18(1) in člena 18(5) Uredbe o EMR, s katerim je mogoče upravičiti različno obravnavanje.

240 Pritožniki s tretjim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče v točki 261 izpodbijane sodbe njihovo trditev o nesorazmernosti postopka prodaje nepravilno zavrglo kot prepozno, čeprav so v repliki na prvi stopnji to upravičili z navedbo, da so jo navedli po objavi nove dokumentacije o tem postopku.

241 V zvezi s tem je iz povezanega branja točk 1, 47 in 48 te replike sicer res razvidno, da so trditve pritožnikov o nepravilnosti postopka prodaje delno temeljile na dokumentih, ki niso bili na voljo ob vložitvi tožbe na prvi stopnji.

242 Vendar ta okoliščina sama po sebi ne more dokazovati, da je Splošno sodišče v točki 261 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da pritožniki niso dokazali razloga, zakaj pravilnosti postopka prodaje niso izpodbijali v tožbi na prvi stopnji.

243 Navedena argumentacija namreč v delu, v katerem je temeljila tudi na dokumentih, ki so bili na voljo ob vložitvi te tožbe, so morali pritožniki dokazati razlog, zakaj zaradi dejstva, da niso razpolagali s temi pozneje objavljenimi dokumenti, navedene pravilnosti niso mogli izpodbijati že tedaj, vodi do razširitve te argumentacije na podlagi teh zadnjih dokumentov.

244 Ugotoviti pa je treba, da pritožniki v fazi te pritožbe takega dokaza niti niso predložili.

245 Iz tega sledi, da je treba tretji očitek iz tretjega dela prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen in zato ta del v celoti zavrniti.

F. Prvi, drugi, tretji in četrti del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20 Uredbe o EMR

246 S prvim, drugim, tretjim in četrtim delom drugega pritožbenega razloga pritožniki navajajo napačno uporabo prava, ki naj bi jo Splošno sodišče storilo pri razlagi in uporabi člena 20 Uredbe o EMR v zvezi z vrednotenjema 1 in 2.

247 Najprej je treba opozoriti, da EOR v skladu s členom 20(1) Uredbe o EMR, preden se odloči za ukrep za reševanje ali za izvajanje pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, zagotovi, da neodvisna oseba opravi pošteno, preudarno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti zadevnega subjekta.

248 V zvezi s tem vrednotenjem odstavki 2, 3, 10 in 11 tega člena 20 razlikujejo med dokončnimi vrednotenji, in sicer tistimi, ki izpolnjujejo vse zahteve, ki so določene v odstavkih 1 in od 4 do 9 tega člena, in začasnimi vrednotenji, ki vseh teh zahtev ne izpolnjujejo. Vendar je v skladu s členom 20(13) Uredbe o EMR začasno vrednotenje, opravljeno v skladu s členom 20(10) in (11) te uredbe, veljavna podlaga, na kateri se EOR odloči o ukrepih za reševanje ali o izvajanju pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov.

249 V obravnavanem primeru sta bili vrednotenji 1 in 2 sprejeti kot začasni vrednotenji. Namen vrednotenja 1, ki ga je EOR sprejel 5. junija 2017 na podlagi člena 20(5)(a) te uredbe, je bil prispevati k ugotovitvi tega subjekta, ali so izpolnjeni pogoji za začetek postopka reševanja, ki so opredeljeni v prvem pododstavku člena 18(1) navedene uredbe.

250 Družba Deloitte je 6. junija 2017 predložila EOR vrednotenje 2. Namen tega vrednotenja je bil opraviti oceno iz člena 20(4), (5)(f) in (9) te uredbe.

251 ECB je istega dne po posvetovanju z EOR opravila oceno prvega pogoja za reševanje v zvezi s položajem propada ali verjetnega propada banke Banco Popular v skladu s prvim pododstavkom člena 18(1) navedene uredbe.

252 Pritožniki s prvim, drugim in tretjim delom drugega pritožbenega razloga v bistvu navajajo, da vrednotenji 1 in 2 v nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče razsodilo v izpodbijani sodbi, ne izpolnjujeta zahtev iz člena 20(1), (4), (5), (7) in (9) Uredbe o EMR. S četrtim delom tega pritožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 20(10) in (11) te uredbe, pritožniki v bistvu trdijo, da so lahko začasna vrednotenja veljavna podlaga za sprejetje ukrepa za reševanje le, če jim sledi naknadno dokončno vrednotenje.

1. Prvi del drugega pritožbenega razloga

253 S prvim delom drugega pritožbenega razloga pritožniki trdijo, da v nasprotju s tem, kar je presodilo Splošno sodišče, vrednotenji 1 in 2 nista izpolnjevali zahtev iz člena 20(1) in (4) Uredbe o EMR.

a) Trditve strank

254 Pritožniki s prvim očitkom trdijo, da vrednotenj 1 in 2 ob upoštevanju pridržkov, ki so izraženih v njih, ni mogoče šteti za realni, preudarni in pošteni. V zvezi z vrednotenjem 1 naj bi Splošno sodišče v točkah 347 in 294 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da je to vrednotenje zaradi ocene ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular postalo neveljavno. EOR naj namreč navedenega vrednotenja ne bi smel prenesti na ECB. V zvezi z vrednotenjem 2 se sklicujejo na protislovje med, na eni strani, opozorilom Splošnega sodišča v točki 353 izpodbijane sodbe, da mora vrednotenje temeljiti na poštenih, preudarnih in realnih predpostavkah, in, na drugi strani, njegovo ugotovitvijo v točki 357 iste sodbe, da so bile te zahteve izpolnjene ne glede na pridržke, ki jih je izrazila družba Deloitte.

255 Drugi očitek se nanaša na kršitev člena 20(1) in (4) Uredbe o EMR z vidika pojasnil iz člena 8 osnutka regulativnih tehničnih standardov. V nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče presodilo v točkah 359 in 360 izpodbijane sodbe, naj bi iz teh določb Uredbe o EMR izhajalo, da se mora tudi v primeru začasnih vrednotenj ocena nanašati na vse elemente sredstev in obveznosti zadevnega subjekta.

256 Pritožniki s tretjim očitkom navajajo, da je Splošno sodišče v točki 392 izpodbijane sodbe nepravilno razsodilo, da ocena nekaterih sredstev v vrednotenju 2 ne pomeni prenizke ocene, ki bi bila v nasprotju s členom 20(1) te uredbe. V zvezi s posojili in terjatvami iz točk 370 in 371 navedene sodbe navajajo, da se člen 8 osnutka regulativnih tehničnih standardov uporablja le za sredstva, ki pri vrednotenju zahtevajo posebno pozornost. V zvezi s točkama 378 in 379 navedene sodbe pritožniki trdijo, da razlike v upoštevani vrednosti terjatev za davek, prvič, v vrednotenju 2, in drugič, pri izračunih banke Banco Santander po reševanju, ni mogoče utemeljiti z negativnimi davčnimi osnovami. Splošno sodišče naj bi v točkah 386 in 387 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da je bila določitev vrednosti nič za poslovna sredstva utemeljena, medtem ko naj bi banka Banco Popular svoje poslovanje nadaljevala kot subjekt, ločen od banke Banco Santander, do 4. oktobra 2018. Poleg tega naj bi bila obrazložitev izpodbijane sodbe glede vpliva nizke učinkovitosti banke Banco Popular na vrednost neopredmetenih sredstev povsem špekulativna.

257 Pritožniki s četrtim očitkom trdijo, da je širok razpon vrednosti, ki ga je družba Deloitte upoštevala v vrednotenju 2, nepreudaren, nepošten in nerealen. V zvezi s tem naj bi Splošno sodišče v točki 396 izpodbijane sodbe napačno navedlo, da so pritožniki izpodbijali verodostojnost tega razpona, ne da bi navedli kakršno koli posebno trditev. Poleg tega, čeprav člen 2(3) osnutka regulativnih tehničnih standardov omogoča predstavitev vrednotenja v obliki razponov vrednosti, širok razpon vrednosti družbe Deloitte ne more zadostiti merilu preudarnega, poštenega in realnega vrednotenja.

258 Pritožniki s petim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 404 do 409 izpodbijane sodbe nepravilno zavrnilo njihove trditve, s katerimi so izpodbijali izračun vrednosti neto sredstev v vrednotenjih 1 in 2 ter v oceni ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular. Ker naj bi bili ti vrednotenji opravljeni na podlagi ocene vrednosti družbe Banco Popular, naj bi bili primerljivi ne glede na razliko v njunih ciljih in pravnih podlagah. Poleg tega

naj bi Splošno sodišče iz razlogov, navedenih v okviru prvega očitka in povzetih v točki 254 te sodbe, napačno ugotovilo, da je s to oceno ECB vrednotenje 1 postalo neveljavno. Kar zadeva protislovja med vrednotenjem 2 in navedeno oceno ECB, naj ne bi bilo pomembno, ali se uporabi ekonomska ali računovodska vrednost, ker naj bi vrednotenje 2 vsebovalo izračune v zvezi z nedonosnimi sredstvi, ki naj bi bili v nasprotju z izračuni iz ocene ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular. Vsekakor naj bi negativna vrednost, uporabljena v vrednotenju 2, pomenila, da je bila banka Banco Popular insolventna, kar naj bi bilo očitno v nasprotju s to oceno ECB.

259 Po navedbah Komisije in banke Banco Santander prvi del drugega pritožbenega razloga ni dopusten, ker pritožniki zgolj povzemajo trditve, ki so jih že navedli pred Splošnim sodiščem. Ta prvi del naj vsekakor ne bi bil utemeljen.

260 EOR in Kraljevina Španija trdita, da ta del ni utemeljen.

b) Presoja Sodišča

261 Glede ugovora nedopustnosti, ki ga uveljavljata Komisija in banka Banco Santander, je treba navesti, da pritožniki s prvim delom drugega pritožbenega razloga v bistvu izpodbijajo razlago člena 20(1) in (4) Uredbe o EMR s strani Splošnega sodišča. Poleg tega so v pritožbi natančno navedene točke izpodbijane sodbe, ki se grajajo, ter trditve, na katerih temelji njihova graja. V teh okoliščinah prvega dela tega pritožbenega razloga ni mogoče razglasiti za nedopustnega.

262 Z vsebinskega vidika pritožniki uveljavljajo pet očitkov v utemeljitev prvega dela drugega pritožbenega razloga.

1) Prvi očitek

263 S prvim očitkom pritožniki grajajo točki 347 in 357 izpodbijane sodbe, ker bi pridržki, ki so bili v vrednotenjih 1 in 2 izraženi glede zanesljivosti in zadostnosti preverjenih informacij ter točnosti izraženih rezultatov, lahko vzbudili dvom o poštenosti, preudarnosti in realnosti teh ocen.

264 V zvezi z vrednotenjem 1 je iz točk 296 in 347 navedene sodbe razvidno, da so po mnenju Splošnega sodišča te trditve brezpredmetne, ker je to vrednotenje z oceno ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular postalo neveljavno. Čeprav pritožniki trdijo, da EOR tega vrednotenja ne more „prenesti“ na ECB, ne upoštevajo, da – kot je Sodišče že razsodilo – člen 18(1), drugi pododstavek, Uredbe o EMR daje ECB prednostno pristojnost za izvedbo te ocene ob upoštevanju strokovnega znanja, ki ga ima kot nadzorni organ. Ker ima namreč ECB kot nadzorni organ dostop do vseh bonitetnih informacij v zvezi z zadevnim subjektom, je v najboljšem položaju, da ob upoštevanju opredelitve propada ali verjetnega propada iz prvega pododstavka člena 18(4) te uredbe, ki se med drugim nanaša na elemente, povezane z bonitetnim položajem, kot so pogoji za dovoljenje, znesek sredstev v primerjavi z zneskom obveznosti ali trenutna ali prihodnja zadolženost, ugotovi, ali je ta pogoj izpolnjen (sodba z dne 6. maja 2021, ABLV Bank in drugi/ECB, C-551/19 P in C-552/19 P, EU:C:2021:369, točka 62). V obravnavani zadevi je treba dodati, da je ocena ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular prav tako temeljila na novejših podatkih kot vrednotenje 1.

265 Iz tega izhaja, da je Splošno sodišče v točkah od 294 do 296 in 347 izpodbijane sodbe brez napačne uporabe prava pravilno odločilo, da je z oceno ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular vrednotenje 1 v zvezi z istim položajem postalo neveljavno.

266 Glede vrednotenja 2 je treba ugotoviti, da trditve pritožnikov temeljijo na očitno napačnem razumevanju točke 353 izpodbijane sodbe. V nasprotju z njihovimi trditvami se Splošno sodišče ni omejilo na navedbo, da je treba vrednotenje zadevnega subjekta opreti na poštene, preudarne in realne predpostavke, ampak je poudarilo, da je moral ocenjevalec upoštevati tudi različne dejavnike in okoliščine. V skladu z dejanskimi ugotovitvami Splošnega sodišča iz točke 356 navedene sodbe pa je vrednotenje 2 temeljilo na predpostavkah in je bilo v njem upoštevano več dejavnikov, pri čemer se je oprlo na morebitna vrednotenja in ocene. Poleg tega je v točki 357 navedene sodbe pravilno navedlo, da so tudi glede na časovne omejitve in razpoložljive informacije določene negotovosti in približki neločljivo povezani z vsakim začasnim vrednotenjem, ki se izvede v skladu s členom 20(10) Uredbe o EMR.

267 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 357 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, pri tem pa naj ne bi bilo v nasprotju z ugotovitvijo iz točke 353 iste sodbe, da s pridržki, ki jih je izrazila družba Deloitte, ni mogoče izpodbijati poštenosti, preudarnosti in realnosti vrednotenja 2.

268 Zato je treba prvi očitek zavrniti kot neutemeljen.

2) Drugi očitek

269 Po navedbah pritožnikov v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče razsodilo v točkah 359 in 360 izpodbijane sodbe, iz člena 20(1) in (4) Uredbe o EMR ter člena 8 osnutka regulativnih tehničnih standardov izhaja, da morajo tudi začasna vrednotenja vključevati oceno vseh elementov sredstev in obveznosti, pri čemer pa se ne sme osredotočiti na nekatere od teh elementov.

270 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 20(1) te uredbe določa, da mora biti vrednotenje sredstev in obveznosti „pošteno, preudarno in realno“, vendar pa se ne zahteva izčrpna določitev vseh elementov sredstev in obveznosti. Taka zahteva ne izhaja niti iz člena 20(4) navedene uredbe, v katerem je navedeno le, da je cilj vrednotenja „oceniti vrednost sredstev in obveznosti“.

271 Kot pa je natančneje določeno v členu 20(10), drugi stavek, Uredbe o EMR, se pri začasnem vrednotenju, čeprav mora v nujnih primerih vključevati oceno sredstev in obveznosti, zahteva glede poštenosti, preudarnosti in realne narave upošteva le, kolikor je to glede na okoliščine razumno izvedljivo. Izčrpna določitev vseh elementov sredstev in obveznosti se namreč lahko izkaže za nemogočo v izrednih razmerah, kot so te, ki so značilne za sprejetje začasnih vrednotenj.

272 Podobno člen 8 osnutka regulativnih tehničnih standardov določa, da se ocenjevalec posebej osredotoči na področja, na katerih je vrednotenje zelo negotovo in ki pomembno vplivajo na splošno vrednotenje.

273 V teh okoliščinah je Splošno sodišče v točkah 359 in 360 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da je družba Deloitte ob upoštevanju kratkega obdobja, ki je bilo na voljo, smela dati strogo prednost preučitvi razpoložljivih podatkov, pri čemer se je osredotočila le na ključne elemente sredstev in obveznosti banke Banco Popular, katerih vrednotenje je bilo zelo negotovo.

274 Iz tega sledi, da je treba drugi očitek zavrniti.

3) Tretji očitek

275 V zvezi s tretjim očitkom je treba opozoriti, da je treba EOR in Komisiji, ker morata pri sprejetju sheme za reševanje sprejeti tehnične odločitve ter podati zapletene napovedi in ocene, priznati določeno polje proste presoje. Ob upoštevanju tega polja proste presoje sodišče Unije na podlagi sodnega nadzora nad utemeljenostjo obrazložitve sheme za reševanje ne sme s svojo presojo nadomestiti presoje EOR in Komisije, temveč mora preveriti, ali ta odločitev ne temelji na vsebinsko nepravilnih dejstvih in ne vsebuje nobene očitne napake pri presoji ali zlorabe pooblastil (glej po analogiji sodbo z dne 4. maja 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, točka 55 in navedena sodna praksa). Ta načela se uporabljajo za vrednotenje obveznosti in sredstev bančne institucije, ki je določeno v členu 20(1), (3), (10), (11) in (13) Uredbe o EMR in ki ga opravi EOR ali na njegovo zahtevo neodvisni strokovnjak.

276 V zvezi s posojili in terjatvami iz točk 370 in 371 izpodbijane sodbe se pritožniki omejujejo na navedbo, da se po njihovem mnenju člen 8 osnutka regulativnih tehničnih standardov uporablja le za sredstva, ki pri vrednotenju zahtevajo posebno pozornost. Vendar je Splošno sodišče v točki 370 navedene sodbe ugotovilo, da so posojila in terjatve del elementov, na katere se nanaša ta določba in glede katerih obstaja velika negotovost in ki jim ocenjevalec nameni posebno pozornost. Pritožniki pa v pritožbi ne navajajo nobene trditve, s katero bi posebej izpodbijali to presojo, ampak Sodišču v bistvu predlagajo, naj opravi ponovno presojo dejstev, za kar v fazi pritožbe ni pristojno. Tak argument zato ni dopusten.

277 V zvezi s točkama 378 in 379 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče presodilo, da z oceno terjatev za davek, ki jo je banka Banco Santander opravila po reševanju banke Banco Popular, ni mogoče dokazati, da je družba Deloitte opravila prenizko vrednotenje. V zvezi s tem je med drugim navedlo, da je bila vrednost, ki jo je za te terjatve določila banka Banco Santander, med drugim odvisna od sinergij med bankama Banco Santander in Banco Popular, medtem ko bi morala družba Deloitte vrednost različnih kategorij sredstev določiti za vsakega potencialnega kupca in ne za določenega kupca. Vendar pritožniki izpodbijajo utemeljenost te dejanske presoje in zato Sodišču predlagajo, naj opravi novo presojo dejstev, tako da je treba njihov predlog v tem smislu razglasiti za nedopusten.

278 Nazadnje, Splošno sodišče je v točkah 386 in 387 navedene sodbe opozorilo na pojasnila, ki jih je družba Deloitte podala v zvezi z metodo vrednotenja neopredmetenih sredstev, pri čemer je pojasnilo, da je bilo po njenem mnenju slabo poslovanje banke Banco Popular pokazatelj morebitnih odpisov neopredmetenih sredstev. Pritožniki v pritožbi te presoje izpodbijajo in se sklicujejo na domnevno špekulativnost te zadnjenavedene ugotovitve, pri čemer se opirajo na dejstva, nastala po reševanju. Iz tega izhaja, da pritožniki tudi na tem mestu Sodišču predlagajo, naj opravi novo presojo dejstev, kar pomeni nedopusten predlog v fazi pritožbe.

279 Iz tega sledi, da je treba tretji očitek zavreči kot nedopusten.

4) Četrti očitek

280 Glede razpona vrednosti, uporabljenega pri vrednotenju 2, je iz točk od 395 do 400 izpodbijane sodbe razvidno, da po navedbah, ki jih je podala družba Deloitte, razliko med vrednostmi, uporabljenimi pri različnih scenarijih, utemeljuje metoda, ki je bila pri tem vrednotenju uporabljena v skladu s členom 2(3) osnutka regulativnih tehničnih standardov.

281 Čeprav pritožniki v pritožbi trdijo, da je bil upoštevani razpon preobsežen, da bi ga bilo mogoče šteti za previdnega, poštenega in realnega, vendarle priznavajo, da je bila izbrana metoda vrednotenja v skladu s to določbo. Zato Sodišču ponovno predlagajo, naj opravi novo presojo dejstev, kar pomeni nedopusten predlog v fazi pritožbe.

282 Zato četrti očitek ni dopusten.

5) Peti očitek

283 Pritožniki s petim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 404 do 409 izpodbijane sodbe napačno zavrnilo njihove trditve, da obstaja protislovje med vrednostjo sredstev, ki je bila uporabljena pri vrednotenju 2 in ki znaša med 1,3 milijarde EUR in minus 8,2 milijarde EUR, ter vrednotenjem 1 in oceno ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular, na podlagi katere je bila ugotovljena solventnost navedene banke.

284 Na prvem mestu v bistvu trdijo, da okoliščina, da sta EOR in družba Deloitte oba opravila vrednotenje banke Banco Popular, sama po sebi zadostuje za primerljivost vrednotenj 1 in 2 ne glede na razlike med njima glede njunega zasledovanega cilja in njune pravne podlage.

285 Vendar je Splošno sodišče v točki 406 izpodbijane sodbe pravilno menilo, da sta različna cilja vrednotenj 1 in 2 pomenila, da sta ti vrednotenji morali temeljiti na različnih ocenjevalnih merilih, opredeljenih v osnutku regulativnih tehničnih standardov EBA. Splošno sodišče je tako natančneje opozorilo, da je cilj vrednotenja 1 v skladu s tem osnutkom regulativnih tehničnih standardov predvsem ugotoviti, ali skupna vrednost elementov sredstev subjekta presega vrednost elementov njegovih obveznosti, in sicer njegovo solventnost glede na bilanco stanja, medtem ko vrednotenje 2 ne bi smelo temeljiti na knjigovodski vrednosti, ampak na ekonomski vrednosti subjekta.

286 Ob upoštevanju teh razlik je smelo Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo, zavrniti trditev o domnevnem protislovju med tema vrednotenjema.

287 Na drugem mestu, glede na preudarke iz točke 264 te sodbe je Splošno sodišče pravilno presodilo, da je z oceno ECB o položaju propada ali verjetnega propada banke Banco Popular vrednotenje 1 postalo neveljavno v delu, v katerem se je nanašalo na isti položaj.

288 Na tretjem mestu, kar zadeva domnevna protislovja med vrednotenjem 2 in to oceno ECB, pritožniki ne izpodbijajo ugotovitve iz točke 409 izpodbijane sodbe, v skladu s katero je bilo treba pri vrednotenju 2 upoštevati ekonomsko vrednost in ne knjigovodske vrednosti banke Banco Popular, kar lahko izključi obstoj očitnega protislovja med negativno ekonomsko vrednostjo, uporabljeno pri navedenem vrednotenju, in ugotovitvijo, navedeno zlasti v oceni ECB, da je bila banka Banco Popular solventna.

289 Poleg tega, ker ni nobenih pojasnil glede domnevnih protislovij v zvezi z izračunom nedonosnih sredstev, trditev o takih protislovjih ne more zadostovati za dokaz, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo.

290 Iz tega sledi, da je treba peti očitek in posledično prvi del drugega pritožbenega razloga v celoti zavrniti kot neutemeljena.

2. Drugi del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20(5) Uredbe o EMR

291 Z drugim delom drugega pritožbenega razloga pritožniki Splošnemu sodišču očitajo, da je večkrat napačno uporabilo pravo v okviru preučitve skladnosti vrednotenj 1 in 2 s členom 20(5) Uredbe o EMR.

a) Trditve strank

292 Prvič, po navedbah pritožnikov mora v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče presodilo v točkah 292 in 293 izpodbijane sodbe, analizo, določeno v členu 20(5)(a) Uredbe o EMR, opraviti neodvisna oseba in ne EOR. Drugič, Splošno sodišče naj bi v točki 298 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da pritožniki niso navedli trditev glede člena 20(5)(c) te uredbe, medtem ko naj bi v repliki na prvi stopnji zatrjevali, da ti vrednotenji nista analizirali cilja, določenega v tej zadnjenavedeni določbi. Tretjič, Splošno sodišče naj bi brez kakršnega koli dokaza ali obrazložitve v točkah 299 in 301 izpodbijane sodbe razsodilo, da vrednotenje 2 vsebuje analizo iz člena 20(5)(b), (f) in (g) navedene uredbe.

293 Banka Banco Santander se sklicuje na nedopustnost drugega dela drugega pritožbenega razloga, ker pritožniki zgolj povzemajo trditve, ki so jih že navedli pred Splošnim sodiščem. Ta del naj vsekakor ne bi bil utemeljen.

294 Komisija, EOR in Kraljevina Španija trdijo, da drugi del tega pritožbenega razloga ni utemeljen.

b) Presoja Sodišča

1) Dopustnost

295 Glede ugovora nedopustnosti, na katerega se sklicuje banka Banco Santander, je treba navesti, da pritožniki z drugim delom drugega pritožbenega razloga izpodbijajo razlago člena 20(5) Uredbe o EMR s strani Splošnega sodišča, pri čemer natančno opredeljujejo točke izpodbijane sodbe, ki jih grajajo, in argumente, na katerih temelji njihova graja. Zato drugega dela tega pritožbenega razloga ni mogoče v celoti razglasiti za nedopustnega.

296 Vendar se je Splošno sodišče v zvezi s tretjim očitkom, navedenim v utemeljitev tega dela, oprlo na sporno shemo za reševanje in poročilo družbe Deloitte ter ugotovilo, da je ta družba pri svoji analizi upoštevala cilje iz člena 20(5)(b), (f) in (g) te uredbe. Čeprav se pritožniki zdaj sklicujejo na neobstoj analize teh ciljev pri vrednotenju 2, izpodbijajo presojo dejstev, ki jo je opravilo Splošno sodišče, ne da bi se sklicevali na izkrivljanje. Zato tretji očitek iz drugega dela drugega pritožbenega razloga ni dopusten.

2) Vsebinska presoja

297 V zvezi s prvim očitkom je treba spomniti, da člen 20(5) Uredbe o EMR natančno določa cilje, ki jih mora uresničevati vrednotenje sredstev in obveznosti, določeno v njenem členu 20(1). Čeprav mora v skladu z zadnjenavedeno določbo to vrednotenje opraviti oseba, neodvisna od vseh javnih organov, vključno z EOR in nacionalnim organom za reševanje, in od zadevnega subjekta, člen 20(3) te uredbe izrecno določa, da lahko EOR izvede začasno vrednotenje sredstev in obveznosti, če neodvisno vrednotenje ni mogoče.

298 Zato je Splošno sodišče v točkah 292 in 293 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da analize cilja iz člena 20(5)(a) Uredbe o EMR ne more vedno izvesti neodvisni strokovnjak.

299 Zato prvi očitek iz drugega dela drugega pritožbenega razloga ni utemeljen.

300 Glede drugega očitka je res, da pritožniki utemeljeno oporekajo točnost ugotovitve iz točke 298 izpodbijane sodbe, v skladu s katero naj v tožbi in repliki na prvi stopnji ne bi navedli posebnega argumenta glede cilja iz člena 20(5)(c) Uredbe o EMR. V svoji repliki na prvi stopnji naj bi se namreč dejansko sklicevali na neobstoj vrednotenja glede na ta cilj.

301 Ostaja pa dejstvo, da je Splošno sodišče, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 48 sklepnih predlogov, vseeno smelo brez napačne uporabe prava v točkah 302 in 303 izpodbijane sodbe presoditi, da je vrednotenje 1 v skladu z določbami Uredbe o EMR, pri čemer se je oprlo na člen 20(10) in (11) te uredbe.

302 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 20(10) navedene uredbe določa, da je treba nekatere od teh zahtev vrednotenja spoštovati tudi v primeru nujnosti, medtem ko je izpolnjevanje drugih zahtev v takem primeru nujno le, kolikor je mogoče. Vendar v tej določbi v zvezi s tema dvema vrstama zahtev ni omenjena analiza ciljev vrednotenja iz člena 20(5) iste uredbe.

303 Med drugim člen 20(11) Uredbe o EMR izrecno določa, da vrednotenje, ki ne izpolnjuje vseh zahtev iz odstavkov 1 ter od 4 do 9 člena 20 te uredbe, velja za začasno, dokler neodvisna oseba ne izvede vrednotenja, ki je v celoti skladno z vsemi navedenimi zahtevami. V skladu s členom 20(13) navedene uredbe pa tako začasno vrednotenje pomeni veljavno podlago, da se EOR odloči o ukrepih reševanja. Tako domnevno neupoštevanje cilja iz člena 20(5)(c) iste uredbe ne pomeni, da je vrednotenje nezakonito, ampak le, da je začasno.

304 Zato drugi očitek iz drugega dela drugega pritožbenega razloga ni upošteven.

305 Iz tega izhaja, da drugi del drugega pritožbenega razloga delno ni dopusten in delno ni utemeljen.

3. Tretji del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20(7) in (9) Uredbe o EMR

306 S tretjim delom drugega pritožbenega razloga pritožniki navajajo kršitev člena 20(7) in (9) Uredbe o EMR. Ta del je razdeljen na dva očitka.

a) Trditve strank

307 Pritožniki s prvim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče v točkah 417 in 418 izpodbijane sodbe kršilo člen 20(7) Uredbe o EMR s svojo razsodbo, da pomanjkljivosti v računovodskih listinah, ki so bile omenjene v vrednotenju 2, niso upoštevne, ker so navedene v delu poročila, ki je posvečen analizi scenarija likvidacije. Vendar naj bi bilo z vrednotenjem 2 na podlagi iste določbe natančno ocenjeno, ali so bili vlagatelji bolje ali slabše obravnavani v scenariju likvidacije.

308 Pritožniki z drugim očitkom o kršitvi člena 20(9) te uredbe navajajo, da je Splošno sodišče kršilo samo besedilo te določbe s tem, da je v točkah od 421 do 423 navedene sodbe presodilo, da vprašanje obravnave različnih kategorij delničarjev in upnikov v scenariju likvidacije ne spada v vrednotenje 2, ampak v vrednotenje 3.

309 Po prepričanju banke Banco Santander tretji del drugega pritožbenega razloga ni dopusten, ker pritožniki zgolj povzemajo trditve, ki so jih že navedli pred Splošnim sodiščem. Ta del drugega pritožbenega razloga nikakor ni utemeljen.

310 Komisija, EOR in Kraljevina Španija menijo, da tretji del tega pritožbenega razloga ni utemeljen.

b) Presoja Sodišča

311 V zvezi z ugovorom nedopustnosti je treba navesti, da pritožniki s tretjim delom drugega pritožbenega razloga navajajo, da je Splošno sodišče v točkah 417 in 418 ter v točkah od 421 do 423 izpodbijane sodbe nepravilno zavrnilo več očitkov, s katerimi se je izpodbijala skladnost vrednotenja 2 s členom 20(7) in (9) Uredbe o EMR.

312 Zato se v nasprotju s tem, kar zatrjuje banka Banco Santander, pritožniki ne omejujejo na ponavljanje trditev, ki so jih navedli na prvi stopnji, tako da so te trditve dopustne.

313 Tako je treba tretji del drugega pritožbenega razloga zavrniti kot brezpredmeten.

314 V zvezi s prvim očitkom iz tega dela, ki se nanaša na kršitev člena 20(7) Uredbe o EMR, je treba poudariti, da se grajane točke izpodbijane sodbe umeščajo v preučitev Splošnega sodišča, vezano na trditve pritožnikov, da je treba vrednotenje 2 dopolniti s posodobljeno bilanco stanja in poročilom o finančnem položaju vsakega subjekta, ki sestavlja skupino Banco Popular.

315 Splošno sodišče pa se je pri zavrnitvi te trditve v točkah od 416 do 419 izpodbijane sodbe le podredno oprlo na neupoštevnost dokumentov, ki so mu bili predloženi. Splošno sodišče je namreč v točki 415 navedene sodbe že navedlo, da taka zahteva ne izhaja iz člena 20(7) te uredbe. Poleg tega je v točki 414 iste sodbe opozorilo, da mora na podlagi člena 20(10) navedene uredbe začasno vrednotenje, kakršno je vrednotenje 2, izpolnjevati zahteve iz člena 20(7) in (9) te uredbe le, če je to razumno izvedljivo glede na okoliščine.

316 Te ugotovitve, ki jih pritožniki v okviru pritožbe ne izpodbijajo, pravno zadostno utemeljujejo zavrnitev njihove trditve o kršitvi člena 20(7) Uredbe o EMR.

317 Glede drugega očitka tretjega dela drugega pritožbenega razloga o kršitvi člena 20(9) Uredbe o EMR pritožniki zgolj grajajo točke od 421 do 423 izpodbijane sodbe v delu, v katerem je Splošno sodišče v njih ugotovilo, da vprašanje obravnave različnih kategorij delničarjev in upnikov v scenariju likvidacije ne spada v vrednotenje 2, ampak v vrednotenje 3.

318 Vendar je iz točk 420, 421 in 423 *in fine* navedene sodbe razvidno, da se je Splošno sodišče za zavrnitev njihove trditve o kršitvi člena 20(9) Uredbe o EMR oprlo tudi na ugotovitev, da so bile pri vrednotenju 2 spoštovane zahteve, ki izhajajo iz te določbe, kolikor je bilo to glede na okoliščine razumno mogoče v skladu s členom 20(10) te uredbe. Vendar pritožniki te ugotovitve ne izpodbijajo, tako da je drugi očitek prav tako neupošteven.

319 Zato je treba zavrniti tretji del drugega pritožbenega razloga.

4. Četrti del drugega pritožbenega razloga: kršitev člena 20(10) in (11) Uredbe o EMR

a) Trditve strank

320 S četrtim delom drugega pritožbenega razloga pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče kršilo člen 20(10) in (11) Uredbe o EMR s tem, da je v točkah od 277 do 284 izpodbijane sodbe presodilo, da nesprejetje naknadnega dokončnega vrednotenja ni moglo vplivati na veljavnost sporne sheme za reševanje.

321 Na podlagi člena 20(13) te uredbe je treba namreč začasno vrednotenje izvesti v skladu z odstavkoma 10 in 11 tega člena, da lahko pomeni veljavno podlago za odločitev o ukrepih reševanja, in to pred reševanjem. Iz člena 20(11) navedene uredbe pa naj bi izhajalo, da mora začasnemu vrednotenju slediti naknadno dokončno vrednotenje. V nasprotnem primeru bi bila obveznost izvedbe dokončnih vrednotenj brezpredmetna.

322 Poleg tega, čeprav je na podlagi člena 20(10) Uredbe o EMR treba izpolnjevati zahteve, določene v odstavkih 1, 7 in 9 tega člena, kolikor je to izpolnjevanje glede na okoliščine razumno izvedljivo, naj ta določba ne bi izrecno oproščala EOR, da spoštuje zahteve, ki izhajajo iz člena 20(5) te uredbe. V tem kontekstu pritožniki dodajajo, da je Splošno sodišče v točkah 283 in 284 izpodbijane sodbe nepravilno zavrnilo njihovo trditev, da zavrnitev sprejetja dokončnih vrednotenj potrjuje netočnost začasnih različic teh vrednotenj.

323 Komisija, EOR, Kraljevina Španija in banka Banco Santander oporekajo utemeljenosti te argumentacije.

b) Presoja Sodišča

324 Pritožniki s četrtim delom drugega pritožbenega razloga grajajo točke od 277 do 284 izpodbijane sodbe, ker je po njihovem mnenju začasno vrednotenje lahko veljavna podlaga za odločanje o ukrepih za reševanje le, če mu sledi naknadno dokončno vrednotenje.

325 V zvezi s tem je vsekakor res, da se člen 20(13) Uredbe o EMR nanaša na začasna vrednotenja, opravljena „v skladu z odstavkoma 10 in 11 [tega člena]“, kar kaže na to, da mora začasno vrednotenje izpolnjevati pogoje, določene z odstavkoma 10 in 11 navedenega člena, da bi lahko bilo veljavna podlaga za sprejetje ukrepa za reševanje. Vendar člen 20(11) te uredbe določa, da vrednotenje, ki ne izpolnjuje vseh zahtev iz odstavkov 1 ter od 4 do 9 tega člena 20, velja za začasno, „dokler neodvisna oseba […] ne izvede naknadnega dokončnega vrednotenja takoj, ko je to mogoče“. Iz tega besedila, zlasti iz veznika „dokler“, izhaja, da izvedba naknadnega dokončnega vrednotenja ni pogoj za to, da bi se vrednotenje lahko štelo za začasno.

326 Pritožniki napačno navajajo, da ta razlaga lahko odvzame ves polni učinek naknadnemu dokončnemu vrednotenju iz člena 20(11) Uredbe o EMR. V skladu s to določbo je namreč namen vrednotenja, prvič, zagotoviti, da so vse izgube v zvezi s sredstvi zadevnega subjekta v celoti priznane v računovodskih obračunih tega subjekta, in drugič, prispevati k sprejetju odločitve o ponovni vknjižbi terjatev upnikov ali povečanju vrednosti nadomestil, plačanih v skladu s členom 20(12) te uredbe.

327 Ker se poleg tega naknadno dokončno vrednotenje ob upoštevanju tega namena nujno izvede po sprejetju odobritve sheme za reševanje, je treba opozoriti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso zakonitost akta Unije presoja glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale ob sprejetju akta (sodba z dne 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, točka 22 in navedena sodna praksa).

328 Zato je Splošno sodišče brez napačne uporabe prava v točkah od 277 do 284 izpodbijane sodbe presodilo, da to, da naknadno dokončno vrednotenje ni bilo sprejeto, ni moglo vplivati na veljavnost sporne sheme za reševanje.

329 V zvezi s trditvijo, da zavrnitev sprejetja naknadnega dokončnega vrednotenja potrjuje nepravilnost začasnih različic, je Splošno sodišče pravilno poudarilo, da je ta trditev povsem špekulativna in se z njo nikakor ne izpodbija neobstoj naknadnega dokončnega vrednotenja, ampak vrednotenje 2.

330 Poleg tega, čeprav pritožniki opozarjajo, da se člen 20(10) Uredbe o EMR ne nanaša na zahteve, ki izhajajo iz odstavka 5 tega člena, je treba poudariti, da se ta trditev nanaša na napake pri uporabi prava, navedene v okviru drugega očitka drugega dela drugega pritožbenega razloga, in jo je treba zavrniti iz istih razlogov, kot so navedeni v točkah od 300 do 303 te sodbe.

331 Iz tega sledi, da četrti del tega pritožbenega razloga ni utemeljen.

G. Tretji pritožbeni razlog: zahtevek za nadomestilo, vezan na razglasitev ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246

332 Pritožniki s tretjim pritožbenim razlogom trdijo, da je Splošno sodišče v točkah 590 in 591 izpodbijane sodbe nepravilno zavrnilo njihov zahtevek za nadomestilo, vezan na razglasitev ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246.

333 Kot je generalna pravobranilka navedla v točki 60 sklepnih predlogov, pritožniki v zvezi s tem zgolj opredeljujejo točke izpodbijane sodbe, ki jih grajajo, in le navajajo, da vztrajajo pri svojih trditvah glede nezakonitosti teh sklepov in pri svojem zahtevku za nadomestilo, ki temelji na tej nezakonitosti, vendar pa ne opredeljujejo natančno domnevne napačne uporabe prava s strani Splošnega sodišča.

334 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča, na katero je opozorjeno v točki 140 te sodbe, velja, da je treba v pritožbi natančno navesti grajane dele sodbe ali sklepa, katerega razveljavitev se predlaga, ter pravne trditve, s katerimi se ta predlog specifično utemeljuje, sicer pritožba oziroma zadevni pritožbeni razlog ni dopusten.

335 V teh okoliščinah je treba tretji pritožbeni razlog razglasiti za nedopusten.

H. Prvi del četrtega pritožbenega razloga: kršitev obveznosti zaupnosti

336 Pritožniki s prvim delom četrtega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče v okviru preučitve, ki se je nanašala na njihovo tožbo iz naslova nepogodbene odgovornosti zaradi kršitve obveznosti zaupnosti, napačno uporabilo pravo pri razlagi člena 339 PDEU ter členov 88 in 91 Uredbe o EMR v povezavi z uvodno izjavo 116 te uredbe. Ta del je razdeljen na osem očitkov.

1. Trditve strank

337 Na prvem mestu, pritožniki zatrjujejo, da je Splošno sodišče kršilo zahteve po vestnosti in previdnosti, ki izhajajo iz členov 88 in 91 Uredbe o EMR v povezavi z njeno uvodno izjavo 116 ter iz člena 339 PDEU, s tem, da je v točkah 613 in od 616 do 618 izpodbijane sodbe presodilo, da predsednica EOR med intervjujem, ki ga je dala za televizijo Bloomberg, ni kršila ne načela zaupnosti ne obveznosti poslovne skrivnosti. Med tem intervjujem naj bi namreč potrdila, da EOR nadzoruje banko Banco Popular, v nasprotju s tem, kar naj bi opravljala običajno skrbna in vestna uprava.

338 Glede na uvodno izjavo 116 Uredbe o EMR pa bi bilo treba izhajati iz načela, da bi lahko že samo to, da se navede, da EOR preučuje določen subjekt, negativno vplivalo na ta subjekt. V zvezi s tem pritožniki menijo, da bi moral biti EOR zaradi prejšnjih negativnih odzivov v medijih na banko Banco Popular, zelo previden, kar zadeva vsako omembo banke Banco Popular, in nikakor oproščen svoje odgovornosti, Poleg tega naj bi trg izjave, podane v navedenem intervjuju, razlagal kot indic, da bi se lahko sprejel ukrep za reševanje.

339 Na drugem mestu, v bistvu se sklicujejo na uporabo različnih pravnih meril. Splošno sodišče naj bi v okviru preučitve odgovornosti EOR v točkah 615 in 616 izpodbijane sodbe obseg uvodne izjave 116 Uredbe o EMR omejilo na položaje, v katerih je bilo posebej navedeno, da bo banka vključena v postopek reševanja. Nasprotno pa naj bi Splošno sodišče v okviru preučitve pravice do izjave v točkah od 485 do 488 navedene sodbe menilo, da ima lahko zgolj posredovanje informacij o tem, ali subjekt propada ali bo verjetno propadel, negativne učinke.

340 Na tretjem mestu, Splošno sodišče naj bi v točkah 613 in 616 izpodbijane sodbe pomen vpliva izjav predsednice EOR na položaj banke Banco Popular minimiziralo s primerjavo teh izjav s predhodnim člankom, ki je izšel v dnevniku El Confidencial z dne 15. maja 2017 in v katerem je bilo navedeno, da ECB v banki Banco Popular izvaja inšpekcijski pregled. Vendar naj pregled ECB kot nadzornega organa bančnega sektorja, omenjen v tem časopisnem članku, nikakor ne bi bil primerljiv s tem, da jo nadzoruje EOR. Poleg tega naj objava članka v nefinančnih časopisih prav tako ne bi bila primerljiva z izjavami predsednice EOR na televiziji Bloomberg. Poleg tega naj – v nasprotju z datumom navedenih izjav – datum objave časopisnega članka z dne 15. maja 2017 ne bi bil v nobenem uradnem dokumentu naveden kot datum, ko naj bi bili ugotovljeni dvigi vlog ali zlomi tečajev.

341 Na četrtem mestu, kar zadeva medijski članek, ki ga je 31. maja 2017 objavila agencija Reuters, pritožniki trdijo, da je v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče ugotovilo v točki 625 izpodbijane sodbe, zaradi uhajanja notranjih informacij, navedenega v tem članku, trg lahko razumel, da bo banka Banco Popular predmet ukrepa za reševanje, ne glede na zanikanje v poznejšem sporočilu EOR za javnost. V zvezi s preudarki iz točk od 627 do 632 izpodbijane sodbe trdijo, da čeprav je bilo v drugih medijskih člankih, objavljenih 11. in 15. maja 2017 v časniku *El Confidencial*, že omenjeno tveganje za stečaj banke Banco Popular, v nobenem od teh člankov – v nasprotju z navedenim člankom, ki ga je objavila agencija Reuters – niso bili omenjeni viri Unije. Splošno sodišče naj v nobenem primeru ne bi upoštevalo resničnosti, da je bila vzpostavljena povezava med člankom, ki ga je agencija Reuters objavila 31. maja 2017 in izjavami predsednice EOR z dne 3. maja 2017, ki naj bi povzročile splošno paniko na trgu.

342 Na petem mestu, po navedbah pritožnikov uvodna izjava 116 in člen 88 Uredbe o EMR vzpostavljata izpodbojno domnevo glede obstoja vzročne zveze med izjavami, uhajanjem in drugimi priobčitvami javnosti, opravljenimi v nasprotju z obveznostjo zaupnosti, na eni strani ter

nastalo škodo na drugi. Zato naj bi bilo v primeru kršitve te obveznosti dokazno breme obrnjeno, organi Unije pa naj bi morali dokazati neobstoj take povezave. Splošno sodišče pa naj bi v točkah od 636 do 641 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo s tem, da te domneve ni upoštevalo.

343 Na šestem mestu, trdijo, da interni elektronski sporočili o morebitnem uhajanju informacij z dne 10. in 18. avgusta 2017, ki so ju predložili Splošnemu sodišču, dokazujeta, da EOR ni vzpostavil nobenega učinkovitega samodejnega mehanizma nadzora ali opozarjanja glede takih uhajanj in izjav svoje predsednice. V nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče presodilo v točkah 644 in 645 izpodbijane sodbe, bi bil neobstoj takega mehanizma upošteven za presojo kršitve obveznosti zaupnosti.

344 Na sedmem mestu, Splošno sodišče naj bi se v točkah 609 in 610 izpodbijane sodbe nepravilno vzdržalo odločitve o njihovih trditvah v zvezi z uhajanjem informacij španski administraciji, ki naj bi imela člana v EOR.

345 Na osmem in zadnjem mestu, pritožniki Splošnemu sodišču očitajo, da je v točkah od 647 do 651 izpodbijane sodbe zavrnilo njihov očitek o domnevnem pasivnem odnosu EOR in Komisije, ker niso niti pojasnili, kaj Komisiji in EOR očitajo, niti tega, na kršitev katere določbe se sklicujejo, in ker so bile, če bi se sklicevali na trditve, predstavljene v ničnostni tožbi, že zavrnjene.

346 Vendar naj bi se pritožniki v točki 169(ii) in (iii) tožbe na prvi stopnji v zvezi z izjavami in uhajanji EOR ter postopkom odločanja sklicevali na kršitev načel dobrega upravljanja in skrbnega ravnanja, načela *nemo auditur*, obveznosti obrazložitve, načela sorazmernosti v povezavi s členom 17 Listine in načela prepovedi diskriminacije. Na podlagi teh temeljnih načel in pravic naj bi bilo mogoče vzpostaviti nepogodbeno odgovornost EOR in Komisije za kršitev člena 88 Uredbe o EMR ter za nezadostno skrbnost in previdnost pri izvajanju člena 18 te uredbe, ker naj bi za banko Banco Popular prehitro sprejela ukrep za reševanje, hkrati pa naj bi izvedla vrsto opustitev in nezakonitih ravnanj, ki naj bi pritožnikom povzročila škodo. Pritožniki navajajo, da vztrajajo pri teh očitkih, pri čemer se sklicujejo na napačno uporabo prava, navedeno v okviru prvega in drugega pritožbenega razloga.

347 EOR zatrjuje, da prvi del četrtega pritožbenega razloga ni dopusten, ker so v tem delu pritožbe zgolj ponovljene trditve, ki so že bile že predstavljene na prvi stopnji. Komisija se iz istih razlogov sklicuje na nedopustnost osmega očitka, uveljavljanega v podporo temu delu, pri čemer trdi, da so trditve splošne in nenatančne, kar naj bi nasprotni stranki preprečevalo učinkovito obrambo.

2. Presoja Sodišča

348 Najprej, v delu, v katerem EOR trdi, da so v prvem delu četrtega pritožbenega razloga zgolj ponovljene trditve, ki so bile že predstavljene na prvi stopnji, je treba poudariti, da se s tem delom pritožbe v bistvu izpodbija utemeljenost obrazložitve Splošnega sodišča v zvezi z več pravnimi vprašanji, ki so mu bila predložena glede kršitve obveznosti glede zaupnosti s strani EOR in/ali Komisije. Med drugim tega dela v delu, v katerem vsebuje natančne navedbe glede grajanih točk izpodbijane sodbe, ni mogoče razglasiti za nedopustnega v celoti.

349 V preostalem sta ugovora nedopustnosti omejena na nekatere očitke, navedene v utemeljitev prvega dela četrtega pritožbenega razloga. Preučiti ju je treba v okviru analize o zadevnem očitku.

a) Prvi, drugi in tretji očitek o kršitvi obveznosti zaupnosti

350 Pritožniki s prvimi tremi očitki iz prvega dela četrtega pritožbenega razloga v bistvu zatrjujejo, da je bila v točkah od 611 do 618 izpodbijane sodbe napačno razlagana in uporabljena obveznost zaupnosti, ki izhaja iz člena 339 PDEU ter členov 88 in 91 Uredbe o EMR z vidika njene uvodne izjave 116 glede na izjave predsednice EOR med intervjujem, ki ga je 23. maja 2017 dala televiziji Bloomberg.

351 Na prvem mestu, v zvezi z razlago te obveznosti pritožniki Splošnemu sodišču očitajo, da ni menilo, da zgolj navedba, da EOR nadzoruje določen subjekt, lahko pomeni kršitev navedene obveznosti.

352 Na podlagi člena 339 PDEU člani institucij Unije, člani odborov ter uradniki in drugi uslužbenci Unije tudi po prenehanju opravljanja svojih dolžnosti ne smejo razkrivati informacij, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti, zlasti informacij o podjetjih, njihovih poslovnih odnosih ali sestavinah stroškov.

353 V zvezi z EOR člen 88(1) Uredbe o EMR določa, da za člane EOR in zlasti za osebje tega organa veljajo zahteve glede varovanja poslovne skrivnosti v skladu s členom 339 PDEU in ustreznimi določbami v zakonodaji Unije. Za to jim je zlasti prepovedano razkrivati zaupne informacije, ki jih pridobijo med opravljanjem svojih poklicnih dejavnosti, kateri koli osebi ali organu, razen če je to predvsem pri opravljanju navedenih nalog ali v obliki povzetka ali zbirni obliki, ki onemogoča identifikacijo zadevnega subjekta. Vendar v členu 88(1) Uredbe o EMR ni natančneje opredeljeno, katere so zaupne informacije.

354 V zvezi s tem je v uvodni izjavi 116 te uredbe najprej pojasnjeno, da „imajo lahko informacije o vsebini in podrobnostih načrtov reševanja ter rezultati morebitnih ocen teh načrtov daljnosežne vplive, zlasti na zadevna podjetja“, in da je treba „za vse informacije o odločitvah, preden so te sprejete, in sicer glede izpolnjevanja pogojev za reševanje, uporabe posameznega instrumenta ali drugih ukrepov v okviru postopka, […] domnevati, da bodo vplivale na javne in zasebne interese, na katere se ukrep nanaša“.

355 Dalje, v skladu s to uvodno izjavo bi „že informacija o tem, da odbor in nacionalni organi za reševanje preučujejo določen subjekt, […] lahko imela negativne vplive za ta subjekt“ in da je „zato […] treba zagotoviti ustrezne mehanizme za ohranjanje zaupnosti takih informacij“.

356 Nazadnje so v navedeni uvodni izjavi podrobno opredeljene tako navedene informacije, in sicer „vsebina in podrobnosti načrtov reševanja ter rezultati morebitnih ocen, ki se opravijo v zvezi s tem“. Te informacije pa se tako kot informacije iz točke 354 te sodbe nanašajo na ukrep za reševanje.

357 Iz tega izhaja, da bi lahko zgolj navedba, da EOR in nacionalni organi za reševanje preučujejo nek subjekt v okviru postopka ali ukrepa za reševanje ali v zvezi z njim, negativno vplivala na ta subjekt in je zato treba šteti, da zanjo velja obveznost zaupnosti iz člena 88(1) Uredbe o EMR.

358 Nasprotno pa je iz uvodnih izjav 15 in 89 te uredbe razvidna tesna povezava, ki obstaja med nadzorniškimi nalogami, ki so v okviru EMN podeljene zlasti ECB, in nalogo, ki je EOR zaupana z Uredbo o EMR. Iz tega namreč izhaja, da mora za optimizacijo učinkovitosti EMR EOR tesno sodelovati z ECB in drugimi organi, odgovornimi za nadzor subjektov v okviru EMN, zlasti v primeru skupin, nad katerimi ECB izvaja konsolidirani nadzor. V teh okoliščinah člen 30(2)

Uredbe o EMR določa, da EOR in ECB med drugim, vendar ne izključno, pri načrtovanju reševanja, zgodnjega posredovanja in fazah reševanja, tesno sodelujeta in drug drugemu zagotavljata vse informacije, ki so potrebne za opravljanje njunih nalog.

359 Tako mora EOR prav tako kot ECB spremljati razvoj na finančnih trgih in zlasti spremljati institucije, za katere velja ta uredba, da lahko učinkovito in hitro posreduje v primeru propada ali verjetnega propada kreditne institucije.

360 Zato za zgolj informacijo, da EOR z ECB nadzoruje kreditno institucijo med drugimi institucijami, za katere velja Uredba o EMR, načeloma ni mogoče šteti, da spada v obveznost zaupnosti iz člena 88(1) Uredbe o EMR, če ni dodatnih dokazov, ki bi kazali na to, da EOR deluje v okviru postopka ali ukrepa za reševanje ali v zvezi z njim.

361 V obravnavani zadevi je iz točk 613 in od 615 do 617 izpodbijane sodbe razvidno, da se je Splošno sodišče oprlo prav na ugotovitev, da se zadevne informacije niso nanašale na poseben položaj zadevnega subjekta in/ali ga niso mogle povezati s postopkom ali ukrepom za reševanje.

362 V zvezi z izvlečkom iz intervjuja, navedenim v točki 612 izpodbijane sodbe, je namreč v točkah 613, 615 in 616 navedene sodbe navedlo, da so bile izjave splošne, da v njih ni bil omenjen primer ukrepa za reševanje za banko Banco Popular in da zlasti na njihovi osnovi ni bilo mogoče sklepati o skorajšnjem izvajanju takega ukrepa in še manj glede instrumenta za reševanje, ki bi ga EOR lahko uporabil. Glede drugega izvlečka, navedenega v točki 617 navedene sodbe, je Splošno sodišče zgolj navedlo, da se ta izvleček ni nanašal na poseben položaj banke Banco Popular.

363 V teh okoliščinah pritožniki v okviru prvega in tretjega očitka nepravilno trdijo, da se je Splošno sodišče oprlo na napačno razlago člena 88(1) Uredbe o EMR v povezavi z njeno uvodno izjavo 116.

364 Med drugim je treba zavrniti drugi očitek o domnevnem protislovju obrazložitve. Splošno sodišče je namreč tako v točkah 615 in 616 kot v točkah od 485 do 488 izpodbijane sodbe s skoraj enakim besedilom preučilo, ali bi lahko zadevne informacije razkrile, da bi bila banka Banco Popular lahko predmet postopka reševanja. Splošno sodišče se je zato oprlo na isto pravno merilo pri preučitvi morebitne kršitve obveznosti zaupnosti.

365 Na drugem mestu, glede uporabe člena 88(1) Uredbe o EMR v povezavi z njeno uvodno izjavo 116 pritožniki v bistvu grajajo presojo izvlečka iz intervjuja, navedenega v točki 612 izpodbijane sodbe. V tem izvlečku je predsednica EOR odgovorila na vprašanje, ki se je nanašalo posebej na položaj banke Banco Popular, in sicer:

„Nikoli ne govorim o posameznih bankah. Na našem radarskem zaslonu je veliko več kot ena banka in seveda je banka Banco Popular prav tako primer, ki ga spremljamo, vendar to ni edini primer. (*Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching.*)“

366 Pritožniki v bistvu trdijo, da je predsednica EOR implicitno razkrila možen postopek reševanja za banko Banco Popular z navedbo, da ta organ v tistem trenutku to banko nadzoruje.

367 V zvezi s tem je treba poudariti, da se je Splošno sodišče v točki 613 izpodbijane sodbe oprlo na ugotovitev, da se navedbe, navedene v točki 612 navedene sodbe in povzete v točki 365 te sodbe, ne nanašajo na posamično preučitev banke Banco Popular, ki jo EOR izvede v okviru postopka ali ukrepa za reševanje, ampak na splošno na „institucije“, in sicer vseh tistih, katerih nadzor EOR zagotavlja v sodelovanju z ECB v okviru EMN.

368 Ker pa se pritožniki v zvezi s tem ne sklicujejo na nobeno izkrivljanje, mora preučitev Sodišča v okviru te pritožbe temeljiti na tej ugotovitvi Splošnega sodišča.

369 Iz tega sledi, da glede na ugotovitve iz točk od 358 do 360 te sodbe Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točki 613 izpodbijane sodbe navedlo, da okoliščina, da EOR v sodelovanju z ECB nadzoruje banko Banco Popular kot kreditno institucijo, za katero velja EMN, ni zaupna informacija v smislu člena 339 PDEU ter členov 88 in 91 Uredbe o EMR z vidika uvodne izjave 116 te uredbe.

370 V tem okviru pritožniki še trdijo, prvič, da bi morala biti predsednica EOR ob upoštevanju negativnega medijskega poročanja o banki Banco Popular izjemno previdna, in drugič, da si je trg izjave, ki so bile podane v intervjuju na televiziji Bloomberg 23. maja 2017, razlagal kot, da nakazujejo na možen ukrep za bančno reševanje v zvezi s to banko.

371 V zvezi s tem zadošča navesti, da te okoliščine, ker v tem intervjuju niso bile sporočene zaupne informacije, ne omogočajo ugotovitve, da je predsednica EOR kršila dolžnost varovanja zaupnosti.

372 Zato je treba prvi, drugi in tretji očitek iz prvega dela četrtega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljene.

b) Četrti očitek o domnevnem uhajanju notranjih informacij

373 S četrtim očitkom iz prvega dela četrtega pritožbenega razloga pritožniki zatrjujejo, da je Splošno sodišče nepravilno razsodilo, da z medijskim člankom, ki ga je agencija Reuters objavila 31. maja 2017, ni bilo mogoče dokazati uhajanja zaupnih informacij, ki bi pomenilo kršitev obveznosti zaupnosti s strani EOR in Komisije.

374 V zvezi s tem je iz točk od 619 do 633 izpodbijane sodbe razvidno, da je Splošno sodišče zavrnilo obstoj kršitve te obveznosti iz razloga, prvič, da so uhajanja informacij, navedenih v tem članku, vsebovala informacije, ki jih je bodisi EOR zanikal bodisi so že bile javne. Drugič, v točkah od 634 do 643 navedene sodbe je ugotovilo, da pred njim ni bilo dokazano, da sta bila EOR ali Komisija vir teh uhajanj, ki so razkrile te informacije.

375 Pritožniki pa so se v okviru četrtega očitka iz prvega dela četrtega pritožbenega razloga omejili na grajanje točk 625 in od 627 do 632 izpodbijane sodbe. Zatrjujejo, da je bilo – v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče presodilo v teh točkah – iz internega uhajanja, navedenega v medijskem članku, ki ga je 31. maja 2017 objavila agencija Reuters, mogoče razumeti, da bo banka Banco Popular predmet ukrepa za reševanje in da ta informacija ni bila javna ne glede na to, da so se drugi članki pred tem nanašali na isto informacijo, ker v teh drugih člankih niso bili omenjeni interni viri Unije.

376 Nasprotno pa pritožniki ne izpodbijajo ugotovitev iz točk od 634 do 639 izpodbijane sodbe, v skladu s katerimi pred Splošnim sodiščem niso dokazali, da naj bi bil za domnevno interno uhajanje informacij odgovoren uradnik Komisije ali član osebja EOR.

377 Ker je Splošno sodišče na podlagi teh zadnjenavedenih ugotovitev lahko sklepalo, ne da bi pri tem napačno uporabilo prava, da ni bilo dokazano, da sta Komisija ali EOR kršila obveznost zaupnosti, je četrti očitek brezpredmeten.

c) Peti, šesti, sedmi in osmi očitek iz prvega dela četrtega pritožbenega razloga

378 Peti in šesti očitek iz prvega dela četrtega pritožbenega razloga izhajata iz očitno napačnega razumevanja izpodbijane sodbe.

379 V zvezi s petim očitkom je treba navesti, da se Splošno sodišče v točkah od 637 do 641 navedene sodbe nikakor ni izreklo o obstoju vzročne zveze med kršitvijo obveznosti zaupnosti in povzročeno škodo, temveč je preučilo predhodno vprašanje, ali je bilo kršitev te obveznosti, če bi bila dokazana, mogoče pripisati Komisiji ali EOR.

380 V zvezi s šestim očitkom zadostuje navesti, da je Splošno sodišče v točkah od 643 do 645 navedene sodbe presodilo, da notranja preiskava ni bila upoštevna za presojo domnevno nezakonitega ravnanja, ki naj bi bilo vzrok za škodo, navedeno v okviru sporne sheme za reševanje, kadar je bila opravljena po sprejetju te sheme. Nasprotno pa se Splošno sodišče ni izreklo glede upoštevnosti mehanizmov nadzora ali opozarjanja, ki bi lahko preprečili nastanek take škode.

381 S sedmim očitkom se grajata točki 609 in 610 izpodbijane sodbe. V teh točkah je Splošno sodišče ugotovilo, da pritožniki razen intervjuja predsednice EOR z dne 23. maja 2017 in članka, ki ga je agencija Reuters objavila 31. maja 2017, niso opredelili drugih domnevnih izjav EOR, s katerimi naj bi bila po njihovem mnenju kršena obveznost zaupnosti.

382 V pritožbi pritožniki navajajo „uhajanja informacij“ s strani španske administracije, ki naj bi v EOR imela člana, s tem, da zgolj napotujejo na točke svoje tožbe in replike na prvi stopnji. Vendar v svoji pritožbi niso dokazali, da je Splošno sodišče izkrivilo informacije o navedenih uhajanjih, vsebovanih v tej tožbi in repliki, s tem, da navedenih „uhajanj informacij“ ni upoštevalo kot izjave EOR.

383 Zato sedmi očitek ni dopusten.

384 Kar zadeva, nazadnje, osmi očitek, je Splošno sodišče v točkah od 647 do 650 izpodbijane sodbe zavrnilo očitek o domnevnem pasivnem ravnanju EOR in Komisije, ker pritožniki niso pojasnili, kaj jima očitajo, niti ukrepov, ki bi jih morala sprejeti, ter določb, ki naj bi vzpostavljale obveznost delovanja.

385 Čeprav pritožniki izpodbijajo utemeljenost teh preudarkov, je treba ugotoviti, da s svojo argumentacijo, kot je povzeta v točki 346 te sodbe, ne morejo dokazati, da naj bi Splošno sodišče izkrivilo njihovo tožbo na prvi stopnji.

386 Ob upoštevanju navedenih preudarkov je treba prvi del četrtega pritožbenega razloga zavreči kot delno nedopusten in zavrniti kot delno neutemeljen.

I. Drugi del četrtega pritožbenega razloga v zvezi z obstojem vzročne zveze

387 Pritožniki z drugim delom četrtega pritožbenega razloga navajajo, da je Splošno sodišče v točkah od 653 do 674 izpodbijane sodbe nepravilno presodilo, da ni bilo vzročne zveze med domnevno kršitvijo obveznosti glede zaupnosti in likvidnostno krizo banke Banco Popular.

388 V zvezi s tem zadostuje navesti, da je Splošno sodišče domnevni obstoj vzročne zveze preučilo le podredno, potem ko je ugotovilo, da ni prišlo do kršitve obveznosti glede zaupnosti. Poleg tega je iz analize prvega dela četrtega pritožbenega razloga razvidno, da je treba zavrniti vse trditve, s katerimi se je izpodbijala ta ugotovitev Splošnega sodišča.

389 Zato je drugi del četrtega pritožbenega razloga brezpredmeten.

J. Tretji del četrtega pritožbenega razloga v zvezi z zahtevkom za nadomestilo

390 S tretjim delom četrtega pritožbenega razloga pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 678 do 698 izpodbijane sodbe nepravilno zavrglo njihov zahtevek za nadomestilo, vezan na razglasitev ničnosti vrednotenja 2, kot nedopusten.

391 V zvezi s tem je treba navesti, da so s tem predlogom, na eni strani, predlagali razglasitev ničnosti vrednotenja 2, in to ne glede na morebitno razglasitev ničnosti sporne sheme za reševanje in Sklepa 2017/1246, na drugi strani pa so zahtevali dodelitev nadomestila v povezavi s tem vrednotenjem.

392 V zvezi s prvim delom predloga je treba spomniti, da člen 20(15) Uredbe o EMR določa, da je vrednotenje, kot je vrednotenje 2, sestavni del sheme za reševanje, pri čemer je izrecno določeno, da na tako vrednotenje sámo ločena pravica do pritožbe ni možna, temveč se pritožba lahko poda le skupaj s pritožbo na odločitev EOR. Ta določba odraža tako ustaljeno sodno prakso v zvezi z obsegom člena 263 PDEU, v skladu s katero vmesni ukrepi, katerih cilj je priprava končne odločbe, sami po sebi nimajo zavezujočih pravnih učinkov in zato ne morejo biti predmet ničnostne tožbe, ki bi bila ločena od tožbe proti končni odločbi (glej v tem smislu sodbo z dne 6. maja 2021, ABLV Bank in drugi/ECB, C-551/19 P in C-552/19 P, EU:C:2021:369, točka 39 in navedena sodna praksa).

393 Splošno sodišče zato s tem, da je kot nedopusten zavrglo ta prvi del predloga, ni napačno uporabilo prava.

394 Splošno sodišče je, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 86 sklepnih predlogov, drugi del predloga zavrnilo kot nedopusten. Iz točk od 689 do 698 izpodbijane sodbe namreč izhaja, da je Splošno sodišče menilo, da iz tožbe na prvi stopnji ni mogoče razumeti pravne podlage za ta zahtevek za nadomestilo, uveljavljan v okviru izpodbijanja vrednotenja 2, ker ni bila navedena razumljiva povezava med navedenimi določbami prava Unije in zahtevanim nadomestilom.

395 Argumentacija, podana v podporo pritožbi, prav tako ne omogoča razumevanja pravne podlage tega zahtevka.

396 Zato je Splošno sodišče ta drugi del predloga pravilno zavrglo kot nedopusten.

397 Iz tega sledi, da je treba tretji del četrtega pritožbenega razloga zavrniti.

398 Ker so vsi pritožbeni razlogi, ki so jih pritožniki uveljavljali v pritožbi, zavrnjeni, je treba to pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

399 Člen 184(2) Poslovnika določa, da kadar pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.

400 Člen 138(1) tega poslovnika, ki se za pritožbeni postopek uporablja na podlagi člena 184(1) istega poslovnika, določa, da se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

401 Ker pritožniki v obravnavani zadevi s svojimi razlogi niso uspeli, se jim glede na predloge Komisije, EOR in banke Banco Santander naloži, da poleg svojih stroškov nosijo stroške Komisije, EOR in banke Banco Santander.

402 V skladu s členom 140(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

403 Kraljevina Španija zato nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. **Pritožba se zavrne.**

2. **Araceli García Fernández, Faustinu Gonzálezu Parri, Fernandu Luisu Treviñu de Las Cuevas, Juanu Antoniu Galánu Alcázaru, Lucíi Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marti Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedru Alcántari de la Herránu Matorras, Pedru Joséju de Jesús Benito Trebbau Lópezu, Pedru Regalado Cuadrado Martínezu in Maríi Rosario Mari Juan Domingo se naloži, da poleg svojih stroškov nosijo stroške Evropske komisije, Enotnega odbora za reševanje (EOR) in banke Banco Santander SA.**

3. **Kraljevina Španija nosi svoje stroške.**

Podpisi